

சங்க இலக்கிய முல்லைத்தினைப் பாடல்கள் - ஓர் ஆய்வு

திருச்சிராப்பள்ளி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திற்கு (முழுநேர) முனைவர்
பட்டத்திற்காகப் பணிக்கப்பெற்றும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

f.K j J> MA, M.Phil.

Ref. No. 28445/Ph.D.K6/Tamil/ Fulltime/Oct. 2015/Date: 16.11.2015)

MaT newahsh

K i d t h F.r e j u d> vk.V> vk/gly> g.vr.b>

c j t igNguhrphah

தமிழ்த்துறை

திரு.வி.க.அரசு கலைக்கல்லூரி

திருவாரூர் - 610 003.

நவம்பர் - 2019

Kid tH. F.rejud vk.V> vk./g/y.> g.vr.b.>

c j t g Nguhr u a H

j k o h a T j J i w

j U . t . f m u R f i y f f y Y } u >

j U t h & H – 610 003.

new a h s H r h d w j o

“r q f , y f f a K y i y j j i z g g h l y f s - X u M a T”

vd Dk j i y g g y m i k e j , t t h a N t L j U r r u h g g s s g h u j j h r d
g y f i y f f o f K i d t H g l l j j w f h f **f . K j J** m t H f s n r a J s s
, e j M a T j k o j J i w a y K O N e u M a t h s u h f v d
N k w g h i t a d f o m t H j k R a K a w r A l d v O j g n g w w J v d T k >
, j w F K d v e j g l l j j w F k , t t h a N t L m s f f g n g w t y i y
v d W k r h d w s f f N w d .

new a h s h x g g k

(K i d t H F . r e j u d)

, l k : j U t h & H

e h s :

f.KjJ vk.V> vk/gly.

Kidth gll KOnu Mathsh

jkohaTjJiw

jU.t.f muR fiyffY}u>

jUth&H – 610 003.

Mathsh cWjnkho

“rqf ,yffa Kyiyjji zg ghlyfs - Xu MaT” vdw
jiyggjy jkpo Kidth glljjwfhf KO Neu Mathshf
,UeJ msffgngWk ,ej MaNtL vd nrhej Kawraiy
cUthdNjahFk. ,jwF Kd NtW vej Muharrg glljjwFk
,tthaNtL rkHggffgngwtiyiy vdWk cWjpasffNwd.

Mathsh ifnahggk

(f.KjJ)

edwA i u

ehd vdJ Kidtu gll Mait rqf ,yffa
Kyiyjjiz vdw jiyggy nratjwF mDkjpasjj
ghujjhrd gyfiyffofjjwFk jUth&h jU.t.f muR fyY}u
Kjytu Kidtu Nfh.fjh mtufSfFk jkpojJiwj jiyth
Kidth nr.m[jh mthfSfFk edwiaj njuptjjJf
nfhsfdNwd.

vdJ MaT tofhlb newahsu **Kidth. F.rejud**
mtufSfFk edwia njuptjjJf nfhsfdNwd.

vdJ rNfhjuh **f.Rjhfh** kwWk vdJ ezgu **fh.kz f z l d**>
jkpojJiw cjt Nguhrpuau **Kidth R.fhsKjJ** mtufSfFk
edwia njuptjjJf nfhsfdNwd.

,ej Matid NkwnfhstjwF cjtj njhifAk
mDkjAk toqfa nrdid nrknkho MaT eWtdjjwF
edwia njuptjjJf nfhsfdNwd.

,ej MatwF Njitahd E}yfis toqf midjJ
E}yfjjwFk edwiaj njuptjjJf nfhsfdNwd.

Urkund Analysis Result

Analysed Document:	K. Muthu.pdf (D58197740)
Submitted:	11/4/2019 8:09:00 AM
Submitted By:	bdulib@gmail.com
Significance:	0 %

Sources included in the report:

Instances where selected sources appear:

0

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

1. அகம்	-	அகநானூறு
2. அபி.அந்	-	அபிராமி அந்தாதி
3. ஆசாரக்	-	ஆசாரக் கோவை
4. இ.பா	-	இரண்டாம் பாகம்
5. உ.ஆ	-	உரையாசிரியர்
6. எ	-	எண்
7. ஐங்குறு	-	ஐங்குறுநூறு
8. க	-	கண்ணி
9. கந்தர்கலி	-	கந்தர்கலி வெண்பா
10. குறள்	-	திருக்குறள்
11. குறுந்	-	குறுந்தொகை
12. கொன்றை	-	கொன்றை வேந்தன்
13. சிலம்பு	-	சிலப்பதிகாரம்
14. செய்	-	செய்யுளியல்
15. திருமந்	-	திருமந்திரம்
16. தொல்	-	தொல்காப்பியம்
17. நற்	-	நற்றிணை
18. நன்	-	நன்னூல்
19. நாலடி	-	நாலடியார்
20. நூ	-	நூற்பா
21. ப	-	பக்கம்
22. பக்	-	பக்கங்கள்
23. ப.ஆ	-	பதிப்பாசிரியர்
24. பராபரக்	-	பராபரக்கண்ணி
25. பா.	-	பாடல் எண்
26. புறம்	-	புறநானூறு
27. பெ.பு	-	பெரியபுராணம்
28. பொருள்	-	பொருளதிகாரம்
29. மு.ப	-	முதல் பாகம்
30. மேலது	-	மேலே குறிப்பிட்ட நூல்
31. வ	-	வரி

nghUs l f f k

, ay	j i ygG	gf f k
	K d D i u	
1	K y i y j j ρ i z t u y h W	1-36
2	K y i y j j ρ i z g h l y f s ρ y , y y w k	37-64
3	K y i y j j ρ i z g g h l y f s ρ y m f j j ρ i z k u G f s	65-109
4	K y i y g g h l y f s ρ y , a w i f	110-183
5	K y i y g g h l y f s ρ y r q f f h y r K j h a k	184-240
	K b T i u	241-245
	g ρ d z ρ i d g G	246-247
	J i z E } w g l b a y	

சங்க இலக்கிய முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் - ஓர் ஆய்வு

முன்னுரை

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களில் காணப்படும் முல்லைத்திணைப் பாடல்களை இங்கு ஆராய்ந்துள்ளது. இவற்றில் காணக்கூடிய முல்லைத்திணையில் அகவாழ்க்கை முறைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுத்தலைப்பு

சங்க இலக்கிய முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் - ஓர் ஆய்வு

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அகவாழ்க்கை, முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் சார்ந்த வாழ்வியல், இல்லறம், அகத்திணை மரபுகள், இயற்கை போன்றவற்றை ஆராயவேண்டும் என்பதே நோக்கமாக அமைகிறது.

கருதுகோல்

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் இந்த ஆய்வுக்குத் தேவையான தரவுகள் முழுமையாக கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையே கருதுகோலாக அமைகிறது.

ஆய்வுஎல்லை

சங்க இலக்கிய பாடல்களில் உள்ள முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் மட்டும் ஆய்வு எல்லையாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இந்த ஆய்வானது

1. தொகுப்பு அணுகுமுறை
2. வரலாற்று அணுகுமுறை
3. சமூக அணுகுமுறை
4. ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை

என்று நான்கு கண்ணோட்டத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

1. சரளா இரசகோபாலன்	-	சங்க இலக்கியகளில் தோழி.
2. அ.சட்சிணாமூர்த்தி	-	சங்க இலக்கியங்கள்
உணர்த்தும் மனித உறவுகள்
3. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்	-	சங்க இலக்கியத்தின் தோழி
4. சு.சிதம்பரம்பிள்ளை	-	சங்க இலக்கியத்தில்
பரத்தைமை

போன்ற நூல்கள் மற்றும் இதன் ஆசிரியர்கள் இந்த ஆய்வுக்கு முன்னோடியாக அமைந்துள்ளனர்.

ஆய்வுச் சான்றுகள்

ஆய்வுச் சான்றுகள், முதன்மைச் சான்றுகள், துணைமைச் சான்றுகள் என இருநிலைகளில் அமைகின்றன.

முதன்மைச் சான்றுகள்

முதன்மைச் சான்றுகளாக எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டில் உள்ள முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் மட்டும் அமைகின்றன.

துணைமைச் சான்றுகள்

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள முல்லைத்திணைப் பாடல்களுக்கான உரைகள், ஆய்வேடுகள், நிகண்டுகள், அகராதிகள், கருத்தரங்க மலர்கள் போன்றவை துணைமைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வுப்பயன்

முல்லைத்திணைகள் சார்ந்த பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பலவகையான கருத்துக்களையும் அடுத்த தலைமுறைக்கு உணர்த்துவதே இந்த ஆய்வின் பயனாக அமைகிறது.

ஆய்வேட்டின் கட்டமைப்பு

சங்க இலக்கிய முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் - ஓர் ஆய்வு என்ற தலைப்பிலான இந்த ஆய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களைக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

அவைகள்,

முன்னுரை

இயல் 1	-	முல்லைத்திணை வரலாறு
இயல் 2	-	முல்லைத்திணை பாடல்களில் இல்லறம்
இயல் 3	-	முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் அகத்திணை மரபுகள்
இயல் 4	-	முல்லைப் பாடல்களில் இயற்கை
இயல் 5	-	முல்லைப் பாடல்களில் சங்க கால சமுதாயம்

முடிவுரை

இயல் -1 முல்லைத்திணை வரலாறு

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள காடும், காடு சார்ந்த நிலப்பகுதி முல்லைத்திணை என அழைக்கப்படுகிறது. இந்த முல்லை நிலத்தில் காணப்படும் மக்கள் வாழ்க்கை, கருப்பொருள், உரிப்பொருள் தண்மைகள், இயற்கை அமைப்பு, முல்லை மலர்களின் தனித்தண்மைகள் போன்ற அனைத்தும் இந்த இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் -2 முல்லைப் பாடல்களில் இல்லறம்

முல்லை நிலத்தில் வாழும் காடன், குறத்தி எனும் தலைவன் தலைவி நடத்தும் இல்லறம் முல்லை நிலத்தின் சிறப்பை உணர்த்துகிறது. இதில் தலைவன் போருக்காக சென்றிருக்க தலைவி வீட்டில் பிரிந்து இருக்கும் இல்லறம் காணப்படுகின்றது. இதனால் தலைவனின் பாசறைத் தொழில் தலைவனை நினைத்து வருந்தும் தலைவியின் அகவாழ்க்கை கலந்த இல்லறப் போக்கு இந்த இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் -3 முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் அகத்திணை மரபுகள்

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் காணப்படும் களவு, கற்பு, காதல், உறவு, பிரிவு சார்ந்த அகத்திணை மரபுகள் இந்த இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் தலைவன், தலைவியின் பெயர் இல்லை, வாழும் ஊர் பற்றிய குறிப்பு இல்லை. தலைவி தலைவனை தேடி செல்லவில்லை, தலைவன் வருத்தத்தோடு இருவரின் உறவுகளை

நினைத்தப்படி போருக்களத்தில் காத்திருக்கிறான். இத்தகைய அகத்திணை மரபுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 4 முல்லைப் பாடல்களில் இயற்கை

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள முல்லைத்திணைப்பாடல்களில் காணப்படும் காடுகள், மரங்கள், காட்டாறுகள், காட்டுப் பறவைகள், காட்டு விலங்குகள், முல்லை மலர்கள் மற்றும் காட்டு மலர்கள், காட்டில் வாழும் மக்களின் உணவு முறைகள், உறைவிடம், தழையை கட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்த ஆடைகள் முறைகள், அணிகலன்கள், இயற்கையோடு கலந்து வாழ்ந்த வாழ்ந்த மருத்துவ முறைகள், பழங்கள், கிழுங்குகள், காய்கறிகள் போன்ற இயற்கை சார்ந்த பொருள்கள் பற்றி இந்த இயலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல்- 5 முல்லைப் பாடல்களில் சங்க கால சமுதாயம்

சங்க இலக்கியங்களில் சங்க கால காட்டுவாசிகள் வாழ்ந்த வாழ்க்கை முறைகள் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் மாமிச உணவுகளை அதிகமாக பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதற்காக விலங்குகளை வேட்டையாடி உள்ளனர். இதனால் முல்லை நில சமுதாயம் வேட்டை சமுதாயம் என வரலாற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவை தொடர்பான அனைத்து கருத்துகளும் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள முல்லைப் பாடல்களில் காணப்படும் அகவாழ்க்கை மக்கள் வாழ்க்கை முறை இயற்கை சமுதாயத்தின் நடைமுறைகள், முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் தொடர்பான

முல்லைத்திணை இலக்கணப் பயன்பாடுகள், முல்லைப் பாடல்களில் காணப்படும் பாசறை தொழில்கள், தலைவன், தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலி, பெருமுது பெண்டிர், ஆயர், ஆய்ச்சியர் வாழ்க்கைமுறை, கால்நடைகள் வளர்த்தல், பால் மோர் வெண்ணை விற்பனை செய்தல் போன்ற அகவாழ்க்கை மற்றும் முல்லை நிலத்தில் காணப்படக்கூடிய மரங்கள், பூக்கள், திணைகள், விலங்குகள், பறவைகள், முல்லை யாழ், முல்லைப்பண் உட்பட முல்லைத்திணை சார்ந்த முழு கட்டமைப்பும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல்-1

முல்லைத்திணை வரலாறு

முன்னுரை:

மனித இனத்தின் முதல் வாழிடமாகக் காடும், காடு சார்ந்த இடமும் இருந்துள்ளன. இதனால் தான் ஆதிமனிதனை ஆதிவாசி காட்டுவாசி எனவும், வளர்ச்சி பெறாத நிலையில், நாகரிகமற்றக் காட்டு விலங்குகளைப் போலவே குறிக்கோளற்று வாழ்ந்து வந்த முல்லை நில மக்களை காட்டான், காட்டுப்பயல், காட்டு மிராண்டி என்றெல்லாம் மானிடவியல் அகராதிகளும், கலைக் களசியங்களும் சுட்டியுள்ளன. இதனாலேயே சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் முதலில் ஆராயப்பட வேண்டியன காடும் காடு சார்ந்த நிலமான முல்லைதிணைப் பாடல்களே என்பதால், அத் திணையைப் பற்றிய இலக்கண இலக்கிய சான்றுகளின் வழி முல்லைத் திணையின் வரலாற்றை இந்த இயல் ஆராய்கின்றது.

திணைகள்:-

ஆதிமனிதனின் தொடக்கால நிலப்பயன்பாடு பொதுப் பெயராலேயே வழங்கப்பட்டுள்ளது. நிலங்களில் 5 திணையுண்டு, வளம் குறைந்தது. கூடியது என்ற பாகுபாடோ இருக்கவில்லை இருந்ததாகத் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பில்லை,¹ பிற்காலத்தில் தான் மழைவளம் குன்றிய நிலையில் முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரித்து பாலை எனும் வறண்ட பூமியுண்டான போது² அத்தகு மாற்றங்களை உணர்ந்தவர்கள் நிலத்தைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நான்கு நிலமாகப் பிரித்தும், மழை

குன்றிய வறண்ட காலப் பூமியை பாலை எனவும் அங்கு பூத்த மலர்களையே அடையாளமாக வைத்துப் பிரித்தனர். பண்டைய காலத்திற்குப் பிறகு நிலத்தின் வளம், மக்களின் பயன்பாடுகளை அடிப்படையாக வைத்து ஐந்திணைகளின் பெயர்களும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

திணை - சொல் தோற்றம்:

மண் திணிந்த நிலனும் திணிமணல் அடைகரை,³ என்பதில் இடம்பெற்றுள்ள திணை, திணி என்ற சொற்கள் மூலமே திணை என்ற சொல் தோன்றியுள்ளது எனலாம்.

“திணை தோறும் மரீஇய திணை நிலைப் பெயரே”⁴ – என்ற நூற்பாவில் திணை என்பது நிலத்தைக் குறிப்பதாக அமைகின்றது. இவைகளின் மூலமாக அடர்ந்து, இறுகிய நிலப்பகுதியைத் திணை என்ற சொல்லால் குறிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டுள்ள என்பதனையும், இப்பகுதியில் மக்கள் உள்ளிட்ட, நிலம், கரு உரிப் பொருள்களும், சிறு பொழுதும், பெரும் பொழுதும் அடங்குவதையும் அறிய முடிகின்றது.

நிலப்பகுதி முழுவதுமே ஒரு காலத்தில் சூரியனிலிருந்து உடைந்த ஒருபாகம் தனித்து வந்த தனிக் கோல் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் இறுகி, இறுகி, இறுதியில் உயிரினங்கள் தோன்றுவதற்கு ஐம்பூதங்களின் தொடர்பும் உடைய இயற்கை இயல்பைப் பெற்றுள்ளனதென்பதை அறியமுடிகின்றது.

திணை என்ற சொல் வீடு, நிலம், திண்ணை இடம், குடி, குலம், ஒழுக்கம் , பாடல், சூழல்மைதி, ஐந்திணை ஆகிய பொருள்களில் வரும்⁵ என முனைவர், எஸ். ஸ்ரீ குமார் விளக்கியுள்ளார். இதன் மூலம் திணை என்ற சொல்

பல பொருளுடைய ஒரு சொல்லாக விளங்குகின்றது. மேலும், இச்சொல் சங்க இலக்கிய பாடுபொருட்களில் இன்றியமையாத கருவாகவும் இடம் பெற்றுள்ளது. என்பதனையும் அறியமுடிகின்றது.

திணையை அடிப்படையாகக் கொண்டதனால் சங்க இலக்கியத்திற்கு திணை இலக்கியம் என்று பெயருண்டு⁶ எனத் தமிழண்ணல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அகமும், புறமுமாய் அமைந்த பழந்தமிழ்ப் பாடல்களைச் சங்க இலக்கியம் எனப் பெயரிட்டு அழைப்பதை விட திணை இலக்கியம் என அழைப்பது பொருத்தமுடையதாகும்.⁷ என முனைவர் ஸ்ரீகுமார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“திணை இலக்கியமாவது நிலமும், பொழுதும் இயற்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்ட மனித வாழ்வினைப் புனைவதாகும்.”⁸

“மனித வாழ்க்கை, மனிதனது இல்லறத்தைப் பற்றியது. அவனோடு தொடர்பு கொண்ட வெளியுலகத்தைப் பற்றியது என இருவகைப்படும், இல் வாழ்க்கை பற்றிய செய்திகள் அகப்பொருள் என்றும் சொல்லப்படும்”. எனப் பேராசிரியர் கி. இலட்சுமணன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பண்டையத் தமிழர்கள் வாழ்க்கையை அகம், புறம் என்று இரு பிரிவாகப் பாகுபாடு செய்து வாழ்ந்துள்ளனர்”.¹⁰

எனப் பேராசிரியை அ. ஜெயம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேற்கண்டத் தரவுகளின் மூலம் திணை என்பது நிலத்தையும், மக்கள் வாழ்க்கை முறையையும், நல்லொழுக்கத்தையும் குறித்ததை அறிய முடிகின்றது.

“தமிழ் இலக்கியத்தில் சங்க இலக்கியம் பண்டையக் காலத் தமிழர்களின் வாழ்வின் முழு உருவப்படத்தைக் காட்டுகின்றது.¹¹ என்பதனால் சங்க இலக்கியங்களில் கருப் பொருட்கள், உரிப் பொருட்களில் செயல்பாடுகளும், முக்கியத்துவமும் பற்றி முழுமையாகப் பாடப்பட்டுள்ளது என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

“நிலம் என்பது ஐந்து திணையையும் குறிக்கும் பொதுச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.¹² ஆனால், திணை என்பது சுட்டப்படும் குறிப்பிட்டத் திணையின் தனித்தன்மையை மட்டும் உணர்த்தக் கூடியதாக அமைந்துள்ளதை திணை சார்ந்த இலக்கியங்களின் பாடுபொருளைக் கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

ஐந்திணை இலக்கியம்:

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் திணைப் பாடல்களில் கட்டமைப்பு நிறைந்திருப்பதனால் திணை இலக்கியமாகவே புலவர்களால் பாடப் பட்டுள்ளது.

“சங்கத் தொகைப் பாடல்கள் அனைத்தும் அகம், புறம் என்ற திணை பற்றியனவாகும். இதனால் அவற்றைத் திணையிலக்கியம் என்று வகைமை சுட்டுதலே பொருத்த முடையதாகும். இத்திணைப் பாடல்களே இன்று கிடைத்தள்ள தமிழ் இலக்கியம் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை எனத் தொகுக்கப்பட்டு ஒரு வரையறைக்குட்பட்டு விளங்கியது”¹³ – எனத் தமிழண்ணல் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன் மூலமாகத் திணையின் வாழ்க்கைச் சூழலை ஒட்டி சங்க இலக்கியங்களைத் திணையிலக்கியம் என்று அழைக்கலாம் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

ஜந்திணைப் பாகுபாட்டில் பாலைத் திணையைத்தவிர மற்றன நான்கும் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் முன்பே மிகத் தொன்மையானக் காலம் முதலே பழக்கத்தில் இருந்துள்ளது. என்பதனை “சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே” – என்ற நூற்பா மூலம் அறிய முடிகின்றது.

திணை என்ற சொல்லுக்கு வீடு என்ற பொருளிருப்பதைப் பரிபாடலில் இடம் பெற்றுள்ள “வலஞ்சுழியந்திய திணை பிரிபு நல்வர்”¹⁴ என்ற பாடலடியின் மூலம் அறிய முடிகின்றது. வீடுகளின் முன்பக்கம் அமர்வதற்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் திண்ணை என்பதனைக் குறிக்கும் திண்ணை என்பதனைக் குறிக்கும் பொருளில் பட்டினப் பாலையில் “நண் சுவர் நல்கில் உயர்திணை இருந்து”¹⁵ – என்ற அடி பாடப்பட்டுள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது. மேலும் இதே பொருளை அகநானூற்றில் “ஒழுகுபலி மறந்த மெழுகாப்புன் திணை” என்ற அடியிலும் காண முடிகின்றது. திண்ணை என்ற சொல்லின் இடை முறையினால் திணை என்ற சொல் உண்டாகியிருப்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு திணை என்பதற்குத் திண்ணை என்றும் பொருள் வழங்கப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகின்றது. இச்சொல் தொல்காப்பியத்தில் இதே சொற் பொருளமைப்பில் காணப்படவில்லை, இதனால் சங்க காலத்தில் தோன்றி, சங்க காலத்திலேயே பிறகு வழங்கிழந்து விட்டதை அறியமுடிகின்றது.

அகத்திணைகள்:

திணைகள் பயன்பாட்டு நோக்கில் அகத்திணைகள், புறத்திணைகள் என இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன, இரண்டிலுமே ஏழு வகைகள் உள்ளன.

ஒவ்வொரு அகத்திணைக்கும் ஒத்த புறத்திணையாக ஒவ்வொன்று உள்ளது.
அகத்திணைகள் பற்றி,

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”¹⁶

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்துகின்றது. இதன் படி கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஏழு அகத்திணைகளும் அமைவதை அறிய முடிகின்றது.

முல்லைத் திணை பாடல்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் எட்டுத்தொகையிலும், பத்துப்பாட்டிலும் இடம்பெற்றுள்ள முல்லைத்திணைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை கீழ்க்கண்டவாறு அமைகின்றன.

முல்லைப்பாட்டு	-	103 அடிகள்
ஐங்குறுநூறு	-	100 பாடல்கள்
கலித்தொகை-முல்லைக்கலி	-	17 பாடல்கள் – ஏறுத் தழுவுதல் ஆறு பாடல்கள்
குறுந்தொகை	-	36 பாடல்கள்
அகநானூறு	-	38 பாடல்கள்
நற்றிணை	-	30 பாடல்கள்

திணை வைப்பு முறை:

சங்க இலக்கியம் காட்டியுள்ள நிலம் சார்ந்த வரலாறுகள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்து நிலங்களின் சாராம்சமாக

அமைந்துள்ளன. இவற்றுடன் கைக்கிளை, பொருந்திணை இரண்டையும்
சேர்த்து அகத்திணை ஏழு என்பர் – இதன் வரிசை முறையை,

“கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”¹⁷

என்ற நூற்பா படி கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம்,
நெய்தல், பெருந்திணை என திணைகள் ஏழு ஆகும்.

இத்தகையத் திணைவைப்பு முறை மூலமாக ஒவ்வொரு திணைக் குரிய
மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை அறிய முடிவதுடன் அவர்களது ஒழுக்கம்
பற்றிய சிறப்புக்களையும் அறிந்து பின் பற்றுவதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளது.

ஒவ்வொரு திணையையும் ஒவ்வொரு உலகமாகக் கருதும்
பரந்துபட்டப் பொது நோக்கம் பண்டைய மக்களிடமிருந்ததை

“வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் கூறுகளையெல்லாம் கொண்டிருத்தலின்
திணை ஒவ்வொன்றும் தனியுலகம் என்று சொல்லத்தக்க அமைவுடையது,
ஆதலினன்றே காடுறையுலகம், மைவரையுலகம், தீம்புனல் உலகம், பெருமணல்
உலகம் என்று பரந்த நிலையைக் காட்டினார் தொல்காப்பியர்”¹⁸ - என வ.சுப.
மாணிக்கம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திணைசார்ந்த கருப்பொருள்கள் திணைக்குத்திணை மாறுப்படுகின்றன.
இதனைத் திணை மயக்கம் என்ற சொற்றொடரால் தொல்காப்பியர்
விளக்கியுள்ளதை

“உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே” - என்ற நூற்பாவின் வழி
அறிய முடிகின்றது. உரிப் பொருள் அல்லன. என்பதால் முதல் பொருளான
நிலம் காலமும், கருப்பொருட்கள் என்பனவும் நிலம் விட்டு நிலம்
மாறிபவரும் என்பதனை அறியும் நிலையில் குறிஞ்சியும், முல்லையும் தனது

இயற்கையான நிலையிலிருந்து மாறுபட்டு பாலை நிலையிலிருந்த மாறுபட்டு பாலை என்ற புதிய நிலமாகத் தோன்றும்¹⁹ என்பதனையும் உணர முடிகின்றது.

உலகம் என்ற பெரும் பரப்பில் நிலம் என்பது மக்களின் வாழிடமாக இருப்பதனால் இதனை மட்டும் ஐந்து பிரிவாக்கித் திணைகளின் அடிப்படையில் பெயரிட்டு வழங்கி வந்துள்ளனர்.

நிலம் நீர் வளி விசும் போடைந்தும் சூலர்ந்த மயக்கம் உலகம். எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். சங்க இலக்கியமான பத்துப்பாட்டிலுள்ளத் திருமுருகாற்றுப்படையில் முதல் அடியில் “உலகம் உவப்ப வலனேர்பு திரிதிரு”²⁰ என நக்கீரர் தொடங்கியுள்ளதை அறிய முடிகின்றது. உலகம் என்ற சொல் பற்றி உ.வே.சா உணர்த்தியுள்ளதை “நூல்களின் முதலில் மங்கள் மொழிகளுள் உலகம் என்பதைத் தனித் தேனும், அடை மொழியுடனும் சேர்த்தேனும் அமைத்தலும் அதன் பரிபாயம் பொருட்களை அவ்வாறே அமைத்தலும் மரபு”²⁰ என்பதன் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

ஐந்திணைகள்:

நிலம் சார்ந்த வகையில் ஐந்திணைகளும், நிலம் சாராததாக கைக்கிளை, பெருந்திணை என்பனவும் அமைகின்றன. மேலும், தொல்காப்பியர் வகுத்தபடி பாலைக்கும் தனி நிலமில்லை குறிஞ்சியும் முல்லையும் வறண்டு பாலை நிலம் உண்டாகும். இதனை

“குறிஞ்சியும் முல்லையும் முறை மையிற் றிரிந்து
பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்”²¹

என்பதனால் அறிய முடிகின்றது.

திணையும் நிலமும்:

குறிஞ்சி	-	மலையும் மலை சார்ந்த இடம்
முல்லை	-	காடும் காடு சார்ந்த இடம்
மருதம்	-	வயலும் வயல் சார்ந்த இடம்
நெய்தல்	-	கடலும் கடல் சார்ந்த இடம்
பாலை	-	மணலும் மணல் சார்ந்த இடம்
கைக்களை, பெருந்திணை	-	நிலமில்லை

அகம் மற்றும் புறத்திணைகள்:

ஒவ்வொரு அகத்திணைக்கும் ஒரு புறத்திணை உள்ளது.

வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே²³

வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே²⁴

உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே²⁵

தும்பை தானே நெய்தலது புறனே²⁶

வாகை தானே பாலையது புறனே²⁷

என்ற நூற்பாக்களின் மூலமாக ஒவ்வொரு நிலம் சார்ந்த அகத்திணைக்குமானப் புறத்திணையையும் அறிய முடிகின்றது. இவற்றில் அகத்திணைகளான. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன இயற்கை வளம் நிறைந்த நிலங்களாக விளங்குகின்றன. இவற்றிலுள்ள

இயற்கைச் சூழலுக்கு ஏற்பவே மக்களின் வாழ்க்கையும் அமைந்துள்ளது. பாலை நிலத்தில் இயற்கைச் சூழல் குறைவென்பதனால் இங்கு மக்கள் வாழும் தன்மையில்லை.

ஐந்திணையும் உணவும்:

திணை நிலங்களில் கிடைக்கக் கூடிய தானியங்கள், கிழங்குகள், நில அரிசி, மலை அரிசி, காய்கள், கனிகள், கொட்டைகள் என்பனவற்றை உணவாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தகைய இயற்கை உணவு நீண்ட ஆயுளையும், உடல் உறுதியையும், தந்தத்துடன், சங்க கால மக்கள் இயற்கை உணவில் அதிக விருப்பம் கொண்டிருந்ததையும் உணர்த்துகின்றது.

கோள்களின் இயக்கம், பருவ நிலையின் மாறுபாடு, நேரம், காலம் பற்றிய இயல்பையும், பயன்பாட்டையும் சங்க கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர். இத்தகைய இயற்கையைச் சார்ந்த வாழ்வியல் நடைமுறைகள் சங்க பாடல்களில் மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளன.

நிலம் சொற் பொருள்:

இயற்கைத் தன்மையுடைய ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அதனதன் தோற்றம் சார்ந்த காரணப் பெயர்கள் உண்டு, நிலம் என்பதற்கு

“உற்பத்திக் காரணிகளில் ஒன்று, முதலும், உழைப்பும் பிற காரணங்களாகும். நிலம் அடிப்படைக் காரணம், நிலம் என்ற சொல் பொருளாதாரத்தில் பரந்த பொருளில் வழங்கப்படுகின்றது. இது வெறும் மண்ணை மட்டும் குறிக்காது, மண்ஸ, நீர், காற்று, மண்ணில் மண்டிக்கிடக்கும் தாதுப் பொருடைகள், தட்ப வெப்பம் முதலிய இயற்கை வளங்களெல்லாம் நிலம் என்பதில் அடங்கும்²⁸ என்று கலைக்களஞ்சியம் விளக்கியுள்ளது.

மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி நிலம் என்பதற்கு “இடம், தலம், மாநிலத்தின் பொது, தேசம், பூமி - என்ற பொருளைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

இத்தகையத் தரவுகளின் மூலமாக நிலம் என்பது மண் மற்றும் மண் சார்ந்த கூறுகளான அனைத்து உயிரினங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பொதுப் பெயர் என்பதனை அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் நிலம்:

தொல்காப்பியர் நிலம் என்பதை முதற்பொருள் என்ற வரையறைக்குள் சேர்க்கின்றார். நிலமும் பொழுதும் முதற்பொருள் என்பதனைத் தொல்காப்பியம். பொருளாதிகாரம் அகத்திமணையியலில்

“முதலெனப்படுவது நிலம்பொழுதிரண்டின்
இயல்பென மொழி இயல்புணர்ந்தோரே”²⁹

என்ற நூற்பா விளக்கியுள்ளது. மக்களின் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத இடமாக விளங்கும் இந்த நிலத்தை படைப்புக் காலம் தொட்டு நிலவி வரும் இயற்கை இயல்பை ஒட்டி நான்கு வகையாகவும், இயற்கை வளம் குறைந்த பாலை நிலத்தை ஐந்தாவது நிலமாகவும் குறிப்பிடும் வழக்கம் தொல்காப்பியருக்கு முன்பும் அதன் பிறகு சங்க காலத்திலும் தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன. பாலை நிலம் வளம் குன்றியதனால் இதனைத் தவிர்த்து குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நான்கு நிலங்களையே முதன்மைப்படுத்தி நானிலம் என வழங்கும் போக்கும் தொடர்ந்து பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன.

நான்குநிலம் சொற் பொருள்:

நிலத்தை இயற்கை அமைப்பை ஒட்டி நான்காகப் பிரித்து நானிலம் எனக் குறிப்பிடும் வழக்கம் தொல்காப்பியருக்கு முன் பிருந்தே நடைமுறையில் இருந்துள்ளது. நானிலம் என்பது குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நால்வகைப்பட்டது எனத் தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. நானிலம் என்பது முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனும் நால்வகை நிலங்களைக் குறிக்கும், இவ்வாறே முன்னோர்களைக் குறிக்கும், இவ்வாறே முன்னோர் பிரிந்தியிருந்தனர் – எனத் தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியம் மீண்டும் விளங்கியுள்ளது. நானிலம் என்று வழங்கப்படும் வழக்கமிருந்ததைத் திருக்கோவையார் “நாவறழீகியவிந் நானிலத் துஞ்சம்”³⁰ என்ற பாடலடியின் மூலம் உணர்த்தியுள்ளது.

“தமிழ்ச்சான்றோர் தமிழக நிலத்தை நான்கு வகையாகப் பிரித்து நானிலம் எனப் பெயரிட்டனர்.”³¹ என்று மா. இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முறை வைப்பு:

நான்கு நிலத்தைத் தொல்காப்பியர் வரையறுத்துள்ளார், அவை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என வரிசை முறையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியுமான முல்லை நிலம் முதலில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலமாகத் தொல்காப்பியர் காலத்தில் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியும் மக்களின் வாழிடமாக (காட்டுவாசி) முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த தெனலாம்.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவறையுலகமும்
வருணன் மேய பெருமணலுலகமும்
முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையான் சொல்லவும் படுமே”³²

என்ற நூற்பா விளக்கியுள்ளது. இதில் “சொல்லிய முறையான் சொல்லவும் படுமே” என்ற அடியில் தொன்மை சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருப்பதைத் தரவு நுட்பமாக எடுத்து இங்கு ஆராயப் படுகின்றது.

சொல்லிய முறையான்

என்பதில் - யார் சொல்லியது?

எப்போது சொல்லியது?

எதற்காகச் சொல்லியது? - எனும் மூன்று வினாவிற்குரிய விடைகள்இடம் பெற்றுள்ளன யார்? என்பதில் தொல்காப்பியருக்கு முன்பே வாழ்ந்தே அறிஞர்கள் (அ) புலவர்கள் முல்லை, குறிஞ்சி , மருதம், நெய்தல் என்ற வரிசை முறையை அடுக்கிச் சொல்லியுள்ளனர். என்ற குறிப்பு அறிய முடிகின்றது. எப்போது? என்ற காலம் பற்றிய வினாவிற்கு பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பே தொன்மையிலும் தொன்மையான காலத்திலேயே காட்டுப்பகுதியை முன்வைத்து கூறும் வழக்கம் தோன்றியுள்ள தென்பதனை அறிய முடிகின்றது. மேலும் “சங்க காலத்தில் ஆடு, மாடு மந்தை மேய்த்தலைத் தொழிலாகக் கொண்ட முல்லை நிலமக்கள் ஆயர் எனவும், இடையர் எனவும், கோபாலர் எனவும் கூறப்பட்டனர் முல்லை நில மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் மான்களும் முயல்களும் காணப்பட்டன. அவற்றைக் கொன்று உண்டனர். பால், தயிர் முதலியனவும், பண்ட மாற்றினால்

பெறப்படும் தானிய வகைகளும் அவருக்கு உணவாயின, அவர்களின் குடியிருப்பு சேரி என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது” - என்பதன் மூலமாக முல்லைநிலத்தின் வாழ்வியலை அறிய முடிகின்றது.

நிலம் என்பதில் அங்கு வாழும் மக்களும் மற்ற பிற கருப்பொருட்களும் அடங்கும்,

“தொல்காப்பியர் வகுத்த ஐவகை நிலங்களிலும் ஆண்டான், அடிமை, செல்வர் வறியவர் உழுவித்து உண்போர், உழுவோர் எனப் பலவகையான வேட்டை இனவளர்ச்சிக் கூறுகள் மாந்தர் ஒழுகலாற்றில் அமைந்துவிட்டமையைச் சங்க நூல்கள் பதிவு செய்துள்ளன”³³

என்பதனால் ஒரு இனத்தின் தன்மை, மேம்பாடு, தனித்தன்மை என்பன அனைத்தும் அங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்க்கைச் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே அமைந்துள்ளன. மக்கள் வாழும் தகுதி குறைந்த பாலை நிலமும் அங்கு பதுங்கியிருக்கும் ஆறலைக்கார்வர்களின் வாழ்க்கை முறையைக் காட்டுவதாகவும், வறட்சியையுடையதனால் வனம் குறைந்த பகுதியாகவும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

மக்கள் வாழ்வியலோடு கூடிய நிலப் பகுதியை உலகம் என்ற பொதுப் பெயரால் வழங்கியுள்ளத் தொன்மையான மரபை நக்கீரர், “உலகம் உவப்ப வலனோபு திரிதிரு எனத் திருமுருகாற்றுப் படையில் பாடியுள்ளதன் மூலமாக அறிய முடிகின்றது. மேலும் சங்க இலக்கியங்களில்

“நனந்தலை உலுகம்

“வையகம் பனிப்ப”

“மணிமலைப் பணைத் தோன்

மாநில மடந்தை”³⁴

எனத் தொடங்கும் முதல் அடிகளில் உலகத்தைப் போற்றி பாடியிருப்பதை அறியமுடிகின்றது. நற்றிணையின் கடவுள் வாழ்த்தில்” மாநிலம் சேவடியாக என உலகத்தையே முன்னிருத்திப் பாடியிருப்பதனைக் காண முடிகின்றது.

முல்லை நிலம்:

“தொல்காப்பியரின் முறைவைப்புபடி முல்லை நிலமே முதலிடத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது”.³⁵ மனிதன் முதலில் குறிஞ்சியில் வாழத் தொடங்கினாலும், பின் குடியேறிய நிலமாக முல்லை அமைந்துள்ளது.

“காடும் காடு சார்ந்த இடமும், முல்லை எனப்படும். இங்குக்காடு என்பது குறிஞ்சி நிலக்காடு போன்று மரச் செறிவுடைய காடன்று, இளங்காடு என்று சொல்லத்தகும் நிலையில் அமைந்த நிலப்பகுதியாகும். இங்கு ஆடு, மாடுகளின் மேய்ச்சலுக்குரிய புல்வெளிகள் நிறைந்திருந்தன” - எனப் பயன்பாட்டுத் தன்மையைச் சுட்டிக் காட்டி மா. இராசமாணிக்கனார் விளக்கியுள்ளார். இந்த அடிப்படையில் பெரு மரங்களைக் கொண்டது என்ற எண்ணத்திலிருந்து மாறுபட்டு சிறுசிறு மரம் நிறைந்த பகுதியையும் காடு எனக் குறிப்பிடும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளதையும் அறிய முடிகின்றது.

வியன் புலம்:

முல்லை நிலத்தை வியன்புலம் என்று வழங்கியதைக் கலித்தொகையினால் அறிய முடிகின்றது. வியன், வீ, வியம், வியப்பு,

வியாபம், வியா பித்தல்விரி, விரிவு போன்ற சொற்கள் அகலம், பெரும் பரப்பு என்ற பொருளில் சங்க இலக்கியங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியும் மிக நீண்ட பரப்புடையதாக இருந்ததால் எல்லை சுற்றளவை மனதில் கொண்டு வியன்புலம் எனக் குறித்துள்ளனர். பதிற்றுப்பத்தில்

“முல்லைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
புல்லுடைய வியன்புலம் பல்லா பரப்பி”³⁶

என்ற பாடலடியில் இப்பெயர் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

தண்புலம்:

முல்லை நிலத்தைத் “தண் புலம்” என்ற பெயரிலும் சங்க கால மக்களும், புலவர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தண்மை என்றால் குளிர்ச்சி என்று பொருள், தண்புலம் என்பது குளிர்ச்சி பொருந்திய நிலம் என்ற பொருளில் கலித்தொகையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

முல்லை நிலம் - புறவு:

முல்லை நிலத்தைப் புறவு என்ற பெயரிலும் சங்ககால மக்கள் வழங்கி வந்துள்ளனர். ஐங்குறுநூற்றில் பேயனார் என்ற புலவர் பாடியுள்ள முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் புறவு என்ற பெயர்ச்சொல்லைக் காணமுடிகின்றது.

“மணம் கமழ் புறவு
தண் கமழ் புறவின்
முல்லை மலர்”³⁷ - என

ஐங்குறு நூற்றில் இப்பெயர் பயின்று வந்துள்ளது.

தொல்காப்பியர் நிலங்களின் வரிசை, பொழுதுகளின் வரிசை முறையில் முல்லையை முதலில் வைத்தும் எழுதியுள்ளார். இதனை

“காடும் மலையும் முல்லை குறிஞ்சி

சூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்”³⁸ - என்ற நூற்பா காட்டுகின்றது.

“தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட முதல், கரு, உரிப் பொருள்களில் முதற் பொருள்களாக நிலமும் பொழுதும் (காலம்) காட்டப்பட்டன. இங்கு நிலம் என்பது மக்கள் வாழும் இயற்கைச் சார்ந்த நிலவமைப்பே ஆகும். ஒரு நாளில் வெவ்வேறு பகுதிகள் மற்றும் ஆண்டின் வெவ்வேறு காலங்கள் பொழுது எனப்பட்டன. பொழுது பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என்று பகுத்தறியப்பட்டது. பெரும்பொழுது ஒரு ஆண்டின் ஆறு பருவங்களை, அதாவது, இரண்டிரண்டு திங்கள்களைக் கொண்டது. சிறுபொழுது ஒரு நாளின் ஆறுபொழுதுகளைக் கொண்டது. வெவ்வேறு திணைகளுக்கும் தனித்தனியான பெரும் பொழுது மற்றும் சிறுபொழுதுகள் காட்டப்பட்டன”. என்பதனால் இரண்டு மாதம் கொண்டது ஒரு பெரும் பொழுது என்பதையும், நான்கு மணி நேரம் கொண்டது ஒரு சிறு பொழுது என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. மேலும் பெரும் பொழுது என்பது ஒரு ஆண்டின் பகுப்பையும், சிறு பொழுது என்பது ஒரு நாளின் பகுப்பையும் குறிப்பதையும் அறிய முடிகின்றது.

திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் (கி.பி - 1548) என்பவர் எழுதிய மாறனயங்காரம் எனும் இலக்கண நூலில்

“கருதிய குறிஞ்சி பாலை முல்லை

மருத நெய்தல் வகுத்த வைந்திணை”³⁹ - மாறனலங்கரம் - நூ-7

என ஐந்து திணைகளின் பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவ்வரிசை அடைவில் முல்லைத்திணை மூன்றாவதிடத்தில் இடம் பெற்றுள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

இந்த வரிசை முறையே அவர் காலத்திலும், அவருக்கு முன்பும் நடைமுறையில் இருந்ததென்பதை “வகுத்த வைந்திணை” - என்பதனால் அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்தைத் தவிர மற்ற இலக்கிய, இலக்கண நூல்களும் குறிஞ்சியை முதன்மைப் படுத்தியுள்ளன. தொல்காப்பியம் முல்லையை முதன்மையாக்கியதற்குக் காரணம் மனித இனம் முதலில் குடியேறி வாழ்ந்ததேயாகும்.

புலமைத்திறன்:

சங்ககாலப் புலவர் இயற்கைப் பொருள்களை நுணுகி அறிந்தவர்; ஊர்களையும் சுற்றியவர்; ஐவகை நிலங்களுக்குரிய முதல் - கரு -உரிப் பொருள்களை நன்கு உணர்ந்தவர்; இசை, நடனம், ஓவியம், சிற்பம் முதலிய கலைகளை அறிந்தவர்; சமுதாய அமைப்பையும் மக்கள் பழக்க வழக்கங்களையும் தெரிந்தவர், அரசியல், பயிர்த்தொழில், கைத்தொழில் முதலியவற்றை நன்கறிந்தவர்; பேரரசர் சிற்றரசர் முதல் எளிய குடிமக்கள் ஈறாக அனைவருடனும் கலந்து பழகினவர். அவர்கள் இத்தகைய நிறையறிவு பெற்றிருந்தமையால், “சான்றோர்” எனப் பெயர் பெற்றார்கள். அப்பெருமக்கள் பல துறையறிவைத் தங்கள் பாடல்களில் உணர்த்தியுள்ளார்கள்.

உலகம் என்பதில் நிலமும், நீரும் சேர்ந்த பகுதிகள் முழுவதும் அடங்கும், நிலத்தைப் பாலைத் திணையோடு ஐந்தாக்கியதுடன் நெய்தல் திணையில் கடலையும் ஒரு பகுதியாக்கியுள்ளனர்.

நிலம் என்பதில் நிலமும் கடலும் சேர்த்தே குறிப்பிடப்படுகின்றது. இவை இரண்டின் கூட்டுப் பகுதி உலகம் எனப்படுகின்றது. நிலம் எனபதனை “தரை, மண், வயல், பூவுலகு, நிலத்திலுள்ள இடம்” எனப் பல பெயர்களிட்டு அழைத்துள்ளனர். ஐம்பூதங்கள் என்னும் கணக்கீட்டின் படி உலகம் என்பதை 5 பூதம் விசும் போடைந்தும் கலந்த மயக்கம் உலகம் “எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஐந்திணைப் பாகுபாட்டில் மிகப் பெரும் பகுதியாகக் கடலும் கடல் சார்ந்த நிலப்பகுதியுமாக நெய்தல் நிலம் விளங்குகின்றது. கடலும் கடல் சார்ந்ததும் என்பதனால் மிகப்பெரிய எல்லை விரிவையும் அறியமுடிகின்றது.

- ❖ படுதிரை வையம் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளது.
- ❖ புயவுகடல் உடுத்த வானம் சூடிய மலர்தலை உலகம்.
- ❖ விரிநீர் வையகம்.
- ❖ நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணகம்.
- ❖ நளியிறு முந்நீர் ஏணியாக வளியிட வழங்கா வானம் சூடிய மண் திணி இடக்கை.
- ❖ வெந்தெறல் கனலியொடு மதிபலம் திரிதரும் தண்கடல் வரைப்பு⁴⁰.

என்ற சங்க இலக்கிய பாடலடிகளில் கடலும் நிலமும் சேர்ந்தக்கடற்கரைப் பகுதியைப் பற்றி புலவர்கள் உணர்த்தியுள்ளனர். இப்பகுதிகளில் கடல் படு பொருட்கள் கருப்பொருளாக கிடைத்துள்ளன. இந்த அடிப்படையிலேயே

தொழிலும் அமைந்த வாழ்க்கைச் சூழலை இம்மக்கள் பெற்று வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

திணை வடிவில் முல்லை நிலம்:

காடும், காடு சார்ந்த பகுதி முல்லை நிலம் எனப்படுகின்றது. காடுகளை மழை பொழிவதற்கான ஆதாரமாக விளங்குகின்றன. இதனால் இயற்கைச் சூழலில் காடுகளின் பங்கு இன்றியமையாததாகிறது.

முல்லை நிலமானது முல்லை மலர், முல்லைக் கொடி ஆகியனவற்றால் பெயர் பெற்றுள்ளது.

கடையெழு வள்ளல்களில் பாரி முல்லைக் கொடிக்குத்தன் தேரையே பற்றி படர்வதற்குரிய கொம்பாகக் கொடுத்ததை அறிய முடிகின்றது.

முல்லை மலரினால் பெயர் வந்த நிலையும் வழக்கமும் பிறகு காடும் காடு சார்ந்த நிலத்தையும் குறித்து வழங்கும் நடை முறையுண்டாகியுள்ளது.

சங்க இலக்கியச் சூழலியலில் காடுகளுக்கும் முக்கிய பங்குள்ளது. காடுகள் என்பன மழை உண்டாவதற்குரிய மூலகாரணியாக அதாவது இயற்கையாக அமைந்துள்ளது. தரை மட்டத்தில் உள்ள காடுகளைவிட மலைப் பகுதிகளில் உள்ள காடுகள் மேலும் உயரமானவையாக அமைந்துள்ளன. இதனால் மேகத்திற்குத் தேவையான குளிர்ச்சியைத் தருவனவாகவும், காடுகள் விளங்குகின்றன. இயற்கை வளம் என்பதே காட்டு வளத்தையே முக்கியமாகக் குறிக்கின்றது. காட்டுவளமே நாட்டுவளம், காடுகள் செழித்தால் நாடு செழிக்கும் என்பன போன்ற முழுக்கங்களும் காடும் காடு சார்ந்த முல்லைத் திணையின் சிறப்பை உணர்த்தும்.

“காடே கடவுள் மேன புறவே ஒள்ளிழை மகளிரோடு மள்ளர் மேன ஆறே அவ்வனைத்து அன்றியும் ஞாலத்துக் கூழல் டென்ற மருங்கின் வெள்ளி

ஓடாது மழை வேண்டு புலந்து மாரி நிற்ப நோயொடு பசி இழந்து ஓரீஇப் பூத்தன்று பெரும நீ காத்த நாடே”⁴¹ என இமயவரம்மபனின் நாட்டு வளத்தைப் புலவர் பாடியுள்ளார். இதில் காடு எனப் பெருங்காடும், புறவு எனச் சிறுகாடும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அகன்ற சாலைகள் ஆறு என குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வணிகர் குலத்தையும், வேளாளர் குலத்தையும் மன்னன் நன்கு பாதுகாத்தான், குடிபுறந்தருநர் என வேளாளர்களும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். மழை வேண்டிய இடத்தில் தவறாமல் பெய்தது. நாட்டில் பிணி இல்லை. பிணி என்றது வறுமை, நோய்களும் இல்லை. நாடு எல்லா வகையிலும் பொலிவு பெற்றிருந்தது. இதற்கெல்லாம் அடிப்படை கடவுளே என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

அடர்ந்த காடு:

முல்லை நிலம் காடு சூழ்ந்தபகுதி என்பதைனைச் சங்க இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள பல பாடல்கள் உணர்த்தியுள்ளன காட்டின் வளத்திற்கு ஏற்ப சிறுகாடுகள் பெருங்காடுகள் என வழங்கப்படுகின்றன. முல்லை நிலத்தைப் பற்றி

- ❖ கதிர் நுழைகல்லா மரம் பயில் கடிமிளை.⁴²
- ❖ வெயில் நுழையறியாக் குயில் நுழை பொதும்பர்.⁴³
- ❖ வெயிவொளி அறியாத விரிமலர்த்தண்கா.⁴⁴
- ❖ வெயில் நுழையறியாக் குயில் நுழை பொதும்பர்.⁴⁵

என்ற பாடலடிகளின் மூலமாக அறிய முடிகின்றது.

முல்லைத் திணையும் மக்களும்:

இயற்கைவளம் கூடுதலாகவும் மக்கள் தொகைக் குறைவாகவும் இருந்தபோது இயற்கைச் சூழலில் பாதிப்புகள் உண்டாகவில்லை. காலப்போக்கில் இயற்கை வளம் குறைந்து மக்கள் தொகைக் கூடுதல் ஆனபோது சூழலியல் பாதிப்படைந்தது. இதனை “சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு என்ற அறிவியல் புலப்பாட்டுத் தொடரால் அறியலாம். மாசுபாடுகளை நீக்க ஒரே வழி காடுவளர்ப்பதேயாகும். மக்கள் நலனில் காடுகளின் பங்கு மிக அதிகம் என்பதை சங்க காலப்புலவர்கள் சுட்டியுள்ளனர். இத்தகையக் கண்ணோட்டத்தில் காடுகளின் பயனை சங்க கால மக்கள் நன்கு அறிந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். காடுகளில் நிலவும் இயற்கையான காற்றுச்சூழலை அனுபவிக்கவே மன்னர்கள் அங்கு சென்று வந்ததை புராணம், இதிகாசம் மற்றும் இலக்கியங்களின் வழி அறிய முடிகின்றது.

பழமையான வாழ்வியல்:

தமிழரின் வாழ்வு முறை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேல் பதிவு செய்யப்பட்ட மரபாக இருந்து வந்துள்ளது. இப்பதிவில் சங்க இலக்கியங்களே தொடக்கப் பதிவாக அமைகின்றன”. என பக்தவச்சலப் பாரதி குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன் மூலம் புறநானூற்றின் வாழ்வியலையும் உணர முடிகின்றது மேலும், “சங்க இலக்கியங்களே சங்க கால மக்களின் உண்மையான வாழ்வியல் வரலாறு”⁴⁶ என்பதனாலும் அறியமுடிகிறது.

“சங்க அகப்பாடல்கள் தலைவன் தலைவி அன்பையும், புறப்பாடல்கள் போர் மற்றும் மன்னன் மக்கள் மீதும், மக்கள் மன்னன் மீதும் கொண்டிருந்த

அன்பை உணர்த்துகின்றன”⁴⁷ – என்பனவற்றால் சங்க கால மக்களின் திணை சார்ந்த வரலாறு அவர்களது வாழ்வியலை முழுமையாக பிரதிபலிப்பதையும் உணர முடிகின்றது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐவகை நிலங்களின் இயற்கை அமைப்பில் காடும், காடு சார்ந்த நிலம் முல்லைத் திணை என வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. அகத்திணை வரலாற்றில் மிகச் சிறந்த கருத்துக்களை உணர்த்தக்கூடியனவாக முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் விளங்குகின்றன. தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி இல்லற நெறிகளையும் அகத்திணை மரபுகளையும், இயற்கையான பாடுபொருளின் தனித் தன்மைகளையும் முல்லைப் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.

முல்லை நில மக்கள் பின் பற்றிய சமுதாய வாழ்க்கை, பழக்க வழக்கங்கள், கலைகள், பண்பாட்டுக் கூறுகள் என்பனவும் முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பெரும்பொழுது - சிறுபொழுது:

நேரம், காலங்களை சாஸ்திர நூல்களும், சோதிட நூல்களும் வரையறுத்துக்கூறியிருப்பதைப் போல் தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்திலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அகத்திணையியலில் “காரும் மாலையும் முல்லை” என்ற நூற்பா முல்லைத் திணைக்குரிய பெரும் பொழுதான கார்காலம், சிறு பொழுதான மாலை நேரத்தையும் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளது.

கார் காலம் என்பது மழைக்காலத்தின் தொடக்கமான ஆவணி புரட்டாசி இரண்டு மாதமுமாகும். தொல்காப்பியர் காலத்தைப் பொழுது எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதை

“முதல் எனப்படுவது நிலம் பொழுதிரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந்தோரே”.⁴⁸

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இதில் முதல் பொருள் என்பது நிலம், பொழுது என்ற இரண்டுமாகும் என்பதனை விளக்கியுள்ளார். பொழுது என்பது காலம் எனவும் அந்தந்த பருவத்திற்குரிய காலம் பருவகாலம் எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

திணை	பெரும் பொழுது	சிறுபொழுது
குறிஞ்சி	கூதிர், யாமம்	முன்பனி
முல்லை	கார், மாலை	முன்னிரவு
மருதம்	வைகறை	விடியல்
நெய்தல்	ஏற்பாடு	சாயுங்காலம்
பாலை	இளவேனில், முதுவேனில்	பின்பனி

இவற்றைப் போல பெரும் பொழுதுகளாவன

மழைக்காலம்	-	1. கார் காலம்
		2. கூதிர் காலம்
பனிக் காலம்	-	3. முன்பனி
		4. பின் பனி
கோடைக்காலம்	-	5. இளவேனில்
		6. முதுவேனில்

என்பனவாகும்.

கார்காலம்	-	ஆவணி, புரட்டாசி
கூதிர் காலம்	-	ஐப்பசி, கார்த்திகை
முன் பனி	-	மார்கழி, தை
பின் பனி	-	மாசி, பங்குனி
இளவேனில்	-	சித்திரை, வைகாசி
முது வேனில்	-	ஆனி, ஆடி

என ஆறு பெரும் பொழுதுக்கும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன, இவற்றில் ஆவணி புரட்டாசி ஆகிய இரண்டு மாதங்கள் அடங்கிய கார்காலம் முல்லைத் திணைக்குரிய பெரும் பொழுதாக விளங்குகின்றது.

மாதம்:

மதி என்றால் “மாதம்” என பொருள் பண்டையத் தமிழ் மதியை (சந்திரன்) கொண்டு மாதத்தை வகுத்தனர், மதியின் தேய் பிறையும், வளர் பிறையும் சேர்ந்து ஒரு மாதம் எனக் கொண்டனர். நிலவின் செயல்பாட்டைப் பற்றி

- மாகவிசும்பின் வெண்டிங்கள் மூவைத்தான் முறைமுற்ற.⁴⁹
- எண்ணாட் டிங்கள் உவவுமதி யுரவின்,.....⁵⁰ எனவும் வழங்கப்படுகின்றது.

மதி என்பதற்கு நிலவு என்ற பொருளும் உள்ளது. மதி - புத்தி - அறிவு - புத்திமதி என்பனவற்றால் அறிவு எனும் பொருளிருப்பதையும் அறியுமுடிகின்றது. மாதம் காலம் என்ற சொல்லாலும் வழங்கப்படுவதைக் கார்காலம் என்பதனாலும் உணர முடிகின்றது.

பருவகால மாற்றங்கள்:

உவா வந்து கூடிய நாளில் ஞாயிறும் திங்களும் தம்முள் எதிராக நிற்கும் திங்கள் தோன்றும் போது ஞாயிறு மறையும் என்பதை உவவுத்தலை வந்த பெருநாமையத் திருசுடர் தம்முணோக்கி யொருசுடர் புன்களர் மாலை மலை மறைந்தாங்கு எனப் புறநானூறு உணர்த்தியுள்ளது. உவா நாள் என்பது காலமாற்றத்தைக் குறிக்கின்றது. ஒரு ஆண்டின் பருவ மாற்றத்தைக் கோடைகாலம், குளிர்காலம் என்ற இரு பிரிவாக வான சாஸ்திர நூல்களும், சூரியபாதை, சந்திர பாதை அட்சரேகை, தீர்த்த ரேகை எனும் கணக்கீடுகளும், புவியியல் நூல்களும் வரையறுத்துள்ளன, இதனை நெடுநல் வாதையில் இடம் பெற்றுள்ள குளிர்காலம் பற்றிய நடைமுறைகளும் உணர்த்துகின்றன.

கார்காலத்தில் மலர்ந்த கற்புடை மங்கையர் போற்றி அறியும் காந்தலும், நெருப்பை இடித்த நிறம் படைத்த முள்ளு முருங்கை மலர்களும், தாமரை மலர்களும் விளையாடு மகளிர் பறிக்க இயலாத வகையில் பழனத்தில் மலர்ந்திருக்கும் ஆம்பலும், இடடையறாது மலர்ந்த குவஸையும் வள்ளையும், நீல நிற நெய்தற் பூக்களும் பாலைக் கொளதமனார் பாடல்களில் (பதிற்றுப்பத்து) காணப்படுகின்றன எனப் பேராசிரியர் ந. சஞ்சீவி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திணைசார் உரிப் பொருள்:

உரிப்பொருள் என்பது மக்களின் வாழ்க்கை முறை, வாழ்க்கை ஒருகலாறு ஆகும். இந்த நிலங்களில் எல்லாம் நிகழும் ஒழுக்கங்களை கூட்டி “ஐந்திணை” என்றனர். முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய

ஐந்தும் “நடுவண் ஐந்திணை” எனப்பட்டன. மக்கள் வாழ்வில் நிகழும் காதல் ஒழுக்கமாம் அகஉணர்வுகள் ஐந்தாக அமைந்தன. காதலால் கூடி குலாவும் புணர்ச்சி ஒழுக்கம் (புணர்தலும், புணர்தல் நிமித்தமும்) குறிஞ்சித் திணையாகவும், காதலன் பிரியக் காத்திருக்கும் ஒழுக்கம் (இருத்தலும், இருத்தல் நித்தமும்) முல்லைத் திணையாகவும், காதலனோடு ஊடும் ஒழுக்கம் (ஊடலும், ஊடல் நிமித்தமும்) மருதத் திணையாகவும், காதலன் பிரிவுக்கு இரங்கும் ஒழுக்கம் (இரங்கலும், இரங்கல் நிமித்தமும்) நெய்தல் திணையாகவும், காதலனோடு உடன்போகும் ஒழுக்கம் பாலைத் திணையாகவும்,

முல்லைத் திணைக்குரிய உரிப்பொருள்:

ஐந்து திணைகளுக்குமான உரிப்பொருளைத் தொல்காப்பியம் வரையறுந்துள்ளது, இந்த ஆய்வுக்குரிய முல்லைத் திணையின் உரிப்பொருளைப் பற்றிய இலக்கணத்தை இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும்” என்ற நூற்பாவினால் அறிய முடிகின்றது. இருத்தல் என்பது காத்திருத்தலாகும். தலைவனுக்காகத் தலைவியும் தலைவிக்காகத் தலைவனும் காத்திருப்பதைக் குறிக்கின்றது. இந்த வகையில் ஒருவருக்காக ஒருவர் காத்திருப்ப தென்பது அளவற்ற மகிழ்ச்சிக்கும் அன்புடை வாழ்விற்கும் அடிப்படை என்பதைச் சங்க கால மக்கள் உணர்ந்து பின்பற்றியதை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது.

பாடுபொருள்:

முல்லைத்திணையின் அடிப்படையானது அன்பு கலந்த வாழ்வியலை உணர்தக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

அகத்திணைக்கேற்ற அன்பையும், புறத்திணைக்கு ஏற்ற வீரத்தையும், போர்க்கள பாசறையின் நினைவுகளையும், முல்லைப்பாட்டில் காண முடிகின்றது.

1. முல்லை ஒழுக்கமாகிய உரிப்பொருளான இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தத்திற்கு ஏற்ப தலைவி தலைவனுக்காக அரண்மனையில் காத்திருத்தல்.

முல்லைத் திணைக்குப் புறனான வஞ்சி எனும் புறத்திணைக்கு ஏற்ப போருக்குச் சென்ற தலைவன் தலைவியை நினைத்தபடி பாசறையில் காத்திருத்தல் – என்பனவாகும்.

முல்லை ஒழுக்கம் (அ) பண்பு:

பத்துப்பாட்டு நூல்களில் ஒன்றான முல்லைப் பாட்டில் போருக்குச் சென்ற தலைவன் திரும்பி வரும் வரை தலைவி அரண்மனையில் காத்திருந்ததையும், தலைவன் போர் முடிந்து கார்காலத்தில் வருவேன் என்று கூறிய கார்காலமும் வந்ததை உணர்ந்து மனம் ஆற்றாத நிலையிலும் ஆற்றியிருந்ததை

“நீடு நினைந்து தேற்றியும் ஓடுவளை திருத்தியும்
மையல் கொண்டும் ஒய்யென உயிர்த்தும்”
ஏவுறு மஞ்ஞையின் நடுங்கி
பாடல் இழை நெகிழ்ந்து பாவை விளக்கிற்
பருஉச்சுடர் அழ இடஞ்சிறந்துயரிய மாடத்து
நிலை முடங்கிறைச் சொறிதரும் மாத்திரள் அருவி
இன்பல் இமிழிசை ஓர்ப்பனள்”⁵¹

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

பாட்டுடைத் தலைவன்:

முல்லைப்பாட்டு அகநூல் என்பதனால் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் குறிப்பிடப்படவில்லை கானம் நற்றிய செந்நிறப் பெருவழி என்ற அடியைக் கொண்டு முல்லைப்பாட்டின் பாட்டுடைத் தலைவன் தலையானங்கடைத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்பர்.

மறைமலையடிகள் தனது முல்லைப் பாட்டு ஆராய்ச்சி எனும் நூலில் “இம் முல்லைப் பாட்டை அடுத்திருக்கின்ற மதுரைக் காஞ்சியும், நெடுநல்வாடையும் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு விளங்கலால் இதுவும் அவனையே பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு செய்யப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படும்” என எழுதியுள்ளார்.

தலையாலங்கானம் போர்:

முல்லைப் பாட்டில் இடம்பெற்றுள்ள போர் தலையாலங்கனம் போர் என மறைமலை அடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵² மதுரைக் காஞ்சிக்கும், நெடுநல்வாடைக்கும் ஒரே பாட்டுடைத் தலைவனாகத் தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்றபாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் விளங்குகின்றான். இவன் மாவீரனாகவும், தொடர்ந்து போர் புரிந்து வெற்றி பெற்றவனாகவும் பாடப்பட்டுள்ளான். இவனது மாபெரும் வெற்றியாகத் தலையாலங்கானத்துப் போரின் வெற்றி விளங்குகின்றது. இப்போரில் இவரான எதிர்த்து மன்னர்கள் போர் புரிந்துள்ளனர், அவர்களாவர் ”சேர அரசன், சோழ அரசன், நிதியன், எழினி, எருமை யூரன், இளங்கோவேண்மான், பொருநன் – என் போராவர். ஒரு மன்னர் & மன்னர்களுடன் போரிட்டு வெற்றி

பெற்ற என்பது சங்க கால அரசியல் வரலாற்றில் மிக முக்கிய நிகழ்வாக அமைந்துள்ளது. போர்ப்பாசறையில் தலைவன் தனித்திருக்கும் மனநிலையை

கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்

காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மரபினும்.⁵³

என்ற நூற்பா உணர்த்தியுள்ளது. இது அக்கால முல்லை நில மரபுகளில் ஒன்றாகவும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

காதலின் ஒன்றி என்பதனால் தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரும் உண்மையான அன்பு கலந்த மன உணர்வுடன் ஒன்றியிருப்பர் என்பதைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நெஞ்சாற்றுப்படை

முல்லைப் பாட்டுக்கு நெஞ்சாற்றுப்படை என்னும் வேறு பெயர் உள்ளது. இதற்கு காரணம் போருக்காக பிரிந்து சென்ற கணவன் வரும் வரை மனைவியினுடைய நெஞ்சம் ஆற்றியிருத்தலால் நெஞ்சாற்றுப்படை என பெயர் பெற்றுள்ளது.

காடும் காடு சார்ந்த இடமும் ‘முல்லை’ எனப்படும். இங்குக்காடு என்பது குறிஞ்சி நிலக்காடு போன்ற மரச் செறிவுடைய காடன்று; ‘இளங்காடு’ என்று சொல்லத்தகும் முறையில் அமைந்த நிலப்பகுதியாகும் இங்கு ஆடுமாடுகளின் மேய்ச்சலுக்குரிய புல் வெளிகள் நிறைந்திருந்தன கொன்றை, காயா, குருந்தம் முதலிய மரங்கள் இருந்தன. மல்லிகை, முல்லை, பிடவு, தளவம் முதலிய செடி கொடிகள் இருந்தன. இவற்றுள் முல்லையே சிறந்து

காணப்பட்டது. இங்கு வாழ்ந்த ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் முல்லை மலர்களை மிகவிரும்பிச் சூடிக்கொண்டனர். ஆதலின், இந்நிலம் முல்லை பெயர் பெற்றது.

தன்னைப் பிரிந்த தலைவன் தன்னிடம் வரும் வரையில் ஆற்றியருக்கும் தலைவியின் ஒழுக்கத்தை ‘முல்லை’ என்று அகப்பொருள் இலக்கணம் கூறுகிறது.

முல்லை நிலத்தலைவன் அண்ணல்,தோன்றல், குறும்பொறை நாடன் எனப் பெயர் பெற்றான். தலைவி, மனைவி, கிழத்தி எனப் பெயர் பெற்றாள். குடி மக்களுள் ஆடவர் ஆயர், கோவலர், இடையர், பொதுவர் எனப்பட்டனர். அவர்தம் பெண்டிர் ஆய்ச்சியர், கோவிச்சியர், இடைச்சியர், பொதுவிச்சியர் எனப்பட்டனர். அவர்கள் தொழில், ஆடுமாடுகளை மேய்த்தலும், வரகு சாமை முதலியவற்றை பயிரிடுதலுமாகும். அவர்கள் ஏறுகோட்பாறையை முழக்கினார்கள்; முல்லையாழ் இசைத்தார்கள்; புல்லாங்குழல், ஆம்பற்குழல்களை வாசித்தார்கள். உழை, புல்லாய், முயல் முதலிய விலங்குகள் அந்நிலத்துக்குரியவை. கானக்கோழி, சிவல் என்னும் பறவைகள் அங்குச் சிறப்பானவை.

பத்துப்பாட்டுள் ஒவ்வொரு பாட்டு முல்லை நிலத்து விவரங்களும் ஒவ்வொரு பாட்டில் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றை முறைப்படி இங்குக் காணலாம்.

ஓய்மானாட்டு முல்லை நிலம்

புதிய அரும்புகளையுடைய அவரைக் கொடிகள் பவழம் போன்ற பூக்களைப் பூத்தன; கரிய அரும்பினையுடைய காயாக்கள் திரண்ட மயிலின்

கழுத்துப் போன்ற பூக்களைப் பூத்தன; முசுட்டைக்கொடி கொட்டம் போன்ற பூக்களுடன் விளங்கியது; வளவிய குலையினையுடைய காந்தள்கள், கைவிரல்களைப் போலப் பூத்தன. கொல்லைப்புறத்தின் நெடிய வழிகளில் இந்திர கோபம் என்றும் பூக்கள் ஊர்ந்தன. இவை, கார் காலத்தை உணர்த்தின. இக்கொடிகள் முல்லைப்பூக்கள் மலர்வதால் பேரழகுடன் விளங்கின. இது முல்லைப்பாட்டும் என்னும் பகுதியிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

நன்னனது மலை நாட்டு முல்லை நிலம்

முல்லை நிலம் முல்லை முதலிய மணமிக்க மலர்களையுடைய கொடிகள் மிகுந்தது. வில்லின் ஓசைக்கு வெருவிச் சிவந்த கண்ணையுடைய மரையேறு, குறிஞ்சி நிலத்தை அடுத்துள்ள முல்லைநிலக் குறுங்காட்டில் விரைந்தோடும். பசுக்கள் வேற்றுப் புலங்களில் சென்று மேய்ந்து வரும். கோவலர் அவற்றின் பாலைக்கறந்து வளையல்களை அணிந்த தம் மகளிர் மனம் மகிழும்படி கொண்டு வருவர். முல்லை நிலக்காடுகளில் செம்மறி ஆடுகளும் வெள்ளாடுகளும் கலந்து 'கல்' லென்னும் ஓசையுடன் தங்கியிருக்கும். அங்குள்ள முல்லை நில மக்கள் பாலும் பாற்சோறும் உண்பார்கள்; அவற்றை விருந்தினர்க்கும் உவப்புடன் அளிப்பார்கள்; ஆடுகளின் தோல்களைத் தைத்துப் படுக்கையாகப் பயன்படுத்துவார்கள்; கொடிய விலங்குகள் ஆடுகளை நெருங்காதவாறு தீமூட்டி இரவைக் கழிப்பார்கள் (மலைபடு, அடி, 404-420). முல்லை நிலமக்கள் மூங்கிற்குழையில் எருமைத்தயிரைத் தோய்த்தார்கள் (மலைபடு.அடி 523) என்பதை மா.ராசமாணிக்கனார் பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி வழி அறிய முடிகின்றது.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள முல்லைத்திணை பாடல்கள் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கையை விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இவற்றில் முல்லைத்திணைக்கான முதல் கரு உரி பொருள்கள் மற்றும் அக மரபுகள் முல்லை மலர் முல்லைத்திணையில் வாழ்ந்த ஆயர், ஆய்ச்சியர், கோவலர், இடையர், இடைச்சியர் போன்றவர்களின் முல்லைத் திணையை சார்ந்த வரலாறு இடம்பெற்றுள்ளன. தலைவன் தலைவி அக வாழ்க்கையில் இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தத்தையும் முல்லைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

nay - I

mo f Fwggf s

1. j kH z : z y rAf fhy thHt ay - BkyJ 36
2. j kH z : z y rAf fhy thHt ay - BkyJ 39
3. gwk - gh 32:6-7
4. bjhy,fhggak - mfj 20:2
5. K i d th v ^1 ! Fkhh - rAf nyffajjy lej i z fs -
g 72
6. j kH z : z y KE] – g 22
7. K i d th ! Fkhh KE] g – 22
8. K i d th ! Fkhh KE] g – 74
9. K i d th f.nyIRk z d j kH nyffa tuyhW g – 23
10. K i d th m. b\$ak j kH nyffa tuyhW g – 19
11. K i d th m. b\$ak j kH nyffa tuyhW g - 21
12. K i d th m. b\$ak j kH nyffa tuyhW g – 22
13. j kH z : z y KE] g- 46
14. ghghly gh – 18
15. glodk mo – 86
16. bjhy,fhgg a mfjj i z E] – 1
17. BkyJ E] – 1
18. K i d th t.Rg.kh z f f k j kH f f h j y g- 28
19. K i d th t.Rg.kh z f f k j kH f f h j y g – 31
20. jU KUfhWgg i l mo – 1

21. c.B t. rh (gM) gj Jgghl L er r d h h f f d a h c i u g-42
22. r p y k g [f h L f h z ; f h i j m o 41-42
23. b j h y g w k -1
24. B k y J E] 6
25. B k y J E] 9
26. B k y J E] 14
27. B k y J E] 18
28. k J i u j k H g B g u f u h j p – g.612
29. b j h y f h g g a k m f j j i z – E]4
30. j p U f B f h i t a h h - g h.86
31. l h f l h k h. n u h r k h z p f f d h h g h j J g g h l L M u h a r r p –g.76
32. b j h y f h g g a k m f j j i z a E].5
33. K i d t h v ^ . r w F z k r A f n y f f a j j y m f j j i z
k u g [f s g 16
34. B k y J B k w B f h s g.25
35. B k y J g.23
36. g j w W g g j J g h. 6:22
37. I A F W g h 202
38. b j h y f h g g a k m f j 6
39. k h w d y A f h u k E] 7
40. K i d t h v ^ . r w F z k K E] g 73
41. B k y J g 66
42. B k y J g 69
43. B k y J g 75
44. B k y J g 79

45.Bky J g89

46.Bky J g95

47.Bky J g107

48.b jhy,fhggpa m f j j i z E] 4

49.Bky J g 13

50.Bky J g 19

இயல் - 2

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் இல்லறம்

முன்னுரை:

சங்ககால வாழ்க்கை முறையில் இல்லறம், துறவறம் என்ற இரு பெரும் வாழ்க்கை முறை இருந்துள்ளது. இவற்றில் இல்லறம் என்பது அன்பு கலந்த அறவழிப்பட்ட வாழ்க்கையாகும். முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்த காட்டுவாசி மக்களின் இல்லறமானது உண்மையான அன்பும், மற்றவர்களுக்கு உதவும் பகிர்ந்து உண்ணும் வாழ்க்கையாக இருந்துள்ளது. இத்தகைய இல்லறத்தில் கணவன், மனைவி உறவுகள் போன்றவற்றுடன் அறம், பொருள், இன்பம், விருந்து போன்ற பண்புகளும் நிறைவாக இருந்துள்ளது. இவற்றை ஆராயும் விதமாக இந்த இயல் அமைகின்றது.

தொல்காப்பியம் காட்டும் இல்லறம்

தொல்காப்பியர் களவியலில்

“ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையால்”¹

எனக் கணவன் மனைவி ஒருமித்து வாழ்வதே உயர்ந்த (இல்லறம்) வாழ்வு என உணர்த்தியுள்ளார்.

“யாய் வருக ஒன்றோ பிறர் வருக மற்று நின்

கோவரினும் இங்கே வருக”²

என்ற முல்லைக் கலிப்பாடலில் தாய் உறவு நிலை பாடப்பட்டுள்ளது.

❖ கேட்டனன் என்பவோ யாய் -11(107)³

❖ யாய் கேட்பின் - 15 பா.107⁴

❖ பொய் இல் பொதுவற்கு அடை சூழ்ந்தான் தந்தையொரு

ஐயன்மார் எல்லாம் ஒருங்கு.⁵

என்ற முல்லைக் கலிப்பாடல் அடிகளில் தாய், தந்தை பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளது.

திருமணத்திற்குப் பின்னர் தலைவனும் தலைவியும் நடத்தும் இல்லற வாழ்வினைச் சங்கப்பாடல்கள் சில சித்தரித்துள்ளன. இருவரும் குறிக்கோள் வாழ்வைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தனர். தலைவி உள்ளமெல்லாம் உவகை பொங்கத் தலைவனுடன் இணைந்து வாழ முற்பட்டாள் அன்பும் அருளும் அவளிடம் பெருக்கெடுத்தன. மென்மையும் இனிமையும் நிறைந்த இன்சொற்களால் தலைவன் உள்ளத்தைப் பிணித்துக் கொண்டாள், அதனால் தலைவனுடன் ஒன்றுபட்ட வாழ்க்கை அவளால் வாழமுடிந்தது என்பதை.

“அன்பும் மடனும் சாயலும் இயல்பும்
என்பு நெகிழ்விக்கும் கிளவியும் பிறவும்
ஒன்றுபடு கொள்கையொடு ஓராங்கு முயங்கி
இன்றே இவணம் ஆகி”...⁶

என்னும் அகப்பாடல் காட்டுகின்றது.

சங்ககால இலக்கியமான ஐங்குறுநூற்றில் முல்லைத்திணையில் நூறுபாடல்கள் பேயனார் என்னும் புலவரால் பாடப்பட்டுள்ளன . இந்த நூறுபாடல்களும் முல்லையின் உரிப்பொருளாகிய இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் எனும் ஒழுக்கத்தை முறையாக விளக்குவனவாகவும்.

இவ்வொழுக்கம் நிகழும் முல்லை நிலத்தின் வருணனையாகவும் அமைந்துள்ளன. “செவிலிகூற்று பத்து” என்ற தலைப்பிலமைந்த முதல் பத்து பாடல்கள் தலைவன் தலைவி மகிழ்ந்து இல்லறம் நடத்தும் சிறந்த இன்பியல் காட்சியாகப் பேயனாரால் பாடப்பட்டுள்ளது. தலைவி அன்பிற் சிறந்த தலைவனை மணந்து கற்பொழுக்கத்தில் ஒழுகுகின்றான். இல்லறத்தின் அருங்கலனென ஆன்றோர் புகலும் புதல்வனையும் பெற்றுத் தலைவனுடன் இனிது வாழ்கின்றாள். தலைவனும் தலைவியைப் பிரியாது அன்புடன் உறைகின்றான். அவர்கள் வாழும் மனை பல்வளமும் நிறைந்து பொலிவுடன் விளங்குகின்றது. இத்தகு தலைவியின் கடிமனை வாழ்க்கையைக் கண்டு செவிலி மகிழ்வுற்றாள். நற்றாய்க்குத் தான் கண்ட இனிய காட்சியைச் சித்தரிப்பதாய் இப்பகுதி அமைந்துள்ளது.

பெண்மை (ஒழுக்கம்) அறம்:

சங்க காலப் பெண்களின் தனித்தன்மை அவர்களது ஒழுக்கத்தினால் நிலை நாட்டப்பட்டுள்ளது. உயிரினும் மேலாகக் கற்பைப் போற்றியதன் மூலமாகவும், அன்றாட வாழ்விலும் நாணமும், மடமும் தோன்றிட இனிய இல்லறம் நடத்தியதையும் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டியுள்ளன. தலைவனை முதன் முதலாகச் சந்திக்கும் தலைவியின் பெண்மை நலத்தை “நாணு முட்டு நண்ணுவழியடதர ஒய்யெனப் பிரியவும் விடாஅன்” எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டு உணர்த்தியுள்ளது பெண்மையின் மாண்புக்குக் கற்பின் இயல்புக்கூறப் பட்டுள்ளதனை

“முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல்”⁷

அருந்ததியனைய கற்பு⁸

சிறுமீன் புரையும் கற்பு”⁹

என்கிற பாணாற்றுப்படையும், ஐங்குறுநூறும், பெரும் பாணாற்றுப்படையும் குறிப்பிட்டுள்ளன. கற்பும், மடமும் கலந்த பெண்மையின் இயல்பைப் புறநானுறு “வடமீன் புரையும் கற்பின் மடமொழி” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இத்தகைய நல்லொழுக்கச் சிந்தனையின் போக்கைக் காப்பியங்களிலும் காணமுடிகிறது.

தொல்கற்பியலின் தொடக்கம் கற்பு மணம் பற்றியக் கருத்துடன் தொடங்குகின்றது. இதனால் கற்பு வாழ்வின் அனைத்து செயல்பாடுகளும் உலகறிய நடக்கும் நடைமுறை வாழ்வாகும் என்பதனைக் குறிப்பால் உணர்த்தியுள்ளார். அன்றைய சமுதாயத்தில் கற்பு மணத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்துள்ளனர் என்பதனால் கற்பொழுக்கத்தின் இன்றியமையாமையை அறியமுடிகிறது.

**“கற்பு எனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குறி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள்வதுவே.”¹⁰**

இச்சூத்திரம் கற்பிற்கெல்லாம் பொதுவிலக்கணம் கூறுகின்றது என்றதுடன் “கற்பென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது வேள்விச் சடங்கோடே கூட ஒத்த குலத்தோனும் மிக்கக் குலத்தோனும் ஆகிக் கொள்ளுதற்குரிய முறைமையினையுடைய தலைவன் ஒத்த குலத்தாளும் இழிந்த குலத்தாளுமாகிய தலைவியை கொடுத்தற்குரிய முறைமையினையுடைய இருமுது குரவர் முதலாயினார் கொடுப்ப, கோடற்றொழில்”¹¹ என நச்சினார்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார்.

“அகத்திணையுள் திருமணவாழ்க்கைக் கற்பு என அழைக்கப்படுகிறது. கற்பு ஒழுக்கமானது ஊரும் உறவும் அறியநடக்கும் இல்லறமாக

இலக்கணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. களவு வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவியிடையே பாங்கன் தோழி என்ற இணைப்பாளர் (வாயில்கள்) உண்டு ஆனால் கற்பில் அன்புடை நெஞ்சம் வாயிலின்றியே ஒன்றுலக்கும்.

கற்பு வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டப்பின் தலைவி தலைவனைக் காக்கும் தன்மையைக் “தாய் மகனைக் காப்பது போல் காக்க வேண்டும்” என்பதனைத் தொல்காப்பியர் கற்பியலில்

**“அவன் சோர்பு காத்தல் கடன் எனப்படுதலின்
மகள் தாய் உயர்பும் தன் உயர்பாகும்.”¹²**

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ அவன் சோர்பு காத்தல் கடன் ” என குறிப்பிட்டதன் மூலம் கணவனின் உயர்வுக்கும், உள்ள மகிழ்ச்சிக்கும் துணையாக இருப்பது தலைவியின் கடனாகும் என்றார் சோர்பு என்பது சோர்வைக் குறித்தச் சொல்லாகக் காணப்படுகின்றது.

கற்பின் வகை:

கற்பு இருவகையுடையது அவை மறக்கற்பு அறக்கற்பு எனப்படுகிறது. மறக்கற்பு சீரிய கற்பென்றும் கொடுங்கற்பென்றும், அறக்கற்பு ஆறிய கற்பென்றும் அருட்கற்பென்றும் வழங்கப்பெறும். மறுகில் கற்பின் வானுறுதல் கணவன் வறுத்தமில்லாத அருட்கற்பினையுடைய தெய்வயானையார். மறக்கற்புடையார் கோப்பெருந்தேவி அறக்கற்புடையார் ஆக ஆறிய கற்பும் சீரிய கற்புமெனக் கற்பு இருவகைய .

“கொந்தளக மலர்சரியக் கூப்பிடுவாள் கொடுங் கற்பும்”¹³

கற்புநெறியில் வாழும் தலைவியும் வாழ்க்கையின் அனுபவங்களைப் பெற்று அவற்றின் நுட்பங்களை அறிந்து நன்னெறியில் வாழத்தலைப்படுவர்.

தலைவி இல்லறத்திற்கு ஏற்ற நல்லறங்கள் இல்லையென அறிந்து
கடைபிடித்து வாழ்தல் சிறப்பாகும்.

இல்லற வாழ்வு சிறக்கத் தொல்காப்பியர்,

“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறத் தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்”¹⁴

எனக்கூறும் நல்லொழுக்க நெறிநின்று தலைவி வாழ்தல் வேண்டும்.

முல்லைப் பாடல்கள் தலைவியின் விருந்தோம்பல் பண்பாட்டைக்
காட்டும் சிறப்புமிக்கன. தலைவன் வினைமுடித்துத் திரும்பும்போது
அவனுக்கு நனிவிருந்து படைக்க வேண்டும் என்னும் வேட்கையள் தலைவி
மெய்ம்மலி உவகையோடு நனிவிருந்து படைத்ததலைவியை

“அரும்பெற்ற காதலர் வந்தென விருந்து அயர்பு
மெய்ம்மலி உவகையின்....”¹⁵

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்தும். இல்லறக் கடமைகளும் தலையாய பண்பாடு
விருந்தோம்பல் ஆகும். தலைவி தலைவன் இருவரும் மனமகிழ்ந்து ஆற்ற
வேண்டிய பண்பாட்டுக் கடமையாகும். எனவே இப்பண்பு மனமொத்த
வாழ்வின் செம்மையைக் காட்டுவதாகும். இரவு நேரத்தில் விருந்தினர்
வரினும் முகம் மலர்ந்து இனிது வரவேற்று உபசரிக்கும் பண்புடையவள்
தலைவி என்பதை,

“அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்
முல்லை சான்ற கற்பின்”¹⁶

என்னும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்டவாறு தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து இல்லறநெறி போற்றும் பாங்கினைச் சித்தரிக்கும் முல்லைத்திணைக்கு உரிய பாடல்கள் “இருத்தல்” என்னும் உரிப்பொருளை விளக்கும் சான்றாக அமைவன.

குடும்ப அறங்கள்:

தனிமனிதன் தனது சுற்றத்துடன் வாழும் நிலையில் குடும்பம் என்ற நிலைக்கு உயர்வடைகின்றான். அவனே அக்குடும்பத்தின் ஒரு அங்கத்தினராக மட்டுமல்லாது நாளடைவில் ஒரு குடும்பத்திற்கும் தலைவனாகின்றான். இந்நிலையில் அவன் தனிவாழ்வில் கடைப்பிடித்தொழுகிய அறங்களோடு இயைந்த குடும்ப வாழ்விற்கான ஒழுக்க விதிகளையும் கடைபிடிக்க வேண்டியுள்ளது. இத்தகைய ஒழுக்க விதிகளே குடும்ப அறங்கள் என்று கூறலாம்.

குடும்பம் என்பதே சமுதாய விருத்திக்கான அடிப்படைக்கூறு எனலாம். ஒருவன் தனிமனிதனாயிருந்து குடும்பம் ஏற்படுத்துவதே தான் வாழும் சமுதாயத்திற்கு நல்லன செய்து, குடியும் காத்தோம்பி, சமுதாய விருத்திக்கான நன்மக்களைப் பெறுதலே ஆகும். ஏனெனில் அவர்களே எதிர்காலச் சமுதாயத்தின் சிற்பியாவார். ஆகவே குடும்ப வாழ்வில் தலையாய அறமாகத் தமிழ்ச் சமுதாயம் கருதுவது நன்மக்களைப் பெறுதலாகும் இதையே வள்ளுவர்,

**“குழல் இனிது யாழினிது என்பது தம்மக்கள்
மழலைச் சொல் கேளாதவர்”¹⁷**

என்று மக்கட் செல்வத்தின் சிறப்பினைச் சுட்டுகின்றார்.

அகவிலக்கியத் தலைமக்கள் விருந்துபேனும் விருப்புடையவராகப் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். விருந்து விதுப்புறு உம் பெருந்தோட் குறுமகள் என்றும் அல்லி லாயினும் விருந்து வரினுக்கும் உவகரும் - மகிழும் முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியற் குறுமக்கள் என்றும் ஆடவர் தம் மனைவி மார்களின் விருந்தோம்பும் பண்பைப் பற்றிப் பெருமை கொள்வோராகக் காணப்படுகின்றனர். தன்னுடைய மனை விருந்து ஒழிவறியாத சிறப்புடையதெனப் பெருமைப்படும் ஆடவனையும் காணமுடிகின்றது. தன் கணவன் விருந்தினரைப் பேணுதற்குத் தேவையான செல்வத்தை எளிதிற்பெற்றுத் திரும்பவேண்டுமெனப் பெண்ணொருத்தி விரும்புகின்றாள்.

விருந்தினரை அன்புடன் எதிர்கொண்டு மெல்லிய சொற்களால் உசாவி வழியிலுள்ள ஏதங்களையும் பொழுது சாய்ந் தமையையும் எடுத்துக் சொல்லித் தம்மில்லத்தில் தங்கிச் செல்லுமாறு வேண்டுவன தமிழர் மரபென்றும் அங்ஙனம் வரும் விருந்தினர் தம்மை அயலவராகக் கருதாது உறவினராகவே கருதியொழுக வேண்டும் என்றும் ஒரு பாடல் வற்புறுத்துகின்றது. விருந்தினரை உண்பித்த பின் எஞ்சியதையே தாமுண்ண வேண்டும் என்பது அக்காலப் பண்பாகும். விருந்தினரைப் பேணுதலைத் தம் பெருங்கடனாகக் கொண்டோர் தம் எதிர் கால வாழ்க்கை பற்றிக் கூடக் கருதாது தன்னிடம் உள்ளதைக் கொண்டு விருந்து செய்துள்ளனர்.

விருந்தினர் வரக்கண்டு ஊடல் தீர்ந்து ஒருமனத்தோடு அவர்களை உண்பிக்கும் போது கணவன் மனைவியரையும் விருந்தினரைப் பேனும் பொறுப்பு மிகுதியால் கணவனொடு ஊடுதற்குரிய காரணமிருந்தும் அதற்கு நேரமில்லாத தலைவியையும் காணமுடிகின்றது.

விருந்தினரைப் பேணமுடியாத அளவிற்கு வறுமையுறுவது நனியின்னாததாக மதிக்கப்பட்டது அத்தக வாழ்க்கையைத் திருந்தாக வாழ்க்கையாகக் கருதினர் விருந்து கண்டபோது ஒளிந்து கொண்டனர் என்று தெரிகின்றது. இத்தகு அவலமிக்க வாழ்க்கையை

**“விருந்து கண்டொளிக்கும் திறந்தா வாழ்க்கைப்
பொறிப்புணர் உடம்பிற் றோன்ற வென்”**

அறிவு கெட நின்ற நல்குர்மையே,¹⁸ என விளக்குகின்றனர்.

மென்புலங்களில் வாழ்ந்தோர் அயலேயுள்ள வன்புலத்து மக்களை விருந்தாக ஏற்றுப் போற்றியமையையும் பொருள் கருதிச் சென்ற தலை மக்களை ஆங்காங்கே வாழ்ந்த மக்கள் எதிரேற்றுப் போற்றியமையையும் உடன்போக்கிஇடுபட்ட காதலர்களை வழியிலுள்ளார் பேணிய நிலைமையையும் புலவர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

சமூகத்தின் ஒரு உறுப்பாக அமையும் மனிதனொருவன் வறியவர் நண்பர் உறவினர் விருந்தினர் ஆகியோர்க்குத் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்து பயனுள்ள வாழ்க்கை வாழ வேண்டுமென்பது பண்டைத் தமிழ்ச் சமூதாயத்தின் குறிக்கோளென்பது விளங்குகின்றது. இங்ஙனம் பயனுள்ள வாழ்க்கை வாழாத மூத்தோரைப் பயனில் மூப்பிற்பல சான்றோர் என பழித்துரைத்தனர்.

பலரும் பயன்பெறுமாறு வாழும் வாழ்க்கையை வற்புறுத்தும் பழந்தமிழ்ச் சான்றோர் தனி மனிதர்கள் ஒருவரோடொருவர் பழகும் பொழுதும் விரிந்த உலகோடு உறவாடும் பொழுதும் மேற்கொண்டொழுக வேண்டிய பல பண்புகளை ஆங்காங்கே குறித்துள்ளனர். மருத்துவம் பொருள் சங்க காலத்தில் அறச்செயலாகவே கருதப்பட்டது.

**“அரும்பிணி யுறுநர்க்கு வேட்டது கொடா அது
மருந்தாய்ந்து கொடுத்த அறவோன் போல”¹⁹**

என்னும் நற்றிணைப் பகுதியில் மருந்துவனை அறவோன் எனப் புகழ்வது காணலாம். இத்தகு சிறப்புடைய மருத்துவன் ஒருவன் நோய்கொண்டு வருந்துவது கண்டபோது அவனுக்கு உதவமுந்து தலைக் கடனாகக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் தன்பாலுள்ள மருந்தினை மறைந்து வைத்தல் கொடுஞ் செயலென்றும் சான்றோர் கருதினர்.

**“வருந்திய செல்லல் தீர்த்த திறனறியொருவன்
மருந்தறை கோடலின் கொடிதே”²⁰**

சமூகமாக வாழும் மனதர்கள் ஒருவரையொருவர் நம்பியே வாழ வேண்டியுள்ளது உதவுவதாக ஒருவர்க்கொருவர் வாக்குறுதியளித்தலும் ஒருவர் வாழ்க்கை மற்றவர் நம்பி ஏற்றுக் கோடலும் உலகியலில் தொன்று தொடட்டே இருந்து வரும் சமூக மரபுகளாகும்

**“பொய்த்தற் குரியனோ பொய்த்தற்குரியனோ
அஞ்சலோம் பென்றாரைப் பொய்த்தற்குரியனோ” - என**
தலைவனிடம் பேசும் பரத்தையொருத்தி ஆய் அடினன் என்றும் தலைவனின் சூள் பொய்யாப் பண்பினை எடுத்துக் கூறுகின்றாள். இதே கருத்தை

**“யாழிசை மறுகின் பாழி யாங்கண்
அஞ்ச லென்ற ஆய் எயினன்
இகலடு கற்பின் மிருலியொடு தாக்கித்
தன்னுயிர் கொடுத்தனன்” - என்ற பாடலும்²¹**

உணர்த்துகின்றது.

“சுற்றம் ஓம்பல்” உறவனரை ஆதரித்தும், அனுசரித்தும் செல்வது. இது இன்றியமையாததாகும், திருவள்ளுவர் சுற்றந்தழால் என்ற ஒரு(53) அதிகாரத்தையே எழுதி சுற்றத்தினரின் மேன்மையை உணர்த்தியதுடன்,

**“காக்கை கரவா தளரந்துண்ணும் ஆக்கமும்
அன்ன நீரார்க்கே உள்”²²**

என்று காக்கையைப் போல உறவினரைக் கூவியழைத்து விருந்திட வேண்டும் என குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்ககாலப் பெண்களின் மெய் நிலையானது. பிற இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் கலித்தொகையின் வழிப பெரிதும் புனைவுகளின்றி இயல்பாக நவிலப்பட்டுள்ளது. சமூகத்தில் பெண்களுக்கான இடம், பண்பு நலன்கள், காதலும் மணமும், வீரஉணர்வு, போற்றிய ஒழுக்கங்கள் ஆகியன குறித்த செய்திகளைக் கலித்தொகையின் முல்லைக்கலியில் தெளிவாகக் காணலாம்.

நல்லவர் என்னும் சொல்:

முல்லைக் கலியில் மகளிரைக் குறிக்க “நல்லவர்”

என்ற சொல் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. பெண்களைக் குறிக்கப் பல்வேறு சொற்கள் இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பினும், இச்சொல் பெண்மைக்குப் புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றுத் தருவதாய் உள்ளது.

“நறையொடு துகளெழ நல்லன் ரணிநிற்ப”²³

என்பதிலும்

“நல்லவர் கொண்டார் மிடை” என்பதிலும் இதனை அறியலாம்.

ஏறு தழுவியவனையே ஏற்கும் பண்பு:

ஆய மகளிர் ஏற்றினைத் தழுவி அடக்கும் வீரமிக்க ஆடவரை மணத்தலையே பெரிதும் விருப்பமுடையவராய் இருந்தனர். கொல்லேற்றை அடக்கிய வீரர்கள் அவ்வேற்றுக்கு உரியவளென்று பெண்ணுக்கு உரிமையுடையவராயினர். ஆய மகள் தனது தோளை ஏறு தழுவி வென்று வீரனுக்கு வெற்றிக் கொடி கட்டும் இடமாக்கினாள்.

“காடாஅக் களிற்றுனுங் கண்ணஞ்சாற்றை
விடாஅதுநீ கொள்குவை யாயிற் படாஅகை
யீன்றன வாயாக டோள்”²⁵

என்னும் வரிகளால் இச்செய்தியை அறியலாம்.

ஏறு தழுவிய வீரர் தம்மை மகிழ்ந்து கூடுவதற்குக் கூந்தலை அணையாகக் கொடுக்க கருதியமையும்

“கொல்லெறு சாட விருந்தர்க்கெம் பல்லிருங்
கூத்த லணை கொடுப்பேம் யாம்”²⁶

என்று கூறுவது சான்றாகும்.

மகளிரின் மறவுணர்வு:

போர்க் களத்தையொத்து காணப்படும் ஏறு தழுவும் காட்சிகளைப் பெண்கள் பரண்மேல் நின்று கொண்டு களித்தனர். அவ்வேறு தழுவுகின்ற காட்சிகளைப் பற்றித் தங்களுக்குள் பேசிப் கொள்வதாய் அமைந்த கூற்றுகள் வீரஉணர்வு மிக்கனவாய் அமைந்துள்ளன. ஏறு தழுவும் பொதுவனை அவ்வேறுகள் குத்திக் குலைக்கின்ற தோற்றத்தை அஞ்சாமல் கண்டு, அதன் சிறப்பினை ஆய மகளிர் பேசி மகிழ்ந்தனர்.

“அலர் தூற்றிய ஊராரின் செயலுக்குக் கொலையேற்றைத் தழுவிய தலைவனின் துணிவு முற்றுப் புள்ளி வைத்தது என்றும், பெண் தர மறுத்த தலைவியின் இல்லத்தாரையும் ஊராரின் சொல்லைத் தூக்கியெறிந்து பெண் தர வைத்ததென்றும் ஓர் ஆய மகள் பெருமிதம் பொங்க உரைப்பதனைக் காணமுடிகிறது.

“கோளரி தாக நிறுத்தக் கொலையேற்றுக்
காரி கதனஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவற்கே
யார்வுற் றெமைர்கொடை நேர்ந்தா ரலரெடுத்த
வூராரை யுச்சி மிதித்து”²⁷

பெற்றோர் மணம் முடித்து தரும் முன்னரே , ஓர் ஆயன் ஏற்றை அடக்கியதும் மனதளவில் அவனை ஆயமகள் ஏற்றுக் கொள்கிறாள். அவன் ஏற்றினுடைய இரு கோட்டினிடையேபுகுந்தபோது, தன் நெஞ்சமும் அவனிடத்தில் புகுந்ததாக ஆயமகள் கூறுகிறாள்.

“மிக்குத்தன் மேற்சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்ககாற் புக்கதென் நெஞ்சு”²⁸

புண்பட்ட ஆயருக்குப் புதுமை மருத்துவம்:

கொலை ஏறானது பாய்ந்துக் குத்தி ஏற்பட்ட புண்ணை உடைய ஆயனைத் தழுவி எம்முடைய கொங்கையின் வெம்மையினால் ஒற்றடம் தந்து அப்புண்ணை ஆற்றுவோம் என ஆய்ச்சி கூறுகிறாள்.

“முயங்கிப் பொதிவேம் முயங்கிப் பொதிவேம்
முலைவேதி னொற்றி முயங்கிப் பொதிவேம்
கொலையேறு சாடிய புண்ணையெங் கேளே”²⁹

பலமுறை தயிரைக் கடைகையினாலே, பாய்ந்த புள்ளிகளின் மேலே,
கொல்லுகின்ற ஏற்றை அடக்கியவனுடைய குருதி மயக்கமுறும்படி தழுவுதல்
எம்முடைய தோளிற் கு அழகு என்பதும் அவர்தம் கருத்தாக
அமைந்ததென்பதை.

“பல்லாழ் தயிர்கடையத் தாஅய புள்ளிமேற
கோல்லேறு கொண்டான் குருதி மயங்குறப்
புல்லலெத் தோளிற் கணியோ வெங்கேளே”³⁰

என்னும் வரிகளால் அறியலாம்.

புகழே சிறந்த செல்வம்:

ஆயமகனானவன் பொருகின்ற தலைக்கு அஞ்சுதலும், ஆய்ச்சியர் ஏறு
தழுவாதோனின் காரிகைத் (பெண்மைத்) தோளை விரும்புதலும் இழிவாகத்
கருதப்பட்டது.

“போரேற் றருந்தலை யஞ்சலு மாய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள்கா முறுதலு மிவ்விரண்டு
மோராங்குச் சேற விலவோங்கேளே”³¹

என்னும் பாடலில் தன்னுடைய கணவன் கொல்லேற்றைத்தழுவினானென்று
ஊரார் புகழ்ந்து சொல்லுதலைக் கேட்டுக் கொண்டு அப்புகழையே சிறந்த
செல்வமாகக் கருதி, மோர் விற்றுக் கொண்டு வரும் ஆய மகளின் செயலைக்
காணமுடிகிறது.

பண்பற்ற தன்மையை இடித்துரைத்தல்:

ஏறுதழுவுதலேயன்றி, சிறுபான்மை வேறு சில வகையிலும் மகளிர்
காதல் கொண்டனர். ஆயினுங்கூட தன்னை விரும்பும் ஆயன் பிற

பெண்களோடு தொடர்பு கொண்டிருத்தலை விரும்பாது ஊடல் கொண்டனர் அவ்வாயனின் காதலை மறுத்தனர்.

“ஆமுனியா வேறுபோல் லைகற் பதின்மரைக்
காழுற்றுச் செல்வாயோர் கட்டுத்திக் கள்வனை
நீளவன் செய்தி பிறர்க்கு
யாமெவன் செய்தும் நினைக்கு”³²

பசுக்களைத் தேடிச் செல்லும் ஏறுபோல, ஒரு நாளைக்குப் பதின்மரைக் காழுற்றுச் செல்வதாக பேசுகிறாள். அவ்வாயனைக் கட்டுத்தி கள்வன் என இடித்துரைதுரைப்பது நோக்கதக்கது.

கணவரைக் காவல் செய்யும் ஆய்ச்சியர்:

இளமையும் அழகும் கொண்டவளாகிய மோர் விற்கும் ஆய்ச்சியைக் கண்ட ஊர்ப்பெண்கள் தங்கணவரை வெளியே செல்லவிடாது, கதவடைத்துக் காத்த செயலையும்

“மாங்கர்ய் நறுங்காடி கூட்டுவோம் யாங்கும்
எமமுநின் கிளையொடு போகென்று தத்தங்
கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும்
வாயி லடைப்ப வரும்”³³

என்னும் பாடலால் கணவன் மீது ஐயுற்றிருந்த ஆயமகளிரைக் காணமுடிகிறது.

“கற்றிந்தோர் ஏத்தும் கலி” என்று போற்றப்படும் “அடுத்தது காட்டும் பளிங்கு போல” மகளிரின் வாழ்க்கை முல்லைக் கலியில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மகளிர்தம் மாண்பை அறிய இந்நூல் ஓர் உரைக்கல் என்றால் அது மிகையாகாது.

சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்களில் காதல், வீரம், கொடை இவை மட்டுமின்றி இல்லறத்திற்குரிய அறங்களுள் ஒன்றாக விருந்தோம்பலையும்

சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது. பழந்தமிழர் விருந்தோம்பலை வாழ்க்கையின் உயிர் நாடியாகக் கொண்டமையை அறியமுடியும். விருந்தோம்பலின் அருமையை அறிந்த வள்ளுவர் விருந்தோம்பலுக்கு என்றே தான் ஓர் அதிகாரத்தைப் படைத்துள்ளார். விருந்து என்ற சொல் புதுமையைக் குறிக்கின்றது என்று தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்.

விருந்தோம்பலின் இல்லறப் பாங்கு:

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பல் இல்லறத்தின் தலையாய நெறியாகும். இது இல்வாழ்க்கையின் உயிர்நாடியாக இருந்துள்ளது. விருந்தோம்பல் இல்லாத வாழ்க்கை இல்வாழ்க்கை ஆகாது. விருந்தோம்பலில் பெண் பெரும் பங்கு பெறுகிறாள். ஆகலின் என்னல் விருந்து ஓம்பலின் நட்டாள் என்று திரிகடுகம் கூறுகின்றது.

இல்லறதில் கணவன் மனைவியர் இருவரும் இணைந்து விருந்தோம்ப வேண்டும் என்பதனை கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டில்

“சாறு அமர்ந்தன்ன மிடாஅச் சொன்றி
வருநர்க்கு வரையா வளநகர் பொற்ப
மலரத் திறந்த வாயில் பலர்உண
பைந் நிணம் ஒழுகிய நெய்ம்மள அடிசில்”³⁴

என்னும் வரிகளில் மூடாதவாயிலை உடையதும் எத்தகைய தான உணவை விருந்தினருக்கு நாம் வழங்க வேண்டும் என்பதனையும் கபிலர் தம் பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் இன்றைய காலகட்டத்தில் சிக்கனம் என்ற பெயரில் உணவு வந்துவிடுகிறது. நமக்கு தெரிந்த முறையில் சொன்னால் “விருந்தும் மருந்தும் மூன்று நாளைக்கு ” என்ற பழமொழிக்குள் விருந்தோம்பல் வந்துவிட்டது. இன்றைய காலக்கட்டத்தில் இதுவே

நடைமுறை இன்முகம் மாறி மறுமுகம் காணும் நிலை இன்றைய வாழ்வில் காணப்படுகின்றது.

மன்னர்களின் உபசரிப்பு:

சங்க காலத்தில் நாடாளும் மன்னனைத்தேடி வறியவர்களும், புலவர்களும், கலைஞர்களும் செல்வது வழக்கம். அவ்வாறு தன்னை நாடிவருபவர்களுக்கு வேண்டுவன அளித்து அவர்களைத் தக்க முறைப்படி உபசரிப்பது மன்னனின் அறமாகக் கருதப்பட்டது. சரியான முறையில் மன்னன் அவர்களை உபசரித்து மகிழ்ந்தான் இதுவும் தலையாய அறம் ஆகும். இதனை,

“வல்லினும் வல்லாராயினும் சென்றோர்க்குச் உசாலவீழ் நெடுங் குழி நிலைய வீசு”³⁵

என்னும் அடிகள் மூலம் பரிசில் வேண்டி வருகின்ற கலைவாணர்களுக்கெல்லாம் அவர்தம் கலையில் தேர்ச்சிஉடையவராக இருந்தாலும் இல்லாமல்போனாலும் அவர்கட்கு வயிறு நிரம்ப உணவு அளித்து உபசரித்த செய்தியை இப்பாடல்வழி காண முடிகிறது

விருந்துக்குரிய பொருட்கள்:

ஆற்றுப்படை நூல்களில் விருந்தோம்பல் பண்பு குறித்து அதிகம் பேசப்படுகின்றது. அவ்வகையில் எவையெல்லாம் விருந்துக்குரிய பொருட்களாக கூறப்படுகின்றன என்பதனையும் எடுத்துரைக்கிறது. விருந்திற்கு பயன்பட்ட அரிசி குறித்து பொருநராற்றுப்படை, முல்லைப்பூ போன்ற வரியற்ற இடைமுரியாத அரிசியால் சமைக்கப்பட்ட, விரல்போன்ற நீண்ட அளவொத்த சோற்றையும், செம்மறியாட்டின் மாமிசத்தையும்,

பொன்னால் செய்த வட்டிலில் கள்ளினையும், பொறிக்கறியினையும், பண்ணியாரத்தையும் சுட்டுகின்றது. இதேபோல் சிறுபாணாற்றுப்படையும், பெரும்பாணாற்றுப்படையும், மற்றும் கூத்தராற்றுப்படையும் நன்கு சமைக்கப்பட்ட புல்லரிசியுடன் நண்டு கலவையும், கருவாடும், கோழிப்பொறியளும், கருப்பங்கட்டியும், நறும்பிழி கள்ளும், நெய்ச்சோறும், மிளகுப்பொடியும், புளியஞ்சோறும், மாதுளங்காயப்பொரியலும். மாவடு ஊருகாயும், பன்றி மற்றும் மான் கறி இறைச்சியும் விருந்துணவாகப் படைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு சமைக்கப்பட்ட உணவினை,

**“மான் அரிசி அமலை வெண்சோறு
கவைத்தாள் அலவன கலவையோடு”³⁶**

என்ற பாடல்வரிகள் விளக்குகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் தமிழரின் விருந்தோம்பல் திறம்:

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழரின் விருந்தோம்பல் திறம் அதிக இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அவ்வகையில் நற்றிணை என்னும் செய்யுளில் புலவர் ஒருவர் இவ்வாறு கூறுகின்றார். விருந்தினர் எந்த நேரத்தில் வந்தாலும் அவர்களை அன்புடன் உபசரிப்பது தமிழர் பண்பாடாகும். இரவு நேரத்தில் வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினர்களுக்கு நெய் விட்டு மாமிசம் சமைத்து அவர்கள் இன்புறும் வகையில் அளிக்கிறார்கள்.

இதனை,

**“எல்லி வந்த நல்லிசை விருந்திற்குக்
கிளரிழை அரிவை நெய் துழந்து அட்ட”³⁷**

என்னும் அடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் அரசனாக இருந்தாலும் விருந்து அளிக்கும் போது தானே உடன் இருந்து விருந்தளிப்பது சிறப்புக்குரியது இதனை,

**“பல்வேறு அடிசில் விளங்கு பொன்
கலத்தில் விரும்புவன பேணி ஆனா
விடுப்பின் தான் நின்று ஊட்டி”³⁸**

என்னும் பாடலின் வாயிலாக சங்க இலக்கியத்தில் தமிழர் விருந்தோம்பல் திறம் இடம்பெறுவதை காணமுடிகின்றது. மாலை நனி விருந்து அயர்மார் – குறு 155:6 காதலர் வந்தென விருந்து – குறு 398 அவர்கட்கு விருந்தினர் – மலை 319.

மன்னர்களின் விருந்தோம்பல் திறம்:

சங்க இலக்கிய ஆற்றுப்படை நூல்களில் கூறப்படும் கடைஏழு வள்ளல்கள் விருந்தோம்பல் திறத்துக்கென்றே சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். அவ் வள்ளல்களில் கரிகாலன் திறத்தை காண்போம், இரப்பார்க்குக்கொன்று ஈதல், அவர் வேண்டுவது ஈதல், அவர் கேட்பதற்கு முன்பதாகவே அவர் குறிப்பறிந்து ஈதல், எவ்வகைப் பயனும் கருதாது ஈதல்ஆகிய இவை ஒருங்கு சேர்ந்ததே ஈகை அறம். விருந்தோம்பலை உள்ளம் நிறைந்து செய்தான் கரிகாலன். பொருணர்களின் உள்ளம் அறிந்து விரந்தோம்பினான். அவர்களின் வறுமைத் துயரைப் போக்க நெல்லரிசி உணவு வழங்கிதையும், அவர்களுக்கு இறைச்சி வழங்கியதையும் பின்வரும் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது,

**“அவிழ்ப்பதம் கொள்க என்று இரப்ப, முகிழ்த்தகை
உயிர்ப்பிடம் பெறா அது, ஊண் முனித்து”³⁹**

பொருநர்கள் தங்கள் ஊருக்கு செல்ல நினைத்தபோது, அவர்களை பிரிய மனம் இல்லாத கரிகாலன் பொருநனுக்கும், அவன் குடும்பத்தார்க்கும் எண்ணற்ற கொடைகளை வழங்கி மகிழ்வித்தான். இதனை,

**“துடிஅடி என்ன தூங்குநடைக் குழவியொடு
பிடிபுணர் வேழம் பெட்டவை கொள்க”⁴⁰**

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன.

தமிழ்மொழி நீண்டதோர் இலக்கிய செல்வத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டு திகழ்கின்றது. அக்கால தமிழர் வீரமும்,காதலும் நிறைந்த வாழ்க்கையே பெரிதும் போற்றி வாழ்ந்தனர். இல்வாழ்க்கையில் விருந்தோமலில் தமிழர்கள் சிறந்தவர்கள் என்பது அனைவரும் அறிந்த செய்தி முல்லை நில இல்லறத்தின் சீரிய பண்பாகத் திகழ்ந்திருந்தது விருந்தோம்பல். அப்பண்பாட்டை சங்கப்பாக்கள் எடுத்துரைக்கிறது.

பண்பாட்டைப் போற்றி வளர்த்து வாழ்ந்தவர்கள் பண்டையத் தமிழர். இன்றும் அப்பண்பாட்டின் மரபுநிலை தொடர்கிறது. அவர்கள் போற்றியப் பண்புகளில் மிகவும் தலைமையான பண்பு விருந்தோம்பலாகும். விருந்து என்றால் “புதுமை” என்று பொருள்.

“விருந்து தானே புதுவது புனைந்த”⁴¹ எனக் தொல்காப்பியர் பொருள் அதிகாரத்தில் விருந்து என்றால் புதுமை எனக் கூறியுள்ளார். பண்டைக் காலத்தில் வீடு தேடி வரும் புதியவர்களே விருந்தினர் எனப் போற்றப்பட்டனர். அவர்களை அகமும், முகமும் மலர இனிதே வரவேற்று விருந்தளித்தனர். விருந்தளிப்போர்க்கு இருக்க வேண்டிய இன்றியமையாதப் பண்புகள் எதுவென்றால் அகமலர்ச்சி, முகமலர்ச்சி, இன்சொல் ஆகியன.

விருந்தினர்கள் அனிச்ச மலரைப் போன்றவர்கள். மென்மைத் தன்மைமக் கொண்டவர்கள் அனிச்ச மலர் முகர்ந்தால் வாடிவிடும், விருந்தினர் முகம் நாம் மாறுபாடுக் கொண்டு நோக்கினால் வாடிவிடும் என்பதை,

“மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து”⁴²

என்ற குறள் உணர்த்துக்கின்றது.

நற்றிணையில்,

“தடமருப்பு எருமை மடநடைக் கழுவி
தூண்டொறும் யாத்த காண்த குநல்லில்
முறுவல் கொண்டமுகம் காண் கம்மே”⁴³

என்ற பாடலில் எருமைக் கன்று தூண்கள் தோறும் கட்டப்பட்டு இருக்கின்ற தன்னுடைய வளமான இல்லத்திற்குத் தினந்தோறும் புதுவிருந்தினர் வர வேண்டும். அவர்களை இன்முகத்துடன் தன் மனைவி வரவேற்பதைக் கண்டு மகிழவேண்டும். அதன் மூலம் அவளைவிட்டு வேறொருத்தியிடம் உறவு கொண்ட தன் மேல் அவளுக்கு உண்டான கோபம் நீங்க வேண்டும் என நினைக்கின்றான் தலைவன் . இதன் மூலம் ஊருக்குப் புதிதாக வரும் விருந்தினரை உபசரிப்பதில் அவர்கள் காட்டிய ஆர்வம் புலப்படுகின்றது.

பண்டைய மக்கள் தங்கள் இல்லப்புழைக்கடைக் கதவை அடைக்கும் முன், உள்ளே வருபவர் எவரேனும் உள்ளீரோ எனக் கேட்டு அவர்கள் கதவை அடைத்ததை,

“நள்ளென வந்த நார்இல் மாலை,
பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்,
வருவீர் உள்ளீரோ? எனவும்”⁴⁴

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன் வழி விருந்தும் விருந்தினரைப் உபசரிப்பதும் அவர்கள் தலைச் சான்ற இல்லறக் கடமையாக அக்காலமக்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

உணவு முறைகள்:

மனிதன் உயிர் வாழ இன்றியமையாதது உணவாகும். இயற்கையாய்க், கிடைத்த காய்கறிகளையும், விதைகளையும், கிழங்குகளையும் உண்டனர். பின்பு பறவைகளையும், விலங்குகளையும் வேட்டையாடி உண்டனர். அதை பக்குவப்படுத்தி உண்ணத் தொடங்கினர் பண்டைத் தமிழர்கள் வாழ்ந்த நிலத்திற்கேற்ப அவர்களின் உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் வேறுபட்டன.

குறிஞ்சி நில மக்களின் உணவு:

மலையும் மலையைச் சார்ந்த பகுதி குறிஞ்சி. இங்கு பொருப்பன், வேற்பன், சிலம்பன், குறத்தி, கொடிச்சி, குறவர் குறத்தியர் போன்றோர் வாழ்ந்தனர். அவர்களின் உணவு பெரும்பாலும் மலைப்பகுதிகளில் கிடைத்தவைகளே. சோழ நாட்டுக் குறிஞ்சி நில மக்கள் தேனையும், கிழங்கையும் உண்டார்கள், பிற நிலத்தார் வற்ற மீன் நெய்யையும், நறவையும் வாங்கிச் சென்றார்கள் என்பதை,

“தேன் நெய்யோடு கிழங்கு மாறியொர்
மீன் நெய்யோடு நறவு மறுகவும்”

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

முல்லை நிலமக்களின் உணவு:

காடும் காடு சார்ந்தப் பகுதியில் வாழ்ந்த நிலத்து மக்கள் இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர் பாலையும், தினையரிசிச் சோற்றையும் உண்டனர். சிற்றுார்களில் இருந்தவர்கள் வரகரிசிச் சோறும் அவரைப் பருப்பும் கலந்து செய்த கும்மியம் எனப் பெயர்பெற்ற உணவை உண்டதை,

“குறுந்தாள் வரகின் குறள் அவிழ்ச் சொன்றி
புகர்இணர் வேங்கை வீகண் டன்ன,
அவரை வான்முக்கு அட்டி, பயில்வுற்று,
இன்கவை மூரல், பெறுகுவீர்”

எனும் அடிகள் வழி அறிய முடிகிறது.

மருத நில மக்களின் உணவு:

மருத நில மக்கள் வயலும் வயல் சார்ந்தப் பகுதிகளில் வாழ்ந்தனர். இவர்களின் பிரதான தொழில் வேளாண்மையாக இருந்தது. அதன் மூலம் கிடைத்த உணவுகளை உண்டனர். பிற நிலத்தாரிடமும் விலைக் கொடுத்துப் பலாப்பழம், வாழை, கரும்பு, இளநீர் , வள்ளிக் கிழங்கு போன்றவற்றை உண்டார்கள். இதனை,

“தாழ்கோட் பலவின் சூழ்சளைப் பெரும்பழம்
வீழ்இல் தாழைக் குழவித் தீமநீர்”

.....

ஆறு செல் வம்பலர் காய்பசி தீரச்

சோறுஅடு குழிசி இளக, விழுஉம்”⁴⁵

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

நெய்தல் நில மக்களின் உணவு:

கடலும் கடலைச் சார்ந்த பகுதியில் வாழும் நெய்தல் நிலத்தார் கடலிலிருந்து கிடைத்த பொருட்களை விற்று அதன் மூலம் மற்ற நிலத்தாரிடம் உணவுகளை வாங்கி உண்டனர். நெய்தல் நிலத்து நுளைச்சி அரித்த கள்ளையும் உலர்ந்த குழல் மீனின் ஆட்டிறைச்சியையும் உட்கொண்டனர். இவர்களின் உணவுமுறைகளில் மீன் அதிகம் இடம் பெற்றது. பொருநராற்றுப்படை,

“கள் அட மகளிர் வள்ளம் நுடக்கிய
வார்ந்து வகு சில்நீர் வழிந்த குழம்பின்
ஈர்ஞ்சேறு ஆடிய இரும்பல் குட்டிப்
பல்மயிர்ப் பிணவொடு பாயம் போகாது
நெல்மா வல்சி தீற்று, பல்நாள்
குழிநிறுத்து, ஒம்பிய குறுந்தாள் ஏற்றைக்”⁴⁹

பாலை நில மக்களின் உணவு:

பாலை நில மக்களான வேட்டுவர், இனிய புளியிட்டுச் சமைத்தச் சோற்றையும், வேட்டையாடிய விலங்கின் சூட்டிறைச்சியையும் உண்டனர் என்பதை,

“எயிற்றியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு
தேமா மேனிச் சில்வளை ஆயமொடு
ஆமான் சூட்டின் அமைவரப் பெறுகுவீர்”⁵⁰

எனும் அடிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

பாசறை தொழில்

மன்னன் போர் நடத்தும்பொழுது அதற்காக இல்லறத்திலிருந்து பிரிந்து செல்லும் தலைவனின் பிரிவு பாசறை தொழில் என அழைக்கப்படுகிறது. இதனால் இல்லறத்தில் தலைவி இருக்க தலைவன் மட்டும் போர்க்களத்தில் வருந்தும் சூழல் முல்லைப்பாடல்களில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இதனை ஐங்குறுநூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள கீழ்க்கண்ட பாலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வென்வேல் வேந்தன் அருந்தொழில் துறந்தினி... செலவு ஒழிந்தனெனே 426, போருடை வேந்தன் பாசறை 427, வேந்துவிடு விழுத்தொழில் 428, வேந்து பகை வெலற்கே 429, வேந்தன் அருந்தொழில் தணியின் 442, வேந்து தொழில் விடின் 443, வேந்தன் பகை தணிந்து.. முன்னுதல் பெறினே 444, பாசறை அருந்தொழில் உதவி 446, பிணிவீடுபெறுக மன்னன் தொழிலே 447, வேந்தன் தொழில் எதிர்ந்தனனே 448, வேந்துவினை விடினே 449, அருந்தொழில் பகை தணிந்து, நாடு முன்னியரோ பீடுகெழு வேந்தன் 450, ஆற்றவும் இருத்தல் வேந்தனது தொழிலே 45, வேந்தனொடு சென்ற நல் வயல்ஊரன் 459, வேந்தனும் பாசறை முனியான் 460, வெற்றிவேந்தன் பாசறையோரே 461, குருசில் தணிந்தனன் பகையே 465, வேந்துவிடு விழுத்தொழில் எய்தி 466, எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் தொடர்களும் வினை என்பது வேந்துவிடுதொழில் என்பதைத் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

முடிவுரை:

சங்க காலத்தில் விருந்தோம்புதல் ஒரு சிறந்த அறமாகப் போற்றப்பட்டது. கணவனுடன் கூடி வாழும் மங்கல மகளிர்க்குரிய தனி உரிமையாகக் கருதப்பட்டது. விருந்து பிரிந்த தலைவனையும், தலைவியையும் ஒன்றிணைக்கும் வாயிலாக இருந்துள்ளது. ஊடலை தணிக்க இது ஒரு உத்தியாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பிறருக்கு உணவு அளிப்பதை நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

nay II

mo f Fwggf s

1. b jhy fhggak f s t ay E] 2:2
2. f t Ky i y f f t gh 6
3. Bky J 107:11
4. Bky J 107:15
5. Bky J 107:22
6. m f k gh 89
7. r Wgh z mo 101
8. I AFW gh 208
9. bgUkgh z mo 85
10. b jhy fhggak fw 1
11. b jhy fhggak er rh c i u gh 17
12. b jhy fhggak fw gay E] 33:1-2
13. g w k gh 186
14. b jhy fhggak E] fw-11
15. Ky i yggh l L mo 86
16. I AFW gh 208
17. j U f Fws 66
18. g w k gh 302
19. eww i z gh 264
20. FW gh 619
21. m f k gh 366
22. Fws 527
23. f y Ky i y f f y gh 17
24. f y Ky i y f f y gh 84
25. f y Ky i y f f y gh 89
26. Bky J g 11
27. Bky J g 19
28. Bky J g 22
29. Bky J g 36
30. Bky J g 66

31. Bky J g 75
32. Bky J g78
33. Bky J g76
34. Fwq,rpgghl;L mo 209
35. Bky J g 217
36. bghUeh mo 62
37. eww i z 85
38. Bky J gh 98
39. rWgh z ; mo 74
40. rWgh z ; mo 79
41. b jhy,fhgg;a bra E] 237
42. Fws; 90
43. eww i z gh 95
44. Bky J gh 102
45. FW 66
46. Bky J gh 108
47. Bky J gh 117
48. Bky J gh 131
49. Bky J gh 135
50. Bky J gh 146

இயல் - 3

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில்

அகத்திணை மரபுகள்

முன்னுரை

முல்லைப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அகத்திணை மரபுகளில் மக்கள் பெயர் சுட்டாமை தலைவன், தலைவி அக வாழ்வு, இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் தொடர்பான அகத்திணை மரபுகள் தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலித்தாய், தலைவன், தோழன் சார்ந்த அகத்திணை மரபுகள் அனைத்தும் முல்லைப் பாடல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆராயப்பட்டுள்ளன.

திணை மரபுகள்

திணைக்கோட்பாட்டைத் தமிழிலக்கியக் கோட்பாடாக முதன்மைப் படுத்தலாம். திணைக்கோட்பாட்டை முதன்மைப்படுத்த மீட்டெடுத்தல், கண்டறிதல், புத்தாக்கம் என்னும் மூன்று சொல்லாடல்களைக் கையாளலாம். தொல்காப்பியரின் மற்றும் பிற இலக்கணிகளின் திணைக் கோட்பாட்டை மரபு சார்ந்த நிலையிலிருந்து புதுப்பிப்பதும் காலத்தேவை என்றும், தேவையில்லை என்றும் கருத்து பேதங்கள் இருக்கலாம். ஓர் இலக்கியம் அகமாகவும், புறமாகவும், அகமும் புறமும் கலந்த நிலையிலும் இருக்கலாம். படைப்பு என்பது அகம், புறம் என்றும் தனித்தனிச் சொல் நெறிக்குள் கட்டுப்படுவதுமன்று. தனிமனிதனின், சமுதாயத்தின் சூழல் புனைவு சார்ந்து அமைகின்ற திணைக் கோட்பாடு முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் சார்ந்து நிலம்,

காலம், சமூகப் பின்புலம் போன்றவற்றின் அடித்தளத்தில் மையப்பொருள் எவ்வாறு கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெளிவுறுத்தும்.

திணை விளக்கம்

“திணை விளக்கம்” என்பது முதற் பொருளான நிலத்தையும், மக்களின் நடவடிக்கைகளையும் குறிக்கும். ஆளுகை விவரங்கள், பொருள் நிலைகள் தொன்மையான தமிழ் மக்கள் குன்றுகளிலிருந்தும், காடுகளிலிருந்தும் வளமான சமவெளிப் பகுதிக்கும், கடற்கரைப் பகுதிக்கும் இடம் பெயர்ந்த வளர்ச்சி நிலையினைத் திணை இலக்கியம் கூறும். ஒழுக்கம் பற்றியும் பேசும். அக்கால சமுதாயத் தேவைகளுக்கேற்ப ஒழுக்க முறைகள் வகுக்கப்பட்டன. ஒழுக்க முறைகள் இலக்கிய மரபுகளாக வளர்ந்தன. திணை பற்றிய செய்திகளைக் கூறும் திணை இலக்கியங்கள் நாகரிகத்தின், பரிணாம வளர்ச்சியின் அடையாளங்களாகும். திணைக் கண்ணோட்டமானது மக்கள் இனக்குழுவாக வாழ்க்கை நடத்தினர். இதனை மானிடவியல் நோக்கில் பார்த்தால் அந்நிலங்களின் வளர்ச்சியே இனக்குழு வாழ்க்கைக்குச் சான்றாதாரமாகிறது. அகமும், புறமுமாய் அமைந்த பழந்தமிழ்ப் பாடல்களைச் சங்க இலக்கியம் எனப் பெயரிடப்பட்டதை விட திணை இலக்கியம் என அழைப்பது பொருத்தமுடையதாகும்.

அகத்திணைக் கோட்பாடு (நிலமும் செயல்பாடுகளும்)

தொல்காப்பியம் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழர்களின் சிந்தனைச் செழுமைக்கும் இலக்கிய, இலக்கண வளமைக்கும் விளக்கமாக விளங்கும் நூலுமாகும்¹. தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள், என்ற மூன்றனுக்கும் இலக்கணம் இயம்பும், திணை, திணைப் பாகுபாடுகள், வழக்குகள், இயற்பெயர்ச் சுட்டாமை, உள்ளுறை, இறைச்சி, திணைமயக்கம்,

கைF;கோள், துறை, கூற்று, மெய்ப்பாடு இன்ன பிற திணைக் கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் தொல்காப்பியம் விளக்கும்.²

ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள். உரிப்பொருள் ஆகிய இவை மூன்றும் சிறந்து அமையும்போது, அவ்வத்திணைப்பாடல் உருவாகும் என்பது தான் தொல்காப்பியர் சுட்டும் திணைக் கோட்பாடு. தொல்காப்பியர் திணை மயக்கத்தினைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது நிலம் மயங்குதல் இல்லை . எனவே காலம் மயங்குதல் உண்டு³ என்பார் இளம்பூரணர். திணை என்பது முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் ஆகிய மூன்றனையும் உள்ளடக்கியது. ஆதலின் மூன்றும் மயங்கப்பெறும் என்பார்⁴ நச்சினார்க்கினியர். தொல்காப்பிய அகத்திணையில் அக இலக்கியங்களுக்கே உரிய திணைக் கோட்பாட்டையும், திணை மயக்கக் கோட்பாட்டையும் விளக்குவதொடு அக இலக்கியங்களுக்கு உரிய பொதுவான நியதிகளையும் உள்ளடக்கி நிற்கும். புறத்திணையில் அகத்திற்குப் புறனாக அமையும் ஏழு புறத்திணைகளின் விளக்கம் என்றாலும், ஐந்திணைக்குரிய பெயர்களைப் புறத்திணையியல் மூலம் உணர முடியும். தொல்காப்பியரின் அகத்திணைக் கோட்பாடு என்பது குறிஞ்சித் திணைக்குரிய ஒரு பாடல் என்றால் அப்பாடலில் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய மலை நிலம், கூதிர், யாமம் முதலிய பொழுதுகள், புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமுமாகிய ஒழுக்கம், குறிஞ்சி நிலத் தெய்வம் முதலிய கருப்பொருள்கள் அமைந்தால் அப்பாடலைக் குறிஞ்சித் திணைப் பாடல் எனலாம். இந்த அமைப்பு பிற திணைப் பாடல்களுக்கும் பொருந்தும். ஒரு திணைப் பாடல் என்றால் அதில் முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் மூன்றும் சிறந்து அமையும்போது தான்

அகப்பாடல் முழுமை பெறும் என்பது தொல்காப்பியரின் திணைக் கோட்பாடாகும்.

இறையனார் அகப்பொருள் களவு, கற்பு ஆகிய இருவகைக் கைக்கோளுக்குரிய இலக்கண மரபுகளைக் குறிப்பிடுகிறது. திணை என்பதனை அன்பின் ஐந்திணைக்கு மட்டும் உரியதாக்கி, கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய இரண்டையும் விடுவித்துள்ளது.⁵

தமிழ்நெறி விளக்கம் பொருப்பு, வெம்பரல், புறவு, பழமை, வாரி என ஐந்திணைக்குரிய நிலத்தைச் சுட்டும். முருகன், இரவி, மாயன், வேந்தன், வருணன் என அந்நிலைத்திற்குரிய தெய்வங்களைக் கூறும். பொருளை அகம், புறம். அகப்புறம் என மூவகைப்படுத்தும்.⁶

வீரசோழியம் அகம் என ஐந்திணையை மட்டும் கொண்டு அகப்பொருள் உறுப்பு எனச் சுட்டாமல் அகப்பொருள் உரை இருபத்தேழு என்று⁷ ஒவ்வொரு திணைக்குரிய முதல், கரு, உரி ஆகிய மூன்றையும், ஒவ்வொரு நூற்பாவினும் குறிப்பிடும் பொருளை அகம், புறம். அகப்புறம், புறப்புறம் என நான்காகப் பகுக்கும். அகத்தில் அன்பின் இவற்றைக் கூறுவதொடு பொருள்களை வகைப்படுத்தி அவற்றிற்கேற்ப விளக்கங்களைத் தரும். பொருண்மைக்கான அடிப்படைக் காரணிகளை விளக்கும். இலக்கியப் பொருண்மைகள் எவ்வாறெல்லாம் அமைந்துள்ளன என்பதை வகைப்படுத்துவதோடு இனம் பிரித்து அதன் பொருள்களைக் கொணரும்.

திணை என்ற சொல் வீடு, நிலம், திண்ணை, இடம், குடி, குலம், ஒழுக்கம், பாடல், சூழலமைதி, ஐந்திணை ஆகிய பொருள்களில் வரும். திணிமணல் அடைகரை (குறுந்தொகை 165) மண் திணிந்த நிலன் (புறநானூறு 2) என்னும் தொடர்கள் திணை என்னும் சொல் நிலத்தைக் குறித்தாகக் கூறும்.

தொல்காப்பியத்தில் திணை தொறும் மரீஇய திணை நிலைப் பெயரே (தொல். பொருள் 22) என்னும் வரி பொது நிலத்தைக் குறித்ததாகக் கூறும். தொல்காப்பியத்தில் திணை தோறும் மரீஇய திணை நிலைப் பெயரே (தொல். பொருள் 22) என்னும் வரி பொது நிலைத்தைக் குறிக்கும். காலப்போக்கில் திணை என்னும் சொல் நிலத்தில் பிறந்த குலத்தையும் குடியையும் குறிக்கும் சொல்லாயிற்று. வான் திணைப் புரையோர் (குறிஞ்சிப்பாட்டு 205) இத்திணைப் பிறத்தல் (குறுந்தொகை 45) மூத்த விழுத்திணை (புறநானூறு 24) விழுத்திணை (புறநானூறு 27) வசையில் விழுத்திணை (புறநானூறு 159) என்னும் அடைமொழிகள் குலம், குழ பற்றிய சிந்தனையைத் தெளிவுப்படுத்தின. திணை என்னும் சொல் ஒழுக்கத்தினையும் குறித்தது. “தொல் திணை மூதூர்” (மலைப்படுகடாம் 40) என்ற தொடர் பழமையான ஊர்கள் எல்லாம் உயர்ந்த திணையை உடையனவாயிருக்கும் என்று பகிர்கின்றது. திணை என்ற சொல் “வீடு” குறித்தது. வலஞ்சுழியுந்திய திணை பிரிபுதல்வர் (பரிபாடல் 16:7) என்னும் வரியால் அறியலாம். திணை என்பது திண்ணை என்னும் பொருளினும் வரும். நண் சுவர் நல் இல் உயர்திணை இருந்து (பட்டினப்பாலை 263) ஒழுகுபலி மறந்த மெபுகாப் புன்திணை (அகநானூறு 16:16) போன்ற தொடர்கள் திணை என்பது திண்ணை என்ற பொருளில் வந்ததைக் குறிக்கும்.

திணை இலக்கியம்

திணை என்பதைச் சூழல் புனைவு என்றெல்லாம் அழைக்கலாம். இறுதிச் சூழல் புனைவு திணைப் பாகுபாட்டிற்கு வழிவகுத்தது. திணைக் கோட்பாடு செய்யுள் ஆக்கத்திற்குரியதாக அமைந்துள்ளது. இயற்கைச் சூழலில் தோன்றிய தமிழிலக்கிய நில அடிப்படைக் கூறுகளுடனும் இயல்புகளுடனும் திணை இலக்கியம் என நிலவழிப்பட்ட இலக்கியமாகத் தோன்றி வளர்ந்தது.

நிலப்பகுதிகளில் நிலைத்துத் தங்கி வாழத் தலைப்பட்ட மனிதன் ஆங்காங்கே இயற்கைச் சூழல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டான். அவரவர் வாழ்ந்த நிலத்தியல்பு, அவரவர் பயன்படுத்திய உற்பத்திக் கருவிகள் ஆகியவற்றின் நிலைமைக்கேற்ப அவரவர் வாழ்வியல் நிலைகளும் வேறுபட்டு அமைந்தன.

“உற்பத்திச் சக்திகளின் மீது மனிதன் ஆதிக்கம் பெறுவது தான் மனிதகுல முன்னேற்றத்தின் ஊற்றுக் கண்ணாகும். இயற்கை நிலைமைகள், வரலாற்றுக் கட்டங்கள் இவற்றில் அமைந்துள்ள வேறுபாடுகள் பல்வேறு வர்க்கங்கள், சமூக நிறுவனங்கள், பண்பாட்டுத் துறைகள் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சி வேகத்திலும் வேறுபாடுகள் ஏற்படுத்துகின்றன. இதனால் வரலாறு முன்னேறுகிறபொழுது சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதி அல்லது மற்றோர் பகுதியில் வேகமாகவோ மெதுவாகவோ வளர்ச்சி காணப்படும்”⁸ என மார்க்ஸ், ஏங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவது சமுதாயங்கள் தோறும் ஏற்பட்ட வேறுபட்ட வாழ்வியல் நிலைகளுக்கான காரணங்களை விளக்குகிறது. பொதுவான இந்தச் “சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியங்களை ஆராய்கிற போது திணைப் பாகுபாட்டிற்கான அடிப்படை உண்மைகளையும் காரணங்களையும் விளங்கிக் கொள்ளவும் விளக்கவும் முடிகிறது” என்னும் முனைவர் பெ. மாதையனின் கூற்று கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

“ஐந்து நிலங்களின் வரலாற்று முறையிலான நிலவியல் வளர்ச்சி திணை இலக்கியம் தோன்ற வழி வகுத்தன. திணை இலக்கியமாவது நிலமும், பொழுதும் இயற்கையைப் பின்னனியாகக் கொண்ட மனித வாழ்வினைப் புனைவதாகும். நிலச்சாயல், உயிரினச் சாயல், மனிதச் சாயல் போன்றவை ஓவியமாகப் படிந்து கிடக்கும். உணர்வையும், புனைதிறனையும் நாடக

வடிவமைப்பினையும் பெற்றது. மனித உளவியலின் அடித்தளத்தில் அகப்புற நிகழ்ச்சிகளைக் கருவாக்கிச் சிக்கல்களைப் புனையும்”⁹ என்பார்தமிழண்ணல்.

ஐந்திணை மட்டுமே உண்டு. புறப்புறத்தில் வாகை, பாடாண், பொதுவியல் திணைகளைப் பெறும். அகப்புறத்தில் முதுபாலை, பாசறை முல்லை, வள்ளி, சுரநடை, வண்முல்லை, காந்தன், குறுங்கலி, தாபதம், குற்றிசை, கைக்கிளை, பெருந்திணை, தபுதாரம்¹⁰ போன்றவை இடம் பெறும்.

நம்பி அகப்பொருள் ஏழு திணைகளுக்கு அகப்பொருள் விளக்கம் கூறும். அகக் கைக்கிளைக்கும், அகப்புறக் கைக்கிளைக்கும் இலக்கணம் கூறுவதோடு ஐந்திணையை அன்புடைக் காமம் என்று கூறி அவற்றிற்குரிய முப்பொருள்கள் பற்றிய விளக்கத்தையும் அளிக்கும். பெருந்திணையைப் பொருந்தாக் காமம் என அகத்திணை இயலில் கூறுவதோடு அகப்பொருள் பெருந்திணை, அகப்புறப் பெருந்திணை என இருவகைப்படுத்தி ஒழிபியலில் கூறுகின்றது.¹¹

முத்து வீரியம் திணைகளைக் களவிற்குரியன, கற்பிற்குரியன எனப் பகுத்து களவிற்குக் குறிஞ்சியையும் நெய்தலையும், கற்புக்கு முல்லையையும் மருதத்தையும் கூறும். பாலைத் திணைக்கு இடமில்லை.¹²

சுவாமி நாதம் கைக்கிளையை ஒருதலைக்காமம் என்றும், பெருந்திணையை இசையாகக் காமம் என்றும் வரையறுக்கும்.¹³

புறத்திணைக் கோட்பாடு

தொல்காப்பியர் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என்ற ஏழையும் புறப்பொருள் திணைகள் என்பார். ஐயனாரிதனார், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை,

வாகை, காஞ்சி, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை எனப் புறப்பொருள் திணைகள் பன்னிரண்டு என்பார். அவற்றைப் புறம், புறப்புறம், அகப்புறம், என்னும் மூன்றனுள் அடக்குவார். வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பைத் திணைகளைப் புறம் என்றும், வாகை, பாடாண், பொதுவியல் திணைகளைப் புறப்புறம் என்றும் கைக்கிளை, பெருந்திணை இரண்டினையும் அகப்புறம் என்ற பிரிவுக்குள்ளும் அடக்குவார்.

வீரசோழியம் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை ஏழும் புறத்திணை என்றும், வாகை, பொதுவியல், பாடாண் என்ற மூன்றும் புறத்திணை என்றும், கைக்கிளையும், பெருந்திணையும் அகப்புறத்திணை எனக் கூறுகின்றது.

இலக்கண விளக்கம் தொல்காப்பியர் சுட்டும் ஏழு திணைகளையும் குறிப்பிட்டு கரந்தையை வெட்சியிலும், நொச்சியை உழிஞையிலும் அடக்கும். பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை என்பவற்றைப் புறப்பொருள் ஒழிபாகக் காணும்.

தொன்னூல் விளக்கம் வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை என்ற ஏழையும் புறத்திணை என்றும், முத்து வீரியம், வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, நொச்சி, தும்பை, வாகை என புறத்திணைகளை எட்டாகக் கூறியுள்ளது

திணைக் கோட்பாடு நெறிகள்

ஒவ்வொரு திணைக்கும் உரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள்கள், உரிப்பொருள், ஆகிய இவை மூன்றும் சிறந்து அமையும்போது திணைக் கோட்பாடு உருவாகும்.

அகத்திணை, புறத்திணைப் பாகுபாடு கொண்டது.

ஒவ்வொரு அகத்திணைக்கும், புறத்திணைகள் உண்டு.

உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கும்.

அகத்திணையில் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கூறப்படாது.

அகத்திணைக்கு அகப்புறமும், புறத்திணைக்கு புறப்புறமாகிய திணை, துறைகள் உண்டு.

அகத்திணை களவு, கற்பு எனற கைக்கோள் கோட்பாட்டினைப் பெறும்.

அகத்திணை, புறத்திணை உலகியல் வழக்கு, நாடக வழக்கு, புலனெறி வழக்கு போன்ற இலக்கிய நெறிகளைப் பெறும்.

புறத்திணைகள் அகத்திணைகளுக்குரிய முதல், கருப் பொருட்களைப் பெறும்.¹⁴

தொல்காப்பியரின் திணைக்கோட்பாடுகள்

மக்கள் வாழ்க்கை முறையினை அகவாழ்க்கை, புறவாழ்க்கை என இரண்டாகப் பிரிக்கிறார் தொல்காப்பியர். அகவாழ்க்கை முறையை அகத்திணை என்றும் புறவாழ்க்கை முறையைப் புறத்திணை என்றும் கூறுகின்றார். திணை என்பது இங்கு ஒழுக்கம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. திணை என்பதற்கு நிலம் என்ற பொருளும் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

நிலத்தை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்த வகையாகப் பிரிக்கின்றார்.

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே¹⁵

என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

திணை என்பதற்கு “ஒழுக்கம்” என்னும் பொருள்கொண்டு அதனை அக ஒழுக்கம் (அகத்திணை) ஏழென்றும் புற ஒழுக்கம் (புறத்திணை) ஏழென்றும்

அவர் உறுதிப்படுத்தினார். ஆண் அக ஒழுக்கமும் புற ஒழுக்கமும் உடையவன். பெண் அகத்தே இருந்து இன்புற்றவளாவதின் அக ஒழுக்கத்திற்குரியவள் எனக் கருதப்பட்டாள். பெண் போர்க்களத்திற்குச் செல்வதும் வேறு சில பணிகளை மேற்கொள்வதும் விதி விலக்காகும். “முந்நீர் வழக்கும் மகடுவோடில்லை” என வரையறுக்கப்பட்டமை பெண்களுக்கு அக ஒழுக்கத்தில் உள்ள பங்கை உறுதிப்படுத்துகிறது. ஐவகை நிலத்தில் எங்கிருந்தாலும் பெண்கள் கற்பு நிலை தவறாதவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் அவ்வநிலத்திற்கேற்ப ஒழுக்கம் உடையவர்களாக வாழ்ந்தனர். ஐவகை நிலங்களுக்கு முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பெயர் ஏற்பட்டதன் காரணத்தைத் தொல்காப்பியர் கூறவில்லை. உரையாளர்கள் இது பூவினால் பெற்ற பெயர் என்கின்றனர். தொழில் அடிப்படையில் அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் பழக்க வழக்கங்களும் மாறின. ஒவ்வொரு நிலத்திலும் மக்கள் கொண்ட நேரிய ஒழுக்கத்தையே “திணை என்ற பொருளில் தொல்காப்பியர் கையாண்டுள்ளார்.

அகப்பொருள் கோட்பாடு

தமிழில் பாடப்பட்ட அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் தமிழல் இலக்கியக் கொள்கையை வரையறுக்கும் சான்றுகளாகவும் உள்ளன. பண்டைத் தமிழர்களின் அகம் சார்ந்த வாழ்வியல் போக்குகளை அக இலக்கியங்கள் விவரிக்கின்றன. இவை காதல்வாழ்வையும், இல்லறவாழ்வையும் எடுத்துரைக்கின்றன. அகப்பொருள் செய்திகளைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை. கைக்கிளை என ஏழு பிரிவுகளாகப் பிரித்துப் பேசுவது தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடுகளின் சிறப்பாகக் கொள்ளல் வேண்டும்.

“திணை” என்பது ஒழுக்கம் ஆகும். கைக்கிளை ஒருதலைக் காமம், பெருந்திணை - பொருந்தாக்காமம். மற்றக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன அன்பின் ஐந்திணை ஆகும். இவை ஒத்த அன்புடைய ஓர் ஆண், பெண்ணின் காதல் வாழ்க்கையைக் கூறுவன. இவ்வன்பின் ஐந்திணையில் துன்ப உணர்வுகள் உண்டென்றும் இல்லை என்றும் இரு கொள்கைகள் உள்ளன. பாலை என்னும் பிரிவொழுக்கம் களவு, கற்பு என்னும் இரு வாழ்க்கையிலும் நிகழும் நடைமுறை உண்மையாகும்.

திணைக்கோட்பாடும் அகத்திணை மரபுகளும்

உலகின் எந்த மொழிக்கும் இல்லாத தனித்துவம் தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்திற்கு உண்டு. திணை இலக்கிய வகைமை என்பது தமிழ் மொழிக்கும், தமிழருக்குமான தனி உரிமை. இதை யாரும் மறுத்துவிடமுடியாது. காரணம் இலக்கியத்தையும் இயற்கையையும் பேசுவது தமிழ் இலக்கியம். ஆனால் திணை பற்றிய பல்வேறு புரிதல்கள் இருந்தாலும் இலக்கிய வாசிப்பில் கூடுதல் கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியமாகிறது. காரணம் திணை எனும் சொல் குறித்துப் பல்வேறு பொருண்மைகளும், புரிதல் அர்த்தங்களும் வருகின்றபோது இயற்கையோடு அல்லது இயற்கை சார்ந்த புரிதலே இலக்கிய வாசிப்பை விரிவுப்படுத்தும் என்பதில் ஐயமில்லை.

திணைப்பொருண்மைகள்

திணை என்னும் சொல் குறித்து பல அறிஞர்கள் பல்வேறு பொருண்மைகளை உரைக்கின்றனர். அதாவது “தொல்காப்பியர் காலத்தில் திணை என்னும் சொல் இலக்கியப்பொருள் என்னும் பொருண்மையில் வழங்கி வந்தது என்பர். ஆனால் பொருநராற்றுப்படைக்கு உரையெழுதிய உரையாசிரியர்கள்.

“கானவர் மருதம் பாட அகவர்

நீல் நிற முல்லைப் பஃறிணை நுவல”¹⁶

எனும் பாடல் அடிகளுக்கான உரையில் பஃறிணை என்பதற்குப் பல காட்டு நிலம் என்று எழுதுகின்றனர்.

“ஐம்பாற் றிணையும் கவினி அமைவர்”¹⁷

எனும் மாங்குடி மருதனாரின் அடியில் “பாண்டி நாடு ஐவகை நிலமும் ஒருசேர அமையப் பெற்ற சிறப்புடைத்து” எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்விடத்திலும் திணை எனும் சொல் நிலம் என்ற பொருண்மையிலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“மண் திணிந்த நிலனும்”

“திணி மணல் அடைகரை”¹⁸

எனும் சங்கப்பாடல் அடிகளால் திண், திணி, திணை என உருவாகும் சொல் வடிவைக் காணலாம். எனவே திணை எனும் சொல் திண்ணிதான நிலத்தையே முதலில் குறித்திருக்க வேண்டும். “பல்திணை” (பொருநராற்றுப்படை 221) “ஐம்பாற்திணை” (மதுரைக்காஞ்சி 326) என நிலத்தைச் சுட்டிய சங்கப்பாக்கள் பல.

“திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே” (தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், நூற்பா 20) எனும் தொல்காப்பிய நூற்பா மேற்சொன்ன கருத்துகளுக்கு முதன்மையாக விளங்குகிறது. அதாவது தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் திணைநிலைப் பெயரே என்பது நிலத்தில் வாழும் மக்களின் பெயர் என்பதாகும். எனவே தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்தே

திணை எனும் சொல் நிலம் எனும் பொருளில் வழக்கில் இருந்து வந்திருக்கின்றது.

வீடு எனும் பொருளில்

நிலம் எனும் பொருளைச் சுட்டிய திணை எனும் சொல் வீடு எனும் பொருளைச் சுட்டும் வழக்கத்தினையும் பரிபாடலில்,

“வலஞ்சுழி உந்திய திணைபிரி புதல்வர்

சுயந்தலை முச்சிய முஞ்சமொடு தழீஇ”¹⁹

எனும் இடத்தில்வரும் திணை எனும் சொல் வீடு எனும் பொருளில் வருகிறது. இளம்பூரணர் திணை என்பதற்கு உள்ளடக்கம், பொதுக் கருத்து அல்லது பொருள் என்ற விளக்கத்தினை உரைக்கிறார்.

ஒழுக்கம் எனும் பொருளில்

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”²⁰

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற் கு (தொல்காப்பியம், அகத்திணையில் நு1) நச்சினார்க்கினியர் கைக்கிளை எனப்பட்ட ஒழுக்கம் முதலாகப் பெருந்திணையென்னும் ஒழுக்கத்தினை இறுதியாகவுடைய என்று உரையெழுதி உள்ளார். இதே போன்று “தொல்திணை மூதூர்” என்ற மலைபடுகடாம் அடிக்குப் பழையதாகிய உயர்ந்த ஒழுக்கத்தினை உடைய” என்று உரையெழுதியுள்ளார். ஆனால் மதுரைக்காஞ்சியில் (326) நிலம் என்றும் கூறியுள்ளார். “திணை என்பது ஒழுக்கம் என்னும் பொருளுடையதாகும். எனவே குறிஞ்சி முதலிய பெயர்கள் புணர்தல் முதலிய ஒழுக்கங்களை

உணர்த்தும். அக்குறிஞ்சி முதலிய பெயர்களை முதலில் உணர்த்தும்” என்பார் சோமசுந்தர பாரதியார். முல்லை – இருத்தலும்...

மு. ராகவய்யங்கார் குறிப்பிடுகையில், “ஒழுக்க முறைகள் திணைக் கோட்பாட்டோடு தொடர்புடையவை. ஒவ்வொரு ஒழுக்க முறையும் ஒரு நிலப்பகுதிக்குத் தேவையானதொன்று, அக்காலச் சமுதாயத் தேவைகளுக்கு இவ்வொழுக்க முறைகள் தொடர்புடையன. இத்தொடர்புகளாலேயே இலக்கிய மரபுகள் தொல்காப்பியர் வருணித்த முறையில் வளர்ச்சி பெற்றன. (மு. இராகவய்யங்கார், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, பக்கம் 24) என்கிறார்.

குலம் (குடிமை)

நிலத்தினையும் நிலத்தில் வாழும் மக்களின் ஒழுக்கங்களையும் குறித்த திணை என்ற சொல் அந்நிலத்தின் பிறந்த குடியினரைக் குறிப்பதையும் காண முடிகின்றது.

“வான் திணைப் புரையோர்” (மா. சோமசுந்தரம், சங்க அகப்பாடல்களில் திணை மயக்கம், பக்கம் 2) என்பதற்குக் குற்றமில்லாத உயர்ந்த குடியில் பிறந்த உயர்ந்தோர் என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை தருகிறார்.

“வேற்றுமை இல்லா விழுத்திணைப் பிறந்து”

“வசைஇல் விழுத்திணைப் பிறந்த

இசையோர் தோன்றனிற் பாடிய யானே”

“மூத்த விழுத்திணை”

“தெறுவ தம்மஇத் திணைப் பிறத்தல்லே”²¹

போன்ற அடிகளில் காணப்படும் திணை எனும் சொல் குடிமை அல்லது குலத்தையே குறித்து வருகிறது.

தமிழ் அகராதி

“திணை என்றால் நிலம், குலம், இடம், வீடு. ஒழுக்கம், உயர்திணை, அஃறிணை எனப்பல பொருள்படும். ²² (ஆ. சண்முகம் பிள்ளை, தமிழ் அகராதி, பக்கம் 571) என்கிறது தமிழ் அகராதி.

பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார்

“திணைக் கண்ணோட்டமானது குன்றுகளிலிருந்தும் மலைகளிலிருந்தும் கீழேவுள்ள சமவெளிப் பகுதிக்குத் தமிழர்கள் பரவியதை வெளிப்படுத்துகிறது. ²³ (பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார், தமிழக வரலாறு, (கி.பி. 600 வரை) பக்கம் 5) என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளார்.

கா. கோவிந்தன்

“திணை எனும் சொல் ஒரு நிலப்பரப்பு என்னும் பொருள் தருவதாய்திண் (அ) திட் என்ற வேர்ச்சொல்லிலிருந்து பெறப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. திணை என்ற சொல் பொதுவாக நிலம் என்ற பொருளில் ஆளப்படுகிறது. ²⁴ (கா. கோவிந்தன், தமிழர் பண்பாடு, பக்கம் 14) என்கிறார் கா. கோவிந்தன்.

இராம. பெரிய கருப்பன்

இராம. பெரிய கருப்பன் அவர்கள் திணை எனும் சொல் குறித்துக் கூறுகையில் தொல்காப்பியத்தில் இலக்கணக் கலைச்சொல்லாகவும், இலக்கியக் கலைப்பொருளாகவும் திணை பெரிதும் பயன்படுகிறது. அறிவு ஒழுக்கங்களால் சிறந்த மக்களைச் சுட்டும் சொற்கள் உயர்திணை என்றும் மக்களல்லாத அனைத்தையும் சுட்டும் சொற்கள் அஃறிணை என்றும் பாகுபடுத்தும்போது திணை என்பது இலக்கணக் கலைச் சொல்லாகவே

ஆளப்படுகிறது²⁵ என்கிறார். மேலும் திணை இலக்கியம் நில அடிப்படை உடையது. நிலமும் பருவமும் பொழுதுகளும் இயற்கையும் அவற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்ட மனித வாழ்வும் இயைபுபடப் புனையப்படுவதே திணை இலக்கியமாகும். நிலச் சாயலும் அதில் வாழும் உயிரினச் சாயலும் ஓவியமாகப் படித்து கிடைப்பதே திணை இலக்கியம்.

கா. சிவத்தம்பி

திணை என்ற சொல் குடி (குடிமை) அல்லது குலத்தைக் குறித்து வந்ததைக் கண்டோம். ஆனால் கா. சிவத்தம்பி இதற்கு உடன்படவில்லை. “காடுமேடுகளில் அலைந்து திரிந்த மக்கள் வீடுகட்டி ஓரிடத்தில் நிலைத்து வாழத்தலைப்பட்ட போது குடும்பங்கள் பெருகிக் குடியாக வளர்ந்து, பல குடிகள் இணைந்து பிணைந்து குலமாயிற்று. எனவே, சமுதாய வரலாற்று அடிப்படையில் பார்த்தாலும் “திணை” என்ற சொல் முதலில் குடியிருப்பைக் குறித்திருக்க முடியாது” (கா. சிவத்தம்பி திணைக்கோட்பாட்டின்படி அடிப்படைகள், பக்கம் 348 என்ற தனது கருத்தினை முன் வைக்கிறார்.)

மலர்வழி நிலப்பெயர்

தமிழர் வாழ்வு இயற்கையோடு இயைந்த ஒன்று. அதனால் தான் நிலத்திற்குத் தன் நிலத்தில் பூத்த மலரின் பெயரையே வைத்தனர். இதனை ஒட்டியே தொல்காப்பியர் மணத்திற் சிறந்த முல்லையை முதலிலும், தேனிற் சிறந்த குறிஞ்சியை அடுத்தும், நிறமத்தில் சிறந்த மருதத்தை அதற்கடுத்தும், உவமைக்குச் சிறந்த நெய்தலை இறுதியிலும் வைத்தார். மேலும், நிறங்களுக்கெல்லாம் மூலமான செம்மையைக் குறிஞ்சியிலும் வெண்மையை முல்லையிலும், பொன்மையை மருதத்திலும், நீலத்தினை நெய்தலிலும் கண்டு பெயர் சூட்டினர். இந்நிலங்கள் திரிந்து உருவான பாலைக்கு வெள்ளையும்

சாம்பலும் கலந்த இருவண்ண மலரான பாலை மலரையே பெயராகச் சூட்டினர். இது போன்ற வாழ்வியல் மரபு உலகில் வேறெந்த மொழி பேசும் மக்களிடமும் இல்லை. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனப்படும் நிலத்தில் (தாவரம்) வளமாக வளரும் இடத்தை அந்நிலத்தின் பெயராலேயே வழங்கினர். நிலத்தில் பொலிவு மிக்கதும் உள்ளம் பெயராலேயே வழங்கினர். நிலத்தில் பொலிவு மிக்கதும் உள்ளம் கவர்வதும் பூ ஆதலால் நிலத்திற்குப் பூப்பெயரே அடையாளம் ஆயின.

முறைவைப்பு

சங்க அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் எனும் ஐந்து திணைகளுக்குள் அடங்கும் என்பது தொல்காப்பியர் வகுத்தளித்தத் திணைக்கோட்பாடாகும். ஆனால் தொல்காப்பியர் பாலையை வரிசைப்படுத்தும்போது கட்டவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”²⁶

என வரிசைப்படுத்தியுள்ளார்.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் திணை இலக்கியம் என்பதை இயற்கையோடு இயைந்து புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதாவது மனிதனுக்கும் (உயிர்களுக்கும்) இந்த உலகின் பிற காரணிகளுக்கும் (நிலம், காலநிலை, பிற உயிர்கள்) உள்ள தொடர்போடு இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே திணை இலக்கிய வாசித்தலின் முழுமையாகும். சங்க இலக்கியங்களை வாசிக்கின்ற போது ஒரு மனிதனின் உடல் மற்றும் மனதில் ஏற்படும் மாற்றங்களும் உணர்வுகளும் நிலத்தின் தன்மையைத் தீர்மானிக்கக் கூடிய சுற்றுச்சூழலைப் புரிந்து கொள்ளுவதின் மூலம் திணைக்

கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்ட இலக்கியங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

தொல்காப்பியம் கூறும் முப்பொருள்

சான்றோர் செய்யுளாகத்துப் பயின்ற பொருளை ஆராயுங்கால், முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் எனவும் சொல்லப்பட்ட மூன்று பொருண்மையும் சொல்லுங்காலத்து முறைமையாற் சிறந்தன என இளம்பூரணர் உரை இந்நூற்பாவிற் கு விளக்கம் கூறுகின்றதை அறிய முடிகின்றது.

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறை சிறந்தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை”²⁷

முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்றையும் ஒரு சேரக் கூறுவது முப்பொருள் எனப்படுகின்றது.

முல்லைப்பாட்டில் முப்பொருள் பாகுபாடு

முல்லைப்பாட்டில் முதற்கூரிய மூன்று பொருள்கள் ஓரசேர அமைந்த வாழ்க்கை முறையையே மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதை,

“இயற்கையோடு ஒன்றிய வாழ்வு நடத்துலே மனிதனுக்கு

ஏற்றது. இயற்கை வெள்ளத்தை எதிர்த்து நீந்திச் செல்லுதல்

என்பது ஒரு சிலருக்கு ஒல்லுவதே தவிர அனைவரும்

செய்தற்கு ஏற்றதன்று”²⁸

முதற்பொருள்

முதற்பொருள் என்பது நிலமும் பொழுதும் ஆகும். முல்லைத் திணைக்குரிய நிலம் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியும் ஆகும். பொழுது என்பது இரண்டு வகையில் கூறப்படுகிறது. அவை பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது ஆகும்.

நிலம்

காடுகள் செழிப்புற்று விளங்குவதே அழகிய முல்லை நிலம் என்பதை

“முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழிய”²⁹

(முல்லைப்பாட்டு பா.வரி 101)

எனும் முல்லைப்பாட்டின் அடியின் மூலம் காடு என்பது முல்லை நிலத்தின் நிலம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. முல்லை நில மக்கள் தங்களுடைய நிலத்தைக் காடு என்று குறிப்பிட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

பொழுது

பொழுது என்பதைப் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது என இரண்டு வகையில் கூறுவர். கார்காலமும் மாலைப் பொழுதும் முல்லைத் திணைக்குரிய பொழுது என்பதைக்

“காரும் மாலையும் முல்லை”³⁰

என்ற தொல்காப்பி நூற்பாவின் மூலம் அறியமுடிகிறது.

கார்காலம்

முல்லை நிலத்தின் பெரிய பாதையில் வரகு விதைக்கப்பட்ட நிலத்தில் ஆண்மானும் பெண்மானும் துள்ளி விளையாடவும், கார் பின்னே செல்லும்படி விரைந்து பயணிக்கும் குதிரைகளை இன்னும் வேகமாகச் செலுத்திய

தலைவனின் வேலைப்பாடமைந்ததேர் வந்து சேர்ந்தது என்கிறார் நப்பூதனார்.
இப்பாடலில் பெரும்பொழுதாகிய கார்காலம் முல்லைத்திணை மக்களின்
வாழ்க்கையில் இணைந்துள்ளது. இதனை,

கார்புறந்தந்த வியன்புலம் – குறு 162-121

“முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழிய
துணைபரி துரக்குஞ் செலவினர்
வினைவிளங்கு நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே”³¹

என்னும் இப்பாடல் அடிகளின் மூலம் அறியலாம்.

மாலைப்பொழுது

பெருமழை பெய்த சிறுபொழுதாகிய சிறிய கால அளவுடைய
மாலைக்காலம். இதனைப்

“பெரும்பெயல் பொழிந்த சிறுபுன் மாலை”³²

என்ற பாடல் வரியின்வழி காடு, கார்காலம், மாலைப்பொழுது ஆகிய
முதற்பொருள்கள் முல்லை நில மக்களின் வாழ்க்கையில் இணைந்துள்ளதை
அறிய முடிகின்றது.

கருப்பொருள்

கருப்பொருள் என்பது 14 வகைகளில் கூறப்படுகின்றது.

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”³³

இந்நூற்பா தொல்காப்பியர் தன்னுடைய இலக்கண நூலான
தொல்காப்பியத்தில் கருப்பொருளுக்கென வகுத்த இலக்கணமாகும்.
இவ்விலக்கண விதிகளுக்கு ஏற்ப முல்லைப் பாட்டில் கருப்பொருளுடன்

இணைந்த வாழ்க்கையை நடத்தினர் என்று கூறப்படுகிறது. முல்லைப் பாட்டில் அமைந்த கருப்பொருள்.

தெய்வம்	-	திருமால்
மக்கள்	-	ஆயர்(இடையர்-தாழ்ந்தோர்)
பூ	-	முல்லைப்பூ, குருதிப்பூ, தோன்றிப்பூ
ஊர்	-	மூதூர்

நெல்லுடன் நாழியில் உள்ள முல்லை மலரைத் தூவி இறைவனைத் தொழுது வணங்கினர்.

நீர்	-	காட்டாறு
யாழ்	-	முல்லை யாழ்

யாழின் ஒலி போன்ற இன்னிசையினை உடைய வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்கின்றதை,

“யாழிசை இனவண் டார்ப்ப நெல்லொடு”³⁴

காட்டாறு சூழ்ந்து பயணிக்கும் நீண்ட காட்டில் என்று குறிப்பிடுவதால் முல்லை நிலத்திற்குரிய நீர் “காட்டாற்று நீர்” என்பது மக்களின் வாழ்க்கையில் இணைந்துள்ளதை முல்லைப்பாட்டு புலப்படுத்துகிறது. இதனை

“கான்யாறு தழீஇய அகடினடும் புறவின்”³⁵

என்ற பாடல் அடியின் மூலம் அறியமுடிகிறது. விலங்கு உணவு

உணவு - வரகு

விலங்கு - ஆண்மான், பெண்மான்

காடுகள் செழிப்புற்று விளங்கும் அழகிய முல்லை நிலத்தின் பெரிய பாதையில் வரகு விதைக்கப்பட்ட நிலத்தில் ஆண்மானும் பெண்மானும் துள்ளி விளையாடுகின்றன.

“வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகின்

திரிமருப் பரலையொடு மடமானுகளும்”³⁶

என்ற பாடலில் மூலம், முல்லை நில மக்கள் வரகு விதைத்தல் தொழில் புரிந்ததையும் உணவாக வரகைப் பயன்படுத்தினர் என்பதும் முல்லை நிலத்திற்குரிய விலங்கு மான் என்பதும் புலனாகிறது. பிற காட்டு விலங்குகளும் குறு-பா-183.

உரிப்பொருள்

முல்லை நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கத்தைக் கூறுவதே உரிப் பொருளாகும். இருத்தல் என்பதே முல்லை நிலத்திற்குரிய ஒழுக்கமாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேருங் காலைத் திணைக்குரிய பொருளே”³⁷

என்ற நூற்பாவின் மூலம் முறையே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் ஆகிய திணைகளுக்குரிய ஒழுக்கத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். அகத்திணைப் பாடுப் பொருள்கள் முதல், கரு, உரி மூன்றும் கலந்து வந்த முல்லைப் பாடல் குறு-188.

அகப் பாடலினுள் வருபவை முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் எனும் மூன்றுமாகும். இவைமுறையே ஒன்றைவிட ஒன்று சிறந்தவை. அதனால் உரிப்பொருளே ஆகச் சிறந்தது.

முதற்பொருள் எனப்படுவது பாடலுள் வரும் நிலமும் பொழுதும் பற்றிய பின்னணி வருணனைகள்.

காடு சார்ந்தது முல்லை நிலம். அதற்குத் தெய்வம் கரிய நிற மாயோன். மலை சார்ந்தது குறிஞ்சி நிலம். தெய்வம் செந்நிற முருகன். இனிய நீர்நிலை சார்ந்தது மருத நிலம். தெய்வம் வேந்தன் (இந்திரன்). கடல்கூழ் மணல் நிலம் நெய்தல். தெய்வம் வண்ணன் (வருணன்) . முன்னோர் பெயரிட்ட முறைப்படி இவை அழைக்கப்படும்.

முல்லைநிலப் பின்னணியில் கார் காலமும் மாலைப் பொழுதும் பாடப்பெறும். குறிஞ்சிப் பின்புலமாக கூதிர்காலமும் நள்ளிரவும் (யாமம்) இடம்பெறும்.

முன்பனிப் பருவமும் குறிஞ்சித் திணைப் பாடலில் வரலாம்.

மருதம் வைகறை (விடியுமுன்) விடிகாலை இரு பொழுதுகளையும் பின்புலமாக வருணித்துப் பாடப்படும். நெய்தலுக்கு ஏற்பாடு எனப்படும் சாயுங்காலமே பின்புனைவாக வரும். இவை இரண்டிலும் பெரும்பொழுது – பருவ வருணனை இராது.

நான்கு நிலங்களுக்கும் நடுத்திணை எனப்படும் பாலை நிலத்திற்கு, இளவேனில் முதுவேனில் (கோடைப் பருவம்) ஆகிய இரண்டும் நண்பகல் எனப்படும் உச்சிப் பொழுதோடு சேர்த்து, வழியிடை வருத்தும் பொழுதாகப் புனையப்படும். இதற்குப் பின்பனிப் பருவப் புனைவும் பின்புலமாக அருகி வருமிடங்கள் உள.

காலிற்பிரிவும் (தரைவழி), கலத்திற்விரிவும் (கடல் வழி) ஆகிய இரண்டும், தனித்தனியே குறிப்பிட்டுப் பாடப் பட்டாலும் பின்பனிப் பருவப் புனைவு அதற்கு உரியதாகும்.

முதற்பொருள் எனச் சுட்டியதில், திணை மயங்கிவரும் - 'திணை மயக்கம்' தவிர்க்கப் படுவதில்லை. ஆனால் ஒரே பாடலில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நிலங்கள் ஒன்றினொன்று மயங்கி வருவதில்லை. இலக்கிய மரபை நன்கறிந்தவர்கள், இதனை நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

‘உரி’ என விதந்து கூறப்படாதவை

பின்னர் உரிபொருள் என ஐந்து மட்டும் கூறப்படும். ஏழு திணையுள் அங்ஙனம் ‘உரி’ என்று கூறப்படாத கைக்கிளை, பெருந்திணை இரண்டும் ஏனைய ஐந்து திணைகளிலும் கலந்து வரும். (திணை மயக்கம் கூகறியதால், அடுத்து இவ்வாறு மயங்கியும் வருமெனக் கூறிவிட்டு, பின்னர் உரிப்பொருள் பற்றி விளக்குகிறார்)

‘உரி’ எனப்படும் ஐந்து பொருள்கள்

ஐந்து திணைக்கும் உரிய உரிப்பொருள்கள் முறையே புணர்தல் (குறிஞ்சி), பிரிதல் (பாலை), இருத்தல் (ஆற்றியருக்கும் முல்லை), ஊடல் என்பனவும் இவற்றிற்கு நிமித்தமாக - தூண்டுகோற் காரணங்களாக வருவனவும் ஆகும். அதாவது புணர்தல் பிரிதலேயன்றி, அவற்றுடன் தொடர்புடையனவும் அவற்றில் பாடப்படும்.

கொண்டுதலைக் கழிதல் தலைவன் தலைவியை உடன் அழைத்துப் போகும் உடன்போக்கு; பிரிந்து அவண் இரங்கல் தலைவியை அவர் சுற்றத்தார் வந்து, இடைமறித்து அழைத்துப் போதலால் இருவரும் பிரிந்து இரங்குதல் ஆகிய இவை இரண்டும் பாலை எனும் ஒரு திணைப்பாற்படும்.

அதுபோலத் தலைவன் தலைவியை எதிர்ப்படுதலும் கண்ணொடுகண் கலக்கும் காட்சியும் குறிஞ்சி எனும் ஒரு திணைப்பாற்படும். (நிரல்படச்

சொல்லி வருதலுடன், இவ்வாறு இயைவுப்பட வருவன உளவேல் அவற்றை அங்கங்கே இடம் மாறிக் கூறிவிடுதலும் பழங்காலப் பாடங்கூறும் மரபாகும்.)

இதுவரை ஆராயப்பட்டன, உரிப் பொருளை உளப்படுத்திய, முதற்பொருள்கள். அவையாவன நிலமும் பருவமும் என் இரண்டும் அங்கு நிகழும் மாந்தர்தம் வாழ்வுமாகும்.

கருப்பொருள்

ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தெய்வம் உணவு அங்கு வாழும் விலங்குகள் மரங்கள் (பூக்கள்) பறவைகள் பறை (தோற்றருவிகள்) மக்களும் அவர்களின் தொழில்களும் யாழ் (இசைக்கருவிகள்) இவற்றின் தொடர்பான பிறவும் சேர்ந்து கருப்பொருள்கள் ஆகும். இவை அன்று நான்கு நிலங்களும் தனித்தனித் தன்மைகளுடன் இருந்த, தொடக்க காலத்தை நினைவூட்டுகின்றன.

முன் நூற்பாவில் மரம் எனப்பட்டது, இங்கு பூ எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு ‘உடம்பொடு புணர்த்துச்’ சொல்லாமற் சொல்வது தொல்காப்பியர் உத்திகளில் ஒன்று. எந்த நிலத்திற்குரிய பூவாயினும் பறவையாயினும் அவ்வந் நிலத்துடன் வராமல், வேற்று நிலங்களில் காணப்படுவதாகப் பாட்டு பாடினாலும், அவ்வந் நிலத்திற்குரியனவாகவே கருதப்படும்.

திணை சார்ந்த மக்களின் பெயர்கள்

ஒவ்வொரு திணை நிலத்திலும் அவ்வந் நிலத்திற்குரிய நிலையான பொதுப் பெயர்கள் இருவகைப்படும். அவை அவ்வந் நிலத்தால் வரும்பெயர்களும் அவ்வந் நிலத்தொழிலால் வரும் பெயர்களுமாகும். (திணைப் பாடலில் தலைமக்கள் பெயர்களேயன்றி, கருப்பொருளாக வரும் மக்கட்பெயர்களும் ‘சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்’ எனப்படும் இயற்பெயராக வாரா)

ஆயர் (ஆ காத்லாம் வரும் பெயர்), வேட்டுவர் (வேட்டையாடுதலால் வரும் பெயர்) என்பன முறையே முல்லைக்கும் குறிஞ்சிக்கும் நிலத் தொழிலால் வருவன. இவர்களில் தலைமக்களாக வருபவர்களும் உளர். இவை ஆண்மக்கள் பெயர்கள் என்பதால், இவற்றிற்கு நிகரான பெண்மக்கள் பெயர்களும் உள என்பது பெறப்படும்.

ஏனைய நிலத்தவர்களுக்கும் ஆராயமிடத்து, இவ்வாறு திணைநிலத்தால் வரும்பெயர்கள், மிகப் பலவாய் இவ்வாறே வரும்.

அடியோர் (பிறர் ஏவியதைச் செய்வோர்), தாமாக ஒரு தொழில் செய்யும் வல்லுநர்(கைவினைஞர்) இருவரும், ஐந்திணைக்குள் அடங்காத கைக்கிளை பெருந்திணைப் பாடல்களில் இடம் பெறுவர். அவர்களும் பாடப் பெறுதல் நீக்கப்படுதல் இல்லை, அருகி வரும்.

பிறரை ஏவி வாழும் தலைமக்களும், ஐந்திணைப் புறத்தவாகிய கைக்கிளை, பெருந்திணை ஒழுக்க நிலைகளுக்கு உரியராவதுண்டு. எனவே அவர்களும் அத்திணைகளிற் பாடப்பெறுவர்.

அகவாழ்வில் பிரிவு வகைகள்

தலைவன் ஓதுதற்கும் (கற்பதற்கும்), பகைவரோடு போர் செய்தற்கும் மன்னர்களிடையே தூதுவராகச் செல்லுதற்கும் தன் துணையைப் பிரிவான்.

கற்பதற்கும் தூதுரைத்தற்கும் பிரிவதென்பது, கல்வி, கேள்வி நிலையில் உயர்ந்தவர்களுக்கு உரியனவாகும். (கல்வி, கேள்வி, பண்பு, திறமைகளில் சிறந்தோர்க்கு என்பது பொருள். படை வீரராய்ப் பகை கருதிப் போகின்றவர் உயர்ந்தவர் அல்லர் என்பதன்று பொருள். படைஞர் வீரம் ஒன்றே முதன்மையாய்க் கொண்டவர்.) உயர்ந்தோர் உயர்சாதியினர் என எந்த இடத்திலும் தொல்காப்பியர் சுட்டவில்லை.

வேந்தன் தானே படையெடுத்துப் போதலும் உண்டு. அவனொடு பொருந்திய தளபதிகள் குறுநில மன்னர்கள் போல்வார் போதலும் உண்டு. இரண்டுமே வேந்தன் மேற்றாய்ப் பகைவயிற் பிரிவாகவே கருதப்படும். (சக்கரவர்த்தி, பேரரசன் என்பது வேந்தன் எனும் சொற்பொருள்)

பொருந்திய சிறப்பினையுடைய வேந்தனை ஒத்த மற்றவர்களும், நாடுகாக்கவும் பொருள் சேர்க்கவும் பிரிவர். முல்லை முதலாகச் சொல்லிய முறைப்படியான நான்கு நிலத்தும், பிழைகள் நேர்ந்துழி அவற்றை நீக்கி காத்தல் வேண்டியும், முயன்று செய்யும் பொருள் தேடும் பொருட்டும் பிரிவு நேரும். முன்னது நாடுகாவற்பிரிவு எனப்படும். பின்னது பொருள்வயிற்பிரிவு எனப்படும்.

மேன்மக்கள் என்று கூறும் மரபு, நான்கு நிலத்தவர்களிலும் உண்டு. அதாவது உயர்ந்தோர், மேலேர், மன்னர் பாங்கின் பின்னோர் எனப்படுதல் ஒரு நிலத்தவர்க்கு மட்டுமுரியதன்று என்பதாம். (முல்லை முதலா என முன் வந்தநூற்பாவின் தொடர்ச்சி இது)

மன்னர் பின்னோர் – வணிகர், உள்நாட்டு வெளிநாட்டு வணிகத்தால் பெருங்குடிமக்கள் எனப்பட்டோர். மன்னர்க்குரியன பலவும் இவர்களுக்கும் உண்டு. (சிலம்பு மன்னர் பின்னோர், அரசர் பின்னோர் என வணிகரைக் குறிப்பிடும்)

கல்வியும் கல்வித் தொடர்புடையனவும் அறிவு, தேற்றம், கூர்மை, திறமைகளில் உயர்ந்தவர்களுக்கு உரியனவாகும்.

வேந்தனுக்குரிய செயற்பாடுகளை ஆற்றும் தன்மை வேந்தனைத் தவிர்த்து வணிகர், நிலக்கிழார்கள், ஊர்த்தலைவர்கள், குறுநில மன்னர்கள் போல்வார்க்கும் உரியனவாகும் இடங்களுண்டு.

மக்களிடையே உயர்ந்தோர் எனப்படும் ஒழுக்கச் சிறப்புக்கள் பொருட்செல்வத்தினாலாகும். அதனால் பொருள் வயிற் பிரிவு உயர்ந்தோர் அனைவருக்கும் உண்டு.

கடல்வழிப் பிரிவில், மனைவியரை அழைத்துப் போவதில்லை.

மடலேறுதலும் மகளிரும்

மடலேறுதல் என்பதும் மகளிர்க்கு இல்லை. ஆடவனே மடலேறுவேன் என்று அச்சுறுத்தவும் மடலேறவும் முயல்வான். மகளிர்க்கு அது சிறப்புடையதன்று. எத்தினையிலும் அது பெருந்தினையேயாயினும் ஒரு பெண் மடலேறுதல் என்பதில்லை.

உடன்போக்குப் பிரிவில் நிகழும் கூற்றுவகைகள்

நற்றாயின் கூற்று.

தன்னையும் தலைவனையும் அவனுடன் சென்ற தன்மகளையும் குறித்துப் பேசுதல் தொடங்கி இவ்வாறு முக்காலத்தையும் (நடந்தது, நடப்பது, நடக்கப் போவது) பலவாறு ஆராய்ந்து விளக்கமாகப் பேசி தோழியிடமும், தேடிப் போகும் போது கண்டோரிடமும் கேட்டுப் புலம்புவாள். இது போன்ற பேச்சுக்கள் பல நற்றாய்க்கு உரியனவாகும்.

பெருங் காவலையுடைய பேரூரின்கண்ணே பல சேரிகளிலும் சிலபோது, பாலைநிலமாம் சுரவழியிலும் தாயர் சிலர் தாமே தனித்துத் தேடியும் செல்வர்.

அங்ஙனம் அயற்சேரிக்கண் சென்றார் என்றாலும் அதுவும் பிரிவின் கூற்றாகும் (பாலைப் பாட்டாகும்)

தோழியின் கூற்று.

தோழி வேறு, தலைவி வேறு அல்லரெனும்படி இருவரும் அத்துணை ஒன்றிப் பழகுபவர்கள். பாடல்களிலும் இது தலைவி பேசியதா, தோழி கூறியதா எனப் பிரித்தறிவது கடினம். அத்துணை ஒன்றித் தோன்றும் தோழி தலைவியிடமும் தலைவனிடமும் கூறுவன தொகுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

பாலை வழியில் காதலரைக் கண்டோர் கூறுவன

உடன்போக்கில் காதலர்கள் பாலை வழியில் தனியே போவதால், வழிகளுடையே துன்பம் நேரலாம் ; நேரமல்லா நேரத்தில் இடையூறு ஏற்படலாம். அச்சந்தரும் இவ்வழியினால் உண்டாகக் கூடிய, ஆபத்துக்களை எச்சரிக்கையாக வழியிடையே அவர்களைக் காண்பவர்கள் எடுத்துக் கூறுவர். இவையே அகப்பாடலில் காணப்படுபவை.

பலவகைப் பிரிவிலும் தலைமகன் கூற்று

தலைமகன் உடன்போக்கில் தலைவியுடன், தங்கள் சுற்றத்தாரைப் பிரியும் பிரிதவிலும் பொருள் தேடவும் கல்விக்காகவும் தொழிலுக்காகவும் அரசர்க்குத் தூது செல்வதற்காகவும் போர் கருதியும் நாட்டைக் காக்கவும் பரத்தையர்க்காகவும் பிரியும் பிரிவுகள் என அனைத்தும் பற்றிய தலைவன் கூற்றுக்கள் இங்கு தொகுத்துரைக்கப் படுகின்றன.

ஏனைய தலைவி, பாங்கன் போல்வார்க்கும் இதுபோல் கூற்று நிகழ்த்துதல் உளதாகும்.

இப்போது பிரியக் கருதுவான், முன்பு பிரிவு தொடர்பாக நடந்தது ஒன்றை நினைத்துப் பார்த்தற்கும் இடமுண்டு. முன்பு பிரிந்ததை நினைக்கும் அடிக்கருத்தும் பாலையாகும்.

அவ்வாறு முன்பு தலைவி வருந்தியதால் நிகழ்ந்ததொன்றைக் கூறி, தலைவன் பரியாது தவிர்தலும் பாலைத் திணையே. பிரிய நினைத்தும் பிரியாதிருக்கும் 'செலவழுங்குதல்' (தவிர்தல்) என்பதும் பாலைப் பாடலேயாம்.

பாலை பொதுத்திணையாதலின் பிற திணைகள் சார்ந்த முதல், கரு, உரிப் பொருட் கூறுகள் கலந்து வரக் கூடிய அளவு கலந்து பாடலேயாம்.

உள்ளுறை உவமம்

ஏனைய பொதுவான உவமை தவிர, உள்ளுறை உவமம் எனவும் ஒன்று உண்டு. இவை அவ்வத்திணக்குரிய முதற்பொருளுடன் கூடிய கருப் பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அவ்வத்திணைப் பாடல்களில் வரும். அதனால் ஓர் அகப்பாடலை இன்ன திணை என உணர்வதற்கு இவை தெளிவுதரும் உறுதுணையாகும்.

உள்ளுறை கருப் பொருள் அடிப்படையில் கூறப்படும் பொழுது, அவ்வந் நிலத்திற்குரிய தெய்வத்தைத் தவிர்த்த, பிற கருப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே கூறப்படும். (தெய்வத்தின் மீது வைத்த உயர்ந்த பத்திமையை இது காட்டுகிறது.)

உள்ளுறை உவமையின் இலக்கணம்.

புலவன் உட்கருத்து ஒன்றை உள்ளே வைத்து, வெளிப்படச் சொன்ன உவமை, அவ்வுட்பொருளுடன் ஒத்து முடியும்படி, தான் சொல்வது அமையவேண்டுமென, அதற்கேற்றவாறு உள்ளுறுத்தி முற்றமுடிக்கப் படுவதே உள்ளுறை உவமையாகும்.

ஏனைய பொதுவான உவமை என்பது, அதனைப் படித்தும் தானே விளங்கிவரும் வகையினதாகும்.

கைக்கிளை இலக்கணம்

கைக்கிளை என்பது வயதுவந்த ஓர் ஆடவனிடம் தோன்றும் காமஉணர்வு ஒரு மனநிலை வெளிப்பாடு. அவள் காமவுணர்வு நிரம்பப் பெறாத அப் பருவத்தைத் தொடுகின்ற நிலையிலுள்ள இளையவள். அவளிடம் எவ்விதச் சலனமுமின்மையால், இவன் கொண்டது பயனற்ற துன்பமானது, மேலும் தன்னையும் அவளையும் சேர்த்து, நல்லதும் அல்லதுமானவற்றைச் சிறிது மிகைபடப்பேசுவான். அவள் மறுமொழியாதவிடத்தும் தானே தனக்குள் பேசி இன்புறுவான். இலக்கியத்தில் இது மிக அருகிலே காணப்படும்.

பெருந்திணை இலக்கணம்

உலகில் பெரிதும் காணப்படுவது, அளவான் அமையாது மிகுதிப்படும் காம உணர்வு நிலைகளே ஆகும். அளவாய் அமைந்தவையே சிறந்தவை. அவை அருகிக் காணப்படினும், பண்பட்ட கற்றறிந்த குடிமக்களிடம் அன்பின் ஐந்திணை விளங்கித் தோன்றும்.

தலைவன் தலைவியைத் தமர் தர மறுக்கும் நிலையிலும் பிறவாறு இடையூறுகளுற்ற நிலையிலும் மடலேறுவான் . பனங்கருக்காற் செய்த குதிரை வடிவான ஒன்றில், தலைவி தோற்றமும் பெயரும் எழுதிய படம் ஒன்றை வைத்து கொண்டு, எருக்கம் மாலை முதலியன அணிந்து, அதன்மேல் ஏறி ஊர்வது, இரத்தம்கசிய உயிர்விடுவதாகும். மடலேறுவேன் என வாயால் அச்சுறுத்துவது அன்பின் ஐந்திணையுள் அடங்கும். அதற்கு அஞ்சிப் பெற்றோரும் உற்றாரும் தலைவியை அவளால் காதலிக்கப் பட்டவனுக்கே மணம் செய்து கொடுப்பர். அல்லாமல் மடலேறிவிடுவதில் முடியுமாயின் அது பெருந்திணைப் பாற்படும். இருவரும் இளமைக் காலமெல்லாம் பிரிந்திருக்க

நேர்ந்து, காலங்கடந்து போவது இளமை தீர்திறம். வெளி நாடு போனவன் இளமை கழிந்து மீண்டால், காலமெல்லாம் காமத்தால் எத்துணையளவு வாடிவருந்துவர்? இருவரும் நெடுங்காலப் பிரிவினால், தேறுதல் சொல்லித் தெளிவிக்க முடியாத காமத்தால் வருந்துவது அடுத்தது. 'காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி' என்று பறவை விலங்குகளைப் பார்த்துப் பேசுதலும் தனக்குத் தானே பேசிக்கொள்ளுதலுமாகிய நிலை இது.

நான்காவதாக வரும் 'மிக்க காமத்து மிடல்' என்பது, தலைவி ஊடியிருக்கவும், காம மிகுதியால் தனது மிடல் (வலிமை)கொண்டு, வலிதிற் கூடுவது. அன்பின் ஐந்திணை மக்களிடம் அளவானமைந்த காமமேயன்றி இவ்வாறான எல்லை கடந்த சூழல்களும் ஏற்படுவதுண்டு.

காமம் சாலாத (நிரம்பாத) இளையவள் தவிர்த்து, அவ்வுணர்வு நிரம்பப் பெற்றவனை ஓர் ஆடவன் காண்கின்றான். 'காட்சி' எனப்படும் அது. 'இவள் யாரோ? பேரழகியாக இருக்கிறாளே தெய்வ மகளோ? என்றெல்லாம் அவன் மனம் ஆசையால் துள்ளும். 'ஐயம்' எனப்படும் அது. (ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொருவரது அழகு பேரழகாகப்பட்டு மடனத்தை ஈர்க்கும். கண்டவர் மீதெல்லாம் செல்வதன்று அது) அவளை அவன் உற்றுநோக்கி, அவள் கண்ணிமைப்பதை, கூந்தலில் சூடிய மலர்களில் வண்டு மொய்ப்பதை, கால்கள் நிலத்தில தோய்வதை எல்லாம் பார்த்து ஆராய்வான். பின்னர் 'இவள் தெய்வமகள் அல்லள்; இம் மண்ணுலக மகளே எனத் தெளிவான். இவை இவனது தெரிதலும் (ஆராய்தலும்) தேறலும் (தெளிதலும்) ஆகும். அதன்பிறகு இவனது மனக் குறிப்பை, அவள்கள் கண்ணாற் காணவே, இருமனமும் ஒன்றுபடும் நிலை உருவாகும் மனம் ஒன்றுபடும் நிலை உருவாகும். மனம் ஒன்றுபடுவதற்று முந்தைய நான்கும் 'கைக்கிளை' யின் பாற்படும்.

பொருளியல்

அகத்திணை இயல், புறத்திணை இயல், களவியல், கற்பியல் ஆகியவற்றில் சொல்லாதனவும், சொல்ல வேண்டுவன உண்டு என்று ஆசிரியர் கருதுவனவும் பொருளியலில் இடம் பெற்றுள்ள ஆதலால், 'எச்ச இயல்' என ஆசிரியர் ஆளுதல் ஒத்த குறியீடு ஆம். என்னும் உளநிலை உரைத்தது இது. இடித்துரை கூறுவாரும் அறிவுரை கூறுவாரும் எண்ணிப் போற்ற வேண்டிய குறிப்பு ஈதாம்.

குறித்த காலம் கடக்கு முன்னரே அக்காலம் கடந்து விட்டதாகக் கூறுதல் மடமை, வருத்தம், மயக்கம், மிகுதி என்னும் இந் நான்கன் நிலை உரைத்தது இது. இடித்துரை கூறுவாரும் அறிவுரை கூறுவாரும் எண்ணிப் போற்ற வேண்டிய கறிப்பு ஈதாம்.

குறித்த காலம் கடக்கு முன்னரே அக்காலம் கடந்து விட்டதாகக் கூறுதல் மடமை, வருத்தம், மயக்கம், மிகுதி என்னும் இந் நான்கனாலும் ஏற்படும். தன்னிடம் மன்றாடி நின்ற தலைவனைத் தோழி அப்பால் படுத்துதல் அன்றி மெய்யுரைத்தல், நயந்துரைத்தல் எனப்படுத்துதல் அன்றி மெய்யுரைத்தல், பொய்யுரைத்தல், நயந்துரைத்தல் எனப் பலவகைப் 'படைத்து மொழி' களாலும் நலம் பேணிக் காப்பாள்.

புகழ்ந்து கூறுதலை மறுத்துக் கூறுதலும், ஐயுற்றுக் கூறுதலும் தலைவனுக்கு உண்டு. (அதனைத் தலைவி கொள்ளாள்)

அகத்திணை மரபுகள்

துன்பம் எதுவும் நேராமல் காத்தல் தன் கடமை ஆதலால் தோழிக்குத் துணிந்துரைக்கும் நிலையும் உண்டு(1185) தலைவன் தலைவியரைப் புகழ்கந்துரைக்கும் நிலையும் உண்டு(1186).

ஊடல் தீர்க்கும் வாயிலாக இருப்பவர் தம் சொல்லைக் குற்றமற்றதாய்
வெளிப்படக்கூறுவர்.(1187)

முன்னே கூறிய உள்ளுறை என்பது, உடனுறை, உவமம், சுட்டு , நகை,
சிறப்பு என ஐவகைப்படும் (1188) . இவையன்றி இன்பப் பொருளாகவும்
உள்ளுறை வரும்(1189)

மங்கலச் சொல், வகைச் சொல் , மாறுபாடில்லாத ஆளுமையால்
சொல்லிய சொல் என்பனவும் உள்ளுறையுள் அடங்கும் (1190)2

தலைமக்கட்கு ஆகாக் குணங்களாம் சினம் அறியாமை பொறாமை
வறுமை என்னும் நான்கும் ஏதேனுமொரு காரணத்தால் அவர்களொடு
தொடர்பு படுத்திக் கூறுதல் உண்டு(1191)

தோழி தலைவியை ‘ அன்னை’ எனலும், தலைவி தோழியை ‘அன்னை’
எனலும் இருவரும் தலைவனை ‘என்னை’ எனலும் பழமையான மரபினதாம்.
சொல்லாலும் எழுத்தாலும் வெளிப்படாத உலகியல் முறை என்பர் புலமையர்
(1192) .ஒப்பு, உரு, வெறுப்பு, கற்பு, ஏர், எழில், சாயல், நாண், மடன், நோய்,
வேட்கை, நுகர்வு என்பவை இத்தகையவை என்பது கொண்டு மனத்தால்
கொள்ளுவதை அல்லாமல் வேறுவகையால் வெளிப்படக் காட்ட
இயவாதவையாகும்.

“நாட்டிய மரபின் நெஞ்சுகொளின் அல்லது

காட்ட லாகாப் பொருள என்ப”³⁸

என்பது இதன் முடிநிலை(1193)

இமையவர் உலகம், கடலொலிக்கும் உலகம் என எவ்வுலகம் எனினும்,
ஒப்பு உரு முதலியவை இல்லாத காலம் இல்லாமையால் சொல்லைச்
சொல்லிய வகையாலே பொருள் அறிந்து கொள்வர் என்பதாம். மக்கள் மொழி

சொற்களாக இவை இருப்பதால் எவரும் தாம் கேட்டுணர்ந்த வகையால் பொருள் கண்டு கொள்வர். வழக்குச் சொல்லாக இருப்பவற்றை விளக்க வேண்டுவதில்லை என்பதால் ஒரு சொல் வழக்கிழந்தால் பொருள் விளக்கமும் இழந்துபோம் என்னும் மொழியியல் முறையால் இப்பொருளியலை நிறைவித்தார் ஆசிரியர். அது,

“இமையோர் தேஎத்தும் எறிகடல் வைப்பினும்

அவையில் காலம் இன்மை யான”³⁹

என்பதனால் விளங்குகின்றது. குறு. பா. 234

புறத்திணை

அகத்திணையை அடுத்து ஆசிரியரால் வைக்கப்பட்ட புறத்திணை பற்றி நாம் கருதலாம். அகம் புறம் என்பவை முரண்பட்டவை அல்ல. வாழிவின் இருபக்கங்கள் அவை. “அகங்கை ஏழு எனின், புறங்கையும் ஏழு” என்றுத ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் நற்கிழமை காட்டி உரைத்த விளக்கம் இதனைத் தெளிவாக்கும்.

பிறவி பேறு அக வாழ்வால் அமைந்தது; அதனைச் சிறப்பிக்கவே இல்வாழ்வு கொண்டது; அவ் வாழ்வுக்கு, இன்றியமையாத் துணைப் பொருளாக அமைவது புறவாழ்வு.

இன்னும் எண்ணினால், அகவாழ்வு அமைந்து திகழ, அவ்வப்போது மேற் கொள்ளும் முயற்சி வாழ்வே, புறவாழ்வாகும் என்னலாம். அகவாழ்வு சிறக்க வேண்டுவதாம் பொருள் தேடல், துறவுமேற்கொள்ளால் என்பனவெல்லாம் புறவாழ்வுப் பகுதியேயாம். போரும் கொடையும் புகழும் போற்றலும் எதற்காக, அகவாழ்வு சிறக்கவே. அகச் சிறப்பே பாரகச் சிறப்பின் அடிமூலம் நிலைக்களம் எனக்கண்ட நம் முந்தையர் வகுப்பு இது.

அகத்திற்கு, (வெளிப்பட அறியும் வகையில்) நான்கியல்களை (அகத்திணை களவு கற்பு பொருள்) வகுத்த ஆசிரியர் , புறத்திணை என ஒன்றனை வகுத்ததை எண்ணல் சாலும். மேலும், மெய்ப்பாடு, உவமை, செய்யுள் , மரபு, என்னும் நான்கியல்களும், அகம், புறம், ஆகிய இரு பொருள்களுக்கும் பொதுமையாயவையே என்பதையும் எண்ணலாம்.

அகத்திணை இலக்கியமே பெண்ணிலத்தியம் என்பர். “ ஆங்குவரும் மாந்தர்களுள் பலர் பெண்பாலாரே; பாங்கன் ஒரு துறையளவில் வந்து போய் விடுகிறான்; பாணன் சிலபொழுது வருகிறான்,, தேர்ப்பாகன் கூற்றுக்குப் பெரிய இடமில்லை. தலைவனது தந்தை உடன் பிறந்தார் பற்றி ஒன்றும் சொல்வதாகாது; தலைவியது தந்தையும் அண்ணன்மாரும் கூற்றுகுத்தக்க உரியவர் அல்லர். கற்பினில் வரும் மழலைமகன் இளந்துதுவனே அன்றி உரையாடான் தோழியும் செவிலியும் அன்னையும் பரத்தையும் அக இலக்கியத்தில் கொள்ளும் வாய்ப்பு மிகப் பெரிது ” என்கிறது தமிழ்க் காதல். மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் 882 களவுப் பால்கள் உள. இவற்றுள் 842 பாடல்கள் தோழியிற் கூட்டம் என்னும் ஒரு துறைக்கே வருவன. இதனால் அக இலக்கியத்திற்குத் புணர்ச்சிக்குரிய துறைகளே புலவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்ந்தன என்பதும் பெறலாம் ” என விளக்குகின்றது.

தோழி சொல்லாடும் இடங்கள் களவுப்பகுதியில் நாற்பத்து ஏழு; கற்புப்பகுதியில் இருபத்தொன்று; ஆக அறுபத்தெட்டு எனக் குறிப்பிடுகிறார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர். அவள் உரையாடும் இடங்களையும் திறங்களையும் த நோக்கும் போது, பெண்ணியல்பு என்று சொல்லப்படும் பெருமைக் குணங்கள் எல்லாமும் ஒருருக் கொண்டு விளங்கும் உயரிய படைப்பே அவள் என்பது விளக்கமாகும்.

தலைவிக்கும் தோழிக்கும் உரிய உரிமை, உயிர் உரிமை. அதனால் பிறருக்கெல்லாம் தலைவியாக இருப்பவள் தோழிக்குத் தோழியாகவே விளங்குகிறாள். அவள், இவளைத் தோழி என்கிறாள். இத்தகையை ஒத்த உரிமையே தோழமையின் நிலைக்களம்.

தோழி தலைவியை ‘அன்னை’ என்பாள். தலைவி தோழியை ‘அன்னை’ என்று உரிமையாய் அழைப்பாள். நம் தாய், நம் தலைவர், நம் வாழ்வு, நம் உயிர் என்று இருவரும் ஒப்பிதமாகக் கூறுவர். தங்கள் உயிர்கலந்து ஒன்றிய தோழமையை, ஒரு தோழி சொல்கிறாள்: “தாயே, தன் கண்ணைவிட மேலாக இவளை விரும்புகிறாள். தந்தையோ, இவள் கால் நிலத்தில் படுவதையும் பொறுக்காதவனாய் ‘உன் சிற்றடி சிவக்க எங்கே செல்கிறாய்’ என்று தடுப்பான். நானும் இவளுமோ, பிரிவு இல்லாமல் அமைந்த நட்பால் இரண்டு தலைகளையுடைய ஒருயிர்ப் பறவை போல உள்ளோம்!” என்கிறாள். எத்தகைய அரிய உவமை!

அகவாழ்க்கை நெறிமுறைகள்

அகவாழ்வியல் அறியார் போலத் தான் கொண்ட வேட்கையைத் தலைவன் முன் கூறுதல் பெரிதும் தலைவிக்கு உண்டாதல் இல்லை; புதிய மண்கலத்தில் ஊற்றப்பட்ட நீர் புறத்தே போசிவது போல அவள் மெய்ப்பாட்டால் புலப்பட்டுவிடும்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி, தாமே கொண்டது ஆதலால் தோழன், தோழி என்பார் தூதர்களாக இருத்தல் அன்றித், தமக்குத் தாமே தூதாதலும் தலைவன் தலைவியர்க்கு உண்டு.

தலைவி தலைவனைச் சந்திக்கக் கூடும் இடத்தை அவளே கூறுவாள். அவள் வருதற்குத் தக்க இடமாக அமைய வேண்டும் ஆதலால்

தலைவியைக் காணவரும் தலைவனுக்குத் தோழன் மூன்று நாள் அளவே உடனாவான்.

தலைவனைப் பற்றித் தெளிந்த கருத்து வேண்டுதலால் அவன் தோழனைச் சுட்டிக் கேட்கும் முறையைத் தலைவி கொள்வாள். அவள் கேட்டல் 'துணைச் சுட்டுக்கிளவி' எனப்படும்.

தலைவி அறிந்துகொள்ள வேண்டிய நற்பொருள் பலவற்றை அறியச் செய்பவள்தாய் ஆவாள். தாய் எனப்படுவாள் செவிலி ஆவள்.

தலைவிக்குத் தோழியாக இருப்பவள் அச் செவிலியின் மகளே ஆவள். அத்தலைவியின் தாய்க்குத் தோழியாயவள், தோழியின் தாயாகிய தன் செவிலித்தாயே என்பதால் அவள் வழிவழி உரிமை புலப்படும்.

தலைவிக்கு வழிகாட்டும் அறிவுத் துணையாகத் தோழி இருத்தலால், அவள்தலைவியை நன்கு ஆராய்தலும் சிறப்பேயாம்.

தலைவியை அடைவதற்குத் தலைவன் தன்னிடம் வேண்டி நின்றலாலும், தலைவியின் குறிப்புணர்ந்து கொள்ளலாலும், இருவரும் ஓரிடத்து இருத்தலை அறிதலாலும் அவர்கள் இருவருக்கும் உள்ள அன்புணர்வைத் தோழி உணர்ந்து கொள்வாள். இதற்கு, மதியுடம்படுதல் என்பது பெயர்.

தோழி மதியுடம் பட்டு உணர்ந்தால் அல்லாமல், அதன்பின் நிகழ்தற்குரிய கடமைகள் நடைபெற மாட்டா என்பர்.

தலைவன் தலைவியர் கூடுதல் முயற்சிக்கும் வரைதல் நிகழ்வுக்கும் அவளே பொறுப்பாளியாக இருத்தலால், அவர்களைப் பற்றி அறிந்திருத்தல் கட்டாயமாம்.

தலைவன் தலைவியர் சந்திக்கும் இடம் ‘குறி’ எனப்படும். அது இரவுக் குறி, பகற்குறி அல்ல குறி என

“இரவுக் குறி மனைக்கண் உள்ளார் “பேசும் ஒலி கேட்கும்” அளவுள்ள மலை சார்ந்த இடமாகும். ஆனால், அது மனைக்குள்ளிடம் ஆகாது.

தலைவன் தான் குறியிடம் வந்ததைக் குறியால் அறிவிக்க, அக் குறியிடம் இல்லாத வேறு இடத்திற்குத் தலைவி சென்று அவனைத் தேடிக் காணாமல் வருதற்கும் நேரும்.

மிக அமைந்த சிறப்பான இடன் வாய்க்குமெனில் ஆங்காங்குச் சென்று சந்தித்தலும் உண்டு

களவொழுக்கத்தின் போது நேரமும் நாளும் தவறிய நிலை தலைவனுக்கு இல்லை

வரும் வழியின் அருமை, நேரும் கேடு, அச்சம், இடையூறு என்பவற்றைப் பற்றியவற்றால் நேரமும் நாளும் தவறுவதும் தலைவனுக்கு இல்லை.

தலைவி காதலறம் கொள்ளுதலை அவள் தந்தை முதலியோர் அவள் குறிப்பாலேயே அறிவர்.

தலைவியின் களவொழுக்கத்தைச் செவிலி அறிந்து கொண்டவாறு நற்றாயும் அறிவாள்.

களவொழுக்கம் அரும்பிய நிலையில் இருந்து விரிந்து ஊரறியும் செய்தியாவது தலைவனாலேயே ஆகும் அம்பல் – அகத்து ஒடுங்கியிருந்த நிலை அலர் = மலர்ந்து மணம் பரவுதல் போன்ற நிலை

களவு வெளிப்பட்டபின் மணம் கொள்ளல், களவு வெளிப்படுமுன் மணம் கொள்ளல் என் மணங்கொள்ளும் (வரைவு) வகை இரண்டாகும்

வெளிப்பட்டபின் மணங் கொள்ளல் கற்புமணம் போன்றது. எனினும், முன்னே கூறிய “ஓதல் தூது பகை” வகைப் பிரிவுகளை மணம் கொள்ளனும் கொள்ளல் தலைவனுக்கு இல்லை. ஆனால், திருமணத்தை இடையே வைத்துப் பொருள் தேடுதற்காகப் பிரியும் பிரிவு ஒன்று மட்டும் அவனுக்கு உண்டு. இவையெல்லாம் களவியல் ஒழுக்கச் செய்திகள் அமைந்தது.

முல்லை

மலைப்பகுதியாக இல்லாதவிடத்து அமைந்த பெருநிலக் காட்டுப் பகுதி முல்லை நிலமாகும். காடுகளில் விலங்குகள் வாழ்வதற்கு வசதியாக இருக்கும். விலங்குகள் காட்டு விலங்கென்றும் வீட்டு விலங்கு என்றும் சொல்லப்பட்டன. வீட்டு விலங்குகள் பசு, ஆடு முதலியவை. முல்லை காடும் காடு சார்ந்த இடமும் ஆகும், முல்லை நில மக்கள் ஆயர், வேட்டுவர் என இருதிறத்தினர். ஆடு, மாடுகள் வளர்த்தல் இவர்களின் முக்கிய தொழிலாகும்.

பால், தயிர், வெண்ணெய் என்பன இங்கு உற்பத்தியான முக்கிய உணவுப் பொருள்களாகும். வீட்டிலிருந்த பெண்கள் இவ்வேலையைச் செய்து வந்தனர். ஆடுமாடுகளை ஓட்டி சென்ற ஆடவர்கள் காட்டு விலங்குகளிடம் இருந்து தப்பி வரவேண்டும் என்ற வருத்தம் சேர்ந்த வேட்கை உடையவர்களாகப் பெண்கள் வீடுகளில் தங்கியிருந்தனர். அதனால் இம்மக்களின் ஒழுக்கம் ஆற்றியிருதல் என்பதாகும். இது பெண்களுக்கு மட்டுமே கூறப்பட்டுள்ளது. ‘முல்லை’ என்பதும் ஒழுக்கத்தால் பெற்ற பெயர் என்பர். கால்நடைகள் உற்பத்தியும் இங்கு நிகழ்ந்தது. கால்நடை முக்கியச் செல்வமாகும். முல்லை நிலம் அரசருவாக்கத்திற்கு அடிப்படை என்பர். மக்கள் காட்டின் நடுவே வாழாமல் அதன் ஒரு பகுதியில் காடுகளை அழித்துக் குடில்களை அமைத்து வாழ்ந்தனர். மருத நிலத்திற்குத் தேவையான

கால்நடைகள் முல்லை நிலத்தில் கிடைத்தன. காடுகளின் வேட்டைத் தொழிலையும் மக்கள் செய்திருக்கக் கூடும்.

தலைவியின் அக மனநிலை

இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்ட சங்கமாந்தர்கள் அவற்றின்வழி தங்கள் மனநிலையைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். தலைவன், தலைவி, தோழி ஆகியோரின் மனநிலையானது மகிழ்தல், அழுதல், பழித்தல், வாழ்த்துதல் ஆகிய தன்மைகளில் காணப்படுகின்றன.

வினைமுற்றி மீள்கின்ற தலைவனின் மனம் மகிழ்வுடன் திகழ்கின்றது. தலைவன் வினைமுற்றி வருகின்ற வழியில், ஈரமண்ணிலிருந்துநாங்கூழைப் பெற்ற கானவாரணம் தன்பெடைக்கு ஊட்டுவதற்குத் தயாராகும் காட்சியை காண்கின்றான். கானவாரணம் தன்பெடைக்கு இரைதேடித் தருவது ஓர் இன்பமான இயற்கைக் காட்சி இந்த இயற்கைக் காட்சி தலைவனுக்குத் தலைவியின் இன்பமான மனநிலை வெளிப்பாடு இக்காட்சியின்வழி வெளிப்பட்டுள்ளது. இம்மன மகிழ்ச்சியினை தலைவன் உதுக்காண் எனத் தேர்பாகனுக்கு காட்டி மகிழ்வதிலிருந்தும அறிய முடிகின்றது.

“..... கானவாரணம்

புலரா வீர்மணன் மலிரக் கெண்டி

நாளிரை கவரமாட்டித் தன்

பெடை நோக்கிய பெருந்தகு நிலையே”⁴⁰

என்ற பாடல் அடிகளில் சித்ரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கார்ப்பருவம் வந்தும் தலைவன் வராததைக் கண்ட தலைவி ஆற்றாமையுடன் அழுகின்றாள்.

“கரைபொருது இழிதரும் கான்யாற்று இகுகரை

யாங்கனந் தாங்கவென்”⁴¹

என்ற பாடலடிகளானது கரைஉடைந்து ஓடுகின்ற காட்டாற்று வெள்ளமானது கரையில் இருந்த மாமரத்தின் உச்சியில் அமைந்து இருக்கும் தளிரைக் காற்று நிலைகுலையச் செய்கின்றது. காற்றால் அல்லல்படும் தளிரைப்போல தலைவியின் மனமும் துன்பத்துடன் திகழ்கின்றது என்பதை காட்டுகின்றது.

இப்பாடலில், புலவர் இயற்கைச் சீற்றத்தால் பாதிக்கப்படும் மரத்தின் நிலையினைக் கண்முன் காட்சிப் படுத்தித் தலைவியின் துன்ப மனநிலையினைக் கண்முன் சுட்டுகிறார். கார்காலம் வந்தும் வினைமுற்றி மீண்டுவராத தலைவனை எண்ணித் தலைவி அழுகின்றாள். தலைவியின் அழுகையைக் கண்டு மனம் பொறுக்காத தோழி, இயற்கையைப் பழக்க ஆரம்பிக்கிறாள்.

“..... மதியின்றி

மறந்து கடல்முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை

பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த வண்பெயல்”⁴²

இப்பாடலில் மழை பொழிவதற்குக் காரணமாக இருந்த மேகத்தைத் தோழி பழிக்கின்றாள். கரியமேகம் பருவ காலத்தை மறந்து கடல்நீரை உண்டு மழை பொழிந்தால் அறிவற்றது என மேகத்தின் மீது தன் கோபத்தைக் காட்டுகின்றாள்.

கார்காலத்தில் பிடவு, கொன்றை, காந்தள் போன்ற மலர்கள் மலர்ந்துள்ளன. ஆனால், தோழியோ அவை அஃறிணையாகிய அறிவில்லாப் பொருள்கள். எனவே மலர்ந்தன எனப் பழிப்பதை,

“பிடவும் கொன்றையும் கோடலும்

மடவ வாகலின் மலர்ந்தன பலவே”⁴³

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

மற்றுமொரு பாடலில் கார்கால வரைவைக் கண்டு மயில்கள் ஆராவரிக்கின்றன. ஆனால், தோழியோ பொய்யான இடிமுழக்கத்தை மெய்யாகக் கொண்டு ஆரவாறிக்கும் அறிவில்லாத மயில் கூட்டம் எனப்பழித்துத் தலைவியைத் தேற்றுகின்றாள். இதை,

“பொய்யிடி அதிர்குரல் வாய்செத்து ஆலும்

இனமயில் மடக்கணம் போல

நின்னை மருள்வேனோ வாழியர் மழையே”⁴⁴

என்ற பாடலடி சித்தரிக்கின்றது. இதில் வாழியர் மழையே என்ற சொற்றொடரை ஆராயும்போது தோழி மழையைப் புகழ்வது போல் பழித்திருப்பது புலனாகின்றது.

வினைமுற்றி வந்து தலைவியுடன் உறைகின்ற தலைவன் மழையை வாழ்த்துகின்ற மனநிலையும் நற்றிணையில் பதிவாகியுள்ளது.

“உலகிற்கு ஆணியாகப் பலர்தொழப்

பலவயின் நிலைஇய குன்றிப் கோடுதோறு

ஏயினை உரைஇயர்”⁴⁵

என்ற பாடலில் இந்த உலகிற்கோர் ஆதாரமாகவும் யாவரும் தொழுமாறும் மழை இருக்கின்றது என்று தலைவன் புகழ்கின்றான். மேலும், பல குன்றின் கொடுமுடிகள் தோறும் பொருத்தி உலாவுக என மழையைத் தலைவன் வாழ்த்துகின்றான்.

முடிவுரை

முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள அகமரபுகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

n ay III

mo f Fwggf s

1. M. nuhk fU l o z d j kHf tuyhWk j kHh g z ghL k g 66
2. Bky J g65
3. Bky J g 71
4. Bky J g 71
5. Bky J g 73
6. r. ny fF t dhh ny f f ak TWk j kHh thH t ay g 32
7. Bky J g 36
8. Bky J g 39
9. Bky J g 89
10. Bky J g 87
11. breJ i wK j J j kHh tuyhW ehfh f k g z ghL k g68
12. Bky J g 92
13. Bky J
14. Bky J
15. bjhy fhggak mf j j i z 5-6
16. gvk gh 89
17. ghgh l y 7
18. gvk 36
19. Bky J g 3
20. bjhy fhggak mf j j i z 1
21. g. k. rd p thr j kHh tuyhW 5
22. fh.Bfht e j d - j kHh g z ghL 14
23. j kH z z y KE g 28
24. gvk gh 36
25. fh.Bfht e j d - j kHh g z ghL 14
26. bjhy fhggak mf j j i z 5
27. Bky J 3
28. fh.Bfht e j d - j kHh g z ghL 14
29. Ky i y gh l L mo 101-103
30. bjhy fhggak mf j j i z 6

31. FWebjhi f 162
32. Kyiy ghlL mo 85
33. bjhyfhggak mfjjji z 18
34. FWebjhi f 89
35. FWebjhi f E] 26
36. BkyJ g 27
37. bjhyfhggak mfjjji z 14
38. bjhyfhggak bghUsay E] 53:7-8
39. FWebjhi f 234
40. FWebjhi f 302
41. FWebjhi f 314
42. FWebjhi f gh 234
43. ewwi z gh 21
44. BkyJ 381
45. BkyJ 248 : 1-3

இயல் - 4

முல்லைப் பாடல்களில் இயற்கை

முன்னுரை

முல்லைப்பாடல்களில் காட்டில் உள்ள மரம், செடிகொடிகள், விலங்குகள், பறவைகள், காட்டாறுகள் போன்ற இயற்கை நிலம் குறித்துப் பாடப்பட்டுள்ளன. கருப்பொருள்கள் மிகுதியாக உள்ள நிலமாக முல்லைநிலம் விளங்குகின்றது. இவற்றில் இயற்கை குறித்த பாடல் கருத்துக்களை இந்த இயல் ஆராய்கின்றது.

இயற்கை - சொல் விளக்கம்:

இயற்கை என்ற சொல் இயல் + கை எனப்பிரிந்து புணரும். இயல் என்பது வினைச்சொல்லாக இருந்து அத்துடன் வருமொழியாகிய “கை” என்ற தொழிற்பெயராக்க விகுதி இணையும்போது “இயற்கை” என்ற பெயர்ச் சொல்லாகத் தோன்றும். ஒன்றன் செயலைக் கொண்டு அமைந்த தொழிற்பெயராக அமைந்துள்ளது. எனவே ஐம்பூதங்களின் செயலை விளக்கவும் இயற்கை என்ற பெயர்ச்சொல் கையாளப்படுகிறது .

மேலும் இயற்கை என்ற சொல்லிற்கு “இலக்கணம், பான்மை, சுபாவம், வழக்கம், நிலைமை, கொள்கை” என்று பல பொருள்களைக் கழக அகராதி (ப.114) கூறுகிறது. தமிழில் உள்ள பெரும்பாலான அகராதிகள் மேற்குறிப்பிட்ட “இயல்பு” என்னும் பொருளமைந்த விளக்கங்களையே தருகின்றன. ஆனால் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி “மனிதனால் உண்டாக்கப்படாமல் தானாகவே காணப்படும் (மலை, நீர் போன்ற) பொருள்

அல்லது தானாகவே தோன்றும் (மழை, காற்று, இடி போன்றவை) சக்தி” என்ற பொருள் தருகிறது. ஆங்கிலத்தில் இயற்கை என்ற சொல்லிற்கு இணையாக Nature என்ற சொல் வழங்கப்படுகிறது. ஆங்கில அகராதி இச்சொல்லிற்கு, “தாவரங்கள், விலங்குகள், இயற்கை காட்சிகள் போன்று நம்மை சுற்றி இருக்கின்ற உலகம் என்று விளக்கம் தருகிறது”. (Reader’s Digest. Word Power Dictionary -Page.565). இதுகாறும் நாம் கண்ட விளக்கங்களைக் கொண்டு “இயற்கை” என்ற சொல் நம்மைச் சுற்றியிருக்கின்ற மனிதனால் உண்டாக்கப்படாத நிலம், நீர், காற்று, வானம், தீ ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது எனக் கொள்ளலாம்.

இலக்கியமும் பாடுபொருளும்:

இலக்கியம்:

மனிதனின் மொழியோடு தொடர்புடையதாக மனிதனின் சிந்தனைக்கும், உணர்வுக்கும், கற்பனைக்கும் விருந்தாக அமைந்து ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவம் கொண்டதாக உள்ளதை இலக்கியம் என்பர். இலக்கியம் என்று குறிப்பிடுவது கவிதை, புதினம், சிறுகதை, நாடகம், கட்டுரை, வசனகவிதை முதலிய பல துறைகளையும் உள்ளடக்கிய ஒன்றாகும்.

இலக்கியம் மொழியோடு தொடர்புடையதாகக் கொள்ளப்பட வில்லையெனில் இக்கலைக்கும் ஓவியம், சிற்பம் போன்ற பிற கலைகளுக்கும் வேறுபாடு இல்லாது போய்விடும். மொழி, எழுத்து வடிவத்திலும் பேச்சு வடிவத்திலும் வழங்குவதாகும். எனவே எழுத்து வடிவம் பெறாது பேச்சு வடிவத்தில் வழங்கும் நாட்டுப்பாடல், விடுகதை போன்றவையும் இலக்கியம் என்பதனுள் அடங்கும்.

“The Nature of Literature” என்னும் நூலில் (William F.Irmscher – Page No.2)

“இலக்கியம் என்பது எழுத்து வடிவத்தில் வெளிப்படும் கலை” என்கிறார். இவ்வரையறை முழுமையும் செம்மையும் உடைய வரையறை என்று கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் எழுத்து வடிவத்தில் இல்லாத நாட்டுப்பாடல் போன்றவற்றை இது தன்னகத்தே உட்கொள்ளவில்லை.

ரெனிவெல்லக், ஆஸ்ட்டின் ஆகியோர் “இலக்கியம் என்பது கற்பனையோடு தொடர்புடையதாய் உள்ளதையும், ஒரு குறிப்பிட்ட மொழி பேசும் மக்களின் பண்பாட்டுக் கருவூலத்தைத் தாங்கி வருவதையும் இலக்கியம்” என்றனர். (Theory of Literature-Page No.22)

ஹட்சன் என்பார் “இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கையில் மனிதர்கள் கண்டவை, அவர்கள் கண்டு அனுபவித்தவை, நம் எல்லோர்க்கும் உடனடியாகக் கவர்ச்சி ஊட்டுபவை எவையோ அவற்றைக் குறித்து அவர்கள் சிந்தித்தவை, உணர்ந்தவை இவைபற்றி அறிவிக்கும் உயிர்ப்பு மிக்க பதிவே இலக்கியமாகும். இவ்வகையில் நோக்கும்போது இலக்கியம் என்பது மொழி என்னும் கருவி வாயிலாக அமையும் வாழ்க்கை வெளியீடு ஆகும்” என்கிறார். (An Introduction to the Study of Literature. – Page.No.10)

டாக்டர் சுவே.சுப்பிரமணியன் இலக்கியம் என்பதற்கு “இலக்கியம்” என்ற சொல்லை, இலக்கு +இயம் என்று பிரிப்பதாக இருந்தால் இலக்கம் (இலக்கு) என்ற சொல் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகிறது. இலக்கு, விளக்கம், நோக்கம், கொள்கை, குறிக்கோள் எனப் பொருள் கொண்டு, இயம் – ஒலிப்பது, கூறுவது, வெளிப்படுத்துவது எனப்பொருள் கொள்ளின் – நம் குறிக்கோள்களையும் கொள்கைகளையும் இயம்புவது – விளக்குவதை இலக்கியம் என்று கொள்ளலாம். “எல்லே இலக்கம்” என்பதால் வாழ்க்கைக்கு

விளக்கம் தருவது இலக்கியம் என்றும், “இலட்சியம் என்ற சொல்லின் திரிபாகக் கொண்டாலும் இலக்கியம் என்பது குறிக்கோள் மிக்க வாழ்க்கையை உணர்த்துவதாகும் என்றும் கூறுகின்றார்” (சு.பாலசுந்திரன், இலக்கியத் திறனாய்வு -ப.70)

“இலக்கியம் என்பது மனித உள்ளங்களின் திரைப்படம் மனித குலத்தின் ஆசைகளை, உணர்ச்சிகளை, விளைவுகளை முடிவுகளை இலக்கியத்தில் கற்றுக்கொள்கிறோம். நல்ல மனிதர்களையும் தீய மனிதர்களையும், அன்பு, அறம், பொறுமை போன்ற நல்லுணர்வுகளையும் அவற்றைப் பகைக்கின்ற வன்பு, மறம், சிறுமை போன்ற அல்லுணர்வுகளையும் கற்றுத் தருவது இலக்கியம்” என்கிறார் அறிஞர் வ.சு.ப.மாணிக்கம் (காப்பியப்பாவை -ப.24) இவ்வாறு இலக்கியம் என்பது பல்வேறு நிலைகளை உடையதாக அறிஞர்கள் காட்டுகின்றார்கள்.

இலக்கியம் என்பது ஒருவர் ஒரு மொழியை ஒரு குறிப்பிட்ட வகையில் கையாளும் கலை என்ற ஒரு கருத்தும் உண்டு. பெரும்பாலும் கலைஞர்கள் அல்லது கவிஞரின் தனித்த நடையை ஒட்டி அமையாவிடில் அது முழுமையடையாது.

கவிஞர் தம் உள்ளத்தை அசைத்து உணர்வைப் பெருக்கிக் கலை உணர்வைத் தட்டி எழுப்பும் ஒன்றனுக்கு ஒரு நல்ல வடிவம் கொடுத்துக் கற்பவர் உள்ளத்தில் களிப்பு மற்றும் ஆர்வத்தை உண்டாக்கும் வண்ணம் இலக்கியத்திதைப் படைக்கின்றனர். அத்தகைய உணர்வு மனித வாழ்க்கையில் மனிதனைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையில் அமைத்து இருக்கலாம். “இயற்கை, மனித வாழ்க்கை என்று இரண்டும் இல்லையெனில் இலக்கியம் என்ற ஒன்று இல்லை எனலாம். மனிதனுக்கு உயிர்ப்பு உள்ளது போல் இயற்கைக்கும் ஒரு

வகையான உயிர் வாழ்வு உண்டென்று சொல்லப்படுகிறது” (சு.பாலசந்திரன் இலக்கியத் திறனாய்வு - ப.71) எனவே அவை பற்றி வரும் இலக்கியம் வாழ்க்கை பற்றிவரும் இலக்கியம் ஆகின்றது. இலக்கியத்தை இயற்கையின் வாழ்க்கை பற்றியும் மனித சமுதாய வாழ்க்கை பற்றியும் எழும் ஒரு கலையாகக் கொள்ளலாம்.

பாடுபொருள்:

பாடுபொருள் என்பது கவிஞர் தான் காணுகின்ற இயற்கைக் காட்சிகள், தன்னுடைய உணர்ச்சிகள், கருத்துகள் முதலியவற்றை வெளிப்படுத்துவதற்காக இயற்கைப் பொருள்களான நிலம், நீர், காற்று, தீ, ஆகாயம், பறவைகள், விலங்குகள், தாவரங்கள் போன்ற பல்வேறு வகையான பொருள்களைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு தன் உள்ளக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தப் பயன்படும் கருவிதான் பாடுபொருள் +முல்லை.

இலக்கிய ஆசிரியர்களின் உள்ளத்தில் ஒரு வகையான இலக்கிய ஆவேசம் இடையறாது இருப்பது இன்றியமையாதது ஆகும். தாம் பார்த்த ஒன்றைப்போல் அல்லது உணர்ந்த ஒன்றைப்போல் ஒன்றைப் படைத்துக் காட்ட வேண்டும் என்ற துடிப்பு மிகத் தேவையானது ஆகும். அப்போது படைப்பாளர் இயற்கையில் தாம் காணும் அழகைக் கண்டு மகிழ்கின்றனர். பல வகையான ஒலிகளைக் கேட்டும், பலவகையான மனிதர்களின் மனப்போக்கையும், நடப்புகளையும் கண்டும் மகிழ்வதில் ஆர்வம் காட்டுகின்றனர். ஆற்றின் வெள்ளோட்டம், அருவியின் ஓசை, மலைகளின் பெருமை, உழவர்களின் பாட்டு, குழந்தைகளின் மழலை விளையாட்டு, மலர்களின் தோற்றம் இப்படி எதுவாக இருப்பினும் அவைகளைப்

பாடுபொருள்களாகக் கொண்டு கவிஞர்கள் தம் பாடல்களைப் பாடி வருகின்றனர்.

“கானப்பறவை கலகலெனும் ஓசையிலும்

காற்று மரங்களிடைக் காட்டும் இசைகளிலும்

ஆற்று நீரோடை அருவி யொலியினிலும்”¹

(பாரதியார் – குயிலின் காதற் கதை – அ.ள்.28-3)

என ஆசிரியர் இயற்கைக் குறிப்பிடுகிறார்.

இயற்கையோடு இயைந்த முல்லை நில வாழ்க்கை:

மனிதனின் காதல் உணர்வுகளுக்கு மிகச் சிறந்த பின்னணியாக அமைவது இயற்கைக் காட்சிகளாகும். இவ்வகையில் சங்கப்புலவர்கள் ஐந்து நிலக் காட்சிகளையும் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளனர் எனலாம். இருப்பினும் அவற்றைக் காதலுக்கு ஏற்ற அரங்கு என்ற அளவோடு நில்லாமல் தலைவன் தலைவியர் அகத்தே தோன்றும் திளைப்பையும் இயற்கைக் காட்சிகளில் கண்டார்கள். சூழ்ந்துள்ள இயற்கையெல்லாம் அவர்களோடு ஒன்றிவிட்டதாக உணர்ந்தார்கள். தலைவன் தலைவியரின் உள்ளத்து உணர்வுகளை இயற்கை உணர்ந்து ஒன்றிவிட்டதுபோல் அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். அவ்வாறு உணர்ந்தபோது இயற்கையும் மகிழ்ந்தது. அவர்கள் துன்பப்படும்போது இயற்கையும் துவண்டது என்றனர். இயற்கைப் பொருள்களுக்கு உயிரும் உணர்வும் கொடுத்துப் பாடுவதுண்டு. இதுபோன்ற பாடல்களில் உள்ளத்துணர்வின் ஆழமும், அதனோடு தொடர்புடைய நம்பிக்கையின் உறுதிப்படும் புலப்படும். மேலும் மனித உணர்வின் மறுபதிப்பாகவே இயற்கை தமிழ் இலக்கியங்களில் வருணிக்கப்படுகிறது. இந்த நிலையைத்தான் பால்ஜிரேவ் “மானிட உணர்ச்சிச் சாயல்களைக் கொண்டே

இயற்கை புனையப்படுகிறது” என்று கூறுவதாக மு.வ. குறிப்பிடுகின்றார். (Nature is Clothed in the hues of human passion). (மு.வரதராசனார். பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை. – ப.537)

அகப்பொருளில் முல்லை நில இயற்கை:

சங்க அகத்திணைக் கூறுகளுள் ஒன்றாகிய “உரிப்பொருள் என்பது மாந்தர்தம் மனவியல்பை எடுத்தியம்புவனவாகும். முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் கூறும் இயற்கைத் தன்மைகள் அவர்தம் ஒழுக்கத்தை மாற்றவல்ல ஆற்றலாக விளங்குகின்றன. தொல்காப்பியம் உரிப்பொருளுக்கு ஏற்ற சூழ்நிலைக் கூறும் நச்சினார்க்கினியரின் உரைவிளக்கம் சிறந்ததாகும். சான்றாக குறிஞ்சி முதலான திணை விளக்கங்கள் சிறந்து அமைகின்றன.” (தொல்.பொருள்.-நூ.3). இவ்வாறு முதலும் கருவும் கூறும் இயற்கையியைந்த உரிப்பொருள்களைப் பெற்றிருப்பதனால், சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் பெரும்பாலான அளவில் இயற்கை பாங்குறப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அக இலக்கியங்களில் தினைப்புனத்தில் காதல் உண்டாகின்றது. இந்த காதல் நாடகத்தின் முதல் பகுதியில் தினைப்புனம் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது. தினைப்பயிர் வளர்ந்து கதிர்விடுகின்றபோது அதைத் தின்னக் கிளிகள் வரும். அவற்றைத் துரத்துவதற்காக இளம்பெண் அனுப்பப்பட்டு அங்கு காதல் வளர்வதை நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது. (மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப-537).

தலைவியின் கூற்றுக்குத் தலைவனும் பதில் கூறுகின்றான். தோழியின் உதவியை நாடும் தலைவன் அவள் இருப்பதை அறிந்தும் தோழி கேட்க வேண்டும் என்று அறியாதவன் போலப் பேசுகின்றான். இங்குள்ள கிளிகளுக்கும் என் தலைவியின் குரல் தெரியும். அவள் குரல் கேட்டே கிளிகள்

எல்லாம் தினைப்புனம் நோக்கிப் பறக்கின்றன. அதைக்காணும் போதெல்லாம் என் துன்பம் அழிகிறது எனத் தலைவன் தன் காதலுக்கு கிளிகளைத் தூதுப் பொருட்களாகப் பயன்படுத்துவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் காதலுக்கும் தினைப்புனத்தில் உள்ள வேங்கை மரத்திற்கும் பங்கு உண்டு. வேங்கை மலரும் காலம் திருமணத்திற்கு ஏற்ற காலம் என்பது பண்டைய மரபு. தினை அறுவடைக்கும் அதுவே ஏற்ற பருவம் ஆகும் என மக்களின் வாழ்க்கை நிலைகளைத் குறிக்கவும் இயற்கைப் பயன்படுத்தி உள்ளதை,

**“அன்னையும் நன்னாள் வேங்கையஜம் மலர்கமா இனியென
என்முகம் நோக்கிள் எவன்கொல் தோழி**

செல்வாள் என்று கொல் செறிப்பள் என்ற கொல்”²

(நற்.பா.20)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் காட்டுகிறது.

குறுந்தொகைப்பாடல் ஒன்றில் தலைவன் வராமை கண்டு நமக்குத்தான் செய்தி சொல்லவில்லை என்றாலும் பல இரவுகளில் அவருக்குத் துணையாக இருந்த இந்த வேங்கை மரத்துக்காவது பறவைகள் மூலமாகச் செய்தி சொல்ல ஏன் மறந்தார் என்று தலைவியின் காதல் வாழ்வில் இயற்கையாகி வேங்கை மரத்தின் பயன்பாடு புலப்படுகிறது.

இந்நிலையில் தலைவன் திருமண நிகழ்ச்சியை விரைந்து நீ “தலைவனுடைய மலையைக் கருமுகில் சூழ்கிறது. அதனைத் தோழி காண்கிறாள். நாளை நம் ஊருக்குப் புதுவெள்ளம் வரும். அந்த ஆற்று வெள்ளத்திலே மூழ்கி விளையாடலாம் என்று தலைவிடம் நிறைவேற்றுவான் என இயற்கையை இணைத்துப் பாடியுள்ளது, அகநானூற்றுப் பாடல்” (அகம். பா.278) காட்டியுள்ளது.

பறவைகள் பேடும் ஆணுமாய்த் தொகுதி தொகுதியாகப் பறந்து செல்வதைத் தலைவி காண்கிறாள். “என்னை விடுத்துத் தொலைநாட்டில் உள்ள தலைவனிடம் நாங்கள் துணையோடு வாழ்கிறோம். நீ மட்டும் துணையைப் பிரிந்து வாழ்கின்றாய் என்று இந்தப் பறவைகள் கேட்காதோ எனத் தோழியிடம் வினவுகின்றாள்” (ஐங்.- பா.33) தலைவியின் ஆற்றாமையைப் புலப்படுத்தப் பறவைகள் உதவிய பாங்கு இதுவாகும் எனச் சுட்டுகிறார்.

கடற்கரை நண்டுகளுக்கும் காதல் உலகில் இடம் உண்டு. தலைவியிடம் தன் பொருட்டுப் புரிந்து பேசுமாறு தோழியைத் தலைவன் வேண்டுவது உண்டு. அவ்வாறு வேண்டும் போது ஒரு நண்டின் செயலைத் தலைவன் கூறுகின்றான். “நாவல் பழத்தைத் தன் கொடுக்கில் இடுகின்ற நண்டினைத் தலைவன் காண்கிறான். அன்புடையார் செயல் இதுவன்றோ என்று தோழி கேட்குமாறு சொல்லிச் செல்கின்றான்”. (அகம். - பா.380) இதனைத் தலைவியிடம் தோழி மறுநாள் கூறித் தலைவனின் உண்மையான அன்பினை உறுதிப்படுத்திகின்றாள். இங்கு அன்பைச் சுட்டிக்காட்ட ஆசிரியர் இயற்கையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“நாடோடி” (The Wanderer) என்றொரு கவிதையினை வோர்ட்ஸ்வொர்த் பாடியுள்ளார். அதில் வருவதுபோல் கடல் பற்றிய சிந்தனையில் தலைவியின் தனிமைத் துயரம் பெருகுவதைப் பழந்தமிழ்ப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. உலகம் ஓய்வுற்று ஓடுங்கியுள்ள பேரமைதியின் பின்னணியில் ஓயாது மோதி முழங்குகின்ற கடலின் ஓசைப் பெருக்கும் தலைவியின் தனிமைத் துயரைப் பெருகச் செய்கிறது. இன்னொரு மேலைநாட்டுக் கவிஞரான வில்லியம் “கௌப்பர்” என்பார் “கடலின் காட்சியும் ஓசையும் பலமுறை தன் உள்ளத்தில் ஒருவகைத் தனிமை

உணர்ச்சியை எழுப்பியதாகக் குறித்துள்ளார்”. (William Cowper's Letter to the Roe. William unwin -26th sep. 1781). இதனால் இயற்கை இடம்பெற்றுள்ள கடலும் கடல்சார்ந்த இடமுமாகிய நெய்தல் நிலத்தைச் சங்கப் புலவர்கள் தலைவியின் தனிமைத் துயருக்கு ஏற்ற பின்னணியாகக் கொண்ட நுட்பம் தெளிவாகிறது.

காக்கையும் பல்லியும் பழந்தமிழ்ச் சமுதாய மக்களிடையே நிலவிய மூடநம்பிக்கையினை இன்று நமக்குச் சுட்டிக்காட்டும் சின்னங்களாகச் சங்க இலக்கியத்துள் விளங்குகின்றன. பல்லி எழுப்பும் ஓசை சில வேளைகளில் நன்மை வருவதை முன்னரே அறிவிப்பதாக ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. தலைவி என்னை நினைக்கும் போதெல்லாம் என் வருகை பற்றிய நல்ல செய்தியைப் பல்லி அவருக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகின்றான்.

பொழுதுபுலர்ந்தது, சேவல் கூவிற்று. சேவலின் கூவலால் தலைவனோடு கூடி மகிழ்ந்து அவனருகில் துயின்று திளைத்த தலைவி எழுந்திட வேண்டியதாயிற்று. தலைவனோடு நெடுநாள் பிரிந்து முதல்நாள்தான் மீண்டிருக்கிறாள். அந்த அருமைப்பாடு நினையாமல், கூவிப் பொழுது புலருமாறு செய்துவிட்ட சேவலை நினைத்தால் தலைவிக்குச் சினம் பொங்குகிறது. “நள்ளிரவில் வீட்டில் திரியும் எலிக்காக அலையும் காட்டுப்பூனைக்கு நீ இரையாகுக என்று கடிந்துரைக்கின்றாள்”. (குறு. - பா.107)

“கார்காலத்தை அறிவுறுத்துவது போல் முல்லை மலர்ந்திருக்கும். இடையர்களின் தலைகளிளெல்லாம் முல்லையைக் காண்கிறாள். தலைவி, முல்லை மலர்ந்திருப்பதைப் பார்த்துத் தனிமையில் வாடும் காதலரை நகைப்பது போல் தோன்றுகிறது”. (குறு. பா.162) என்கிறார்.

தலைவியைச் சென்றடைந்த தலைவன், தலைவியிடம் வரும் வழியில் உன்னைப்போல் மயில்கள் ஆடின, உன் நெற்றிபோல் முல்லை மலர்ந்திருந்து,

மாண்கள் மருண்டு நோக்கின. இவற்றையெல்லாம் கண்ட நான்
கார்காலத்திலும் விரைந்து வந்தேன்.

“நின்னே போலும் மஞ்ஞை ஆலநின்

நன்னுதல் நாறும் முல்லை மலர

நின்னே உள்ளி வந்தடினன்

நன்னுதல் அரிவை காரினும் விரைந்தே”³ (ஐங்.-பா.492)

இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்த வாழ்வினுக்கு இது சான்று ஆகும்.

களவொழுக்கக் காலத்தில் திருமணத்தில் நாட்டம் இல்லாமல் திரியும்
அவனைத் திருமண முயற்சியில் விரைவு கொள்ளத் தூண்டுகிறாள் தோழி.
அவள் மேற்கொள்ளும் முயற்சிக்கு இயற்கை உதவுகிறது. “தலைவனின்
காதில் படுமாறு மேகத்தை நோக்கிப் பேசுகிறாள் தோழி. மின்னல் இடி
போன்ற இந்த ஆரவாரமெல்லாம் பொருளுடையன அல்ல, வெற்று
ஆரவாரம் என்றும், மழை பொழியாது என்றும், இந்தப் பேச்சுக்களெல்லாம்
மேகத்துக்கு இல்லை. தலைவனும் இதுபோல் கூறிவரும் வெற்று
ஆரவாரமும் சூளுரைகளும் மேகத்தைப்போல் அல்லாமல் திருமணத்திற்கு
உதவுமா என உள்ளுறை தோன்றப் பாடப்பட்டுள்ளது”. (குறு. - பா.162)

இப்பாடலின் உள்ளுறை குறித்து நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ள
விளக்கம் இங்குக் குறிக்கத்தக்கது. உள்ளுறையின் வகைகளை விளக்குவது.

“உடனுறை உவமம் சுட்டுநகை சிறப்பென

கெடலகு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே”⁴

(தொல். பொருள். - நூ.242)

என்ற நூற்பா. இப்பாடலைச் சுட்டு என்னும் உள்ளுறை வகைக்கு
எடுத்துக்காட்டாகத் தருகிறார் நச்சினார்க்கினியர்.

இளவேனிற் பருவத்தையும் கவிஞர்கள் சுட்யுள்ளார்கள். “தலைவியின் விருப்பத்தைப் பொலிவுபெறச் செய்வது இளவேனில். இப்பருவத்தில் வருவதாகச் சென்ற தலைவன் வராதது கண்டு, குயிலின் ஓசை கேட்டு இந்த பருவம் அவன் சென்ற இடங்களில் இல்லைபோல் என்ற எண்ணம் எழுகிறது.

“இளவேனிற் பருவத்தில் மலரும் பாதிரி மலர்களைத் தெருவழியே ஒருத்தி விற்றுப் போகிறாள். அவளுடைய குரலால் பாதிரி மலர்ந்த பருவமும் அப்பவருவத்தே மீள்வதாகக் கூறிய தலைவனின் கூற்றும் தலைவியின் உள்ளத்தில் எழுந்து வாட்டுகின்றன” (நற்றிணை. பா.118)

முல்லை நில இயற்கையைக் கவிஞர்கள் மனிதர்களின் காதல் உணர்வுகளைச் சுட்டிக்காட்டவும், திருமண நிகழ்வுகளைச் சொல்லும்போதும், தலைவனின் பிரிவுக் காலங்களைக் குறிப்பிடும்போதும், தலைவனின் மனநிலை மற்றும் அவனுடைய நாடு நகரங்களைக் குறிப்பிடும்போதும், மக்களின் பழக்க வழக்கங்களைக் குறிப்பிடும் போதும் தலைவன் தலைவியின் ஊடலைச் சுட்டும்போதும், பிரிவின்போதும் இருவரும் இணையும்போதும் உண்டாகின்ற இடங்கள், இயற்கையோடு இணைத்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை இதன்வழி அறியலாம்.

புறப்பொருளில் இயற்கை:

சங்க அகப்பாடல்கள் போன்று புறப்பாடல்களில் இயற்கை வரவில்லை, அவ்வாறு அமைவதற்கான சூழல் புறப்பாடலின் தன்மையில் இடம் பெறவில்லை எனலாம். “புறப்பாடல்களில் இயற்கை வருணனைகள் வராமலில்லை, சில இடங்களில் சுருக்கமான வருணனையும் மற்றும் சில இடங்களில் நுட்பமான குறிப்புகளைக் கூட விடாமல் எடுத்துக் காட்டுகின்ற விரிவான வருணனையும் சங்ககாலப் புறப்பாடல்களில் நாம் காணுகிறோம்.

எனினும், அகப்பொருள் பாடல்களைப் போலப் புறப்பொருள் பாடல்களிலும் இயற்கை விளக்கம் பெருவரவிற்பாக இல்லை” என்கிறார். மு.வரதராசனார். (பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை - ப.586)

மேலும் சங்கப் புறப்பாடல்களில் இயற்கையின் இடம் அருகியிருப்பதற்குக் காரணங்களை ஆராய்த வ.சுப.மாணிக்கம், “வீரம், கொடை, புகழ் என்பனவெல்லாம் புறத்திணைப் பொருளான இத்திணைக்கு முதற்பொருள், கருப்பொருள் அவர் கூறவில்லை. புறப்பாடல்களிலும் முதலும் கருவும் ஆகும் அமைப்புமுறை காணவில்லை”. (வ.சுப.மாணிக்கனார் - த.கா.-பா.208) என்கிறார். ஆதலினாலேயே புறப்பாடல்களில் இயற்கைக்கான இடமும் குறுகியுள்ளது என்று நாம் முடிவு காணலாம்..

அகப்பாடல்களில் பல நிலையில் விரிந்த இயற்கையாகிய பாடுபொருள் புறப்பாடல்களிலும் அமைந்துள்ளது. இங்குத் தலைவனுடைய ஆட்சிச் சிறப்பைப் பாடும் நோக்கில் அமைந்துள்ளது.

சேரமன்னன் செல்வக்கடுங்கோவைக் கபிலர் சிறப்பித்துப் பாடும்போது அவனைக் கதிரவனோடு இணைத்துக் காட்டுகிறார். “ஞாயிறு சேரனுக்கு இணையாகாதது, எனினும் சூரியனின் ஆட்சி பகலில் மட்டுமே. மாலை வந்ததும் புறமுதுகிட்டு ஓடிவருகிறான். சேரன் எப்போதும் ஆட்சி செய்கிறான். பகைவர் இவனைக் கண்டு ஓடுவார்களெயன்றி இவன் ஒருபோதும் புறமுதுகிட்டு ஓடான்” (புறம். - பா.8) என்ற பாடல்வழியும், நொச்சியை நோக்கி மோசிசாத்தனார் பாடும்போது நொச்சியே மரங்களில் சிறந்தது எனப்பாடுகிறார். “பெண்கள் அழகுபெற அணிவது நொச்சி மலர்

பகைவர் முற்றுகையிடும்போது அதில் காக்கும் வீரர்கள் அணிவது நொச்சிமலரே“ (புறம். - பா.272) என்றும் பாடுகிறார்.

கூதிர்ப் பருவத்தே அகவும் மயில்கள் பிரிந்திருக்கும் காதலர்களைத் தாமதமின்றி விரைவில் கூடுமாறு தலைவி கருதுகிறாள்.

“தோகை ஆரகுரல் மணந்து தணந்தோரை”⁵ (பரி. - பா.14)

எனப் பாடுகிறார்.

“புறப்பொருள் நூலாகிய பதிற்றுப்பத்தில் இயற்கை வளம் காட்டப்படுகிறது. மலை வளமும், நிலவளமும், கடல் வளமும் கொண்ட சேர நாட்டின் வளம் ஒவ்வொரு பத்திலும் காணப்படுகிறது”. (பதிற். - பா.23)

முல்லை நில மனிதன் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையில் மனிதனின் காதல் உணர்வுகளுக்கு மிகச் சிறந்த பின்னணியாக இயற்கை அமைகின்றது. அக இலக்கிய நூல்களில் காதல் நாடகத்திற்கு இயற்கைப் பின்னணி பெரிதும் பயன்படுகிறது. தலைவனின் பிரிவால் ஏற்படுகின்ற துயரைச் சொல்லுகின்றபோது இயற்கை சுட்டுப்படுகின்றது. சங்கப்புலவர்கள் தலைவியின் தனிமைத் துயரைச் சொல்ல இயற்கையை நுட்பமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். மக்களின் மூடப் பழக்கவழக்கங்களைச் சொல்ல இயற்கையைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பருவங்களைச் சொல்லும்போதும், புறப்பொருள்களில் மன்னர்களின் கொடைத்திறத்தையும், மன்னர்களின் சிறப்பைச் சொல்லவும் இயற்கையைப் பயன்படுத்தியுள்ள பாங்கினை அறிய முடிகிறது.

முல்லை நில இயற்கை வாழ்வியல்:

சங்ககால மாந்தர்களின் வாழ்வு இயற்கையோடியுயைந்தது. தமிழகத்தின் இயற்கைச் சூழல் மிக்க நிலவமைப்பே, அதை நமக்குப் புலப்படுத்தி

நிற்கின்றன. ஆறு முதலான நீர் நிலைகளும், மலைகளும், காடுகளும், சோலைகளும் சூழ்ந்த வாழ்வியல் தமிழருடையது. “இயற்கையின் வளமும், வனப்பும், ஆற்றலும், கருணையும் அவர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்து அன்னோர் வாழ்வில் பேரிடம் பெற்றன. அவர்கள் வாழ்வு இயற்கையில் தோன்றி இயற்கையில் வளர்ந்து இயற்கையில் இன்புற்ற வாழ்வென ஒளவை கூதுரைசாமிப்பிள்ளை கூறுவார்” (குறுந்தொகை சொற்பொழிவு - ப.88). இவ்வாறு அவர்கள் கண்டுகளித்து இன்புற்ற இயற்கையை அவர்கள் தங்கள் அனுபவங்களோடும், வாழ்வோடும் இணைத்துக் கவிதைகள் ஆக்கினார் என்பதைச் சங்கஇலக்கியங்கள் உரைக்கின்றன.

தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் முதல் கரு ஆகிய இலக்கியக் கூறுகளுள் அமைந்த இயற்கைத் தன்மைகளோடு புனையப்பட்ட சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் அகப்பாடல்களில் நாடகப்பாங்கு அமையப்பெற்றிருப்பதை நாம் காணமுடியும். “இயற்கையானது சோககக் காட்சிக்கும் நகைச்சுவைக் காட்சிக்கும் மிக சரியாகப் பொருந்தும் ஒரு நாடகப்பின்புலம்” (எமர்சன், இலக்கிய ஆராய்ச்சி - ப.10) ஆகும். அத்தகைய நாடகப்பாங்கிற்கு இயற்கைக் காட்சிகள் பின்னணியாக நிற்கிறது. “அவ்வியற்கைக் காட்சியே பாடலின் நாடகப் பண்பினுக்கு உரிய அரங்காக அமைகிறது” (மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை. - ப.14) என்பர்.

இவ்வாறு இயற்கையையும், கவிதையையும் புரிந்துகொண்டு இவ்விரண்டையும் இணைத்துப் பாடல்களை யாத்த சங்கப் புலவர்களிடையே இவ்வியற்கையைத் தனித்துப்பாடும் போக்கு என்பது இல்லை. “பண்டையத் தமிழ்ச் சான்றோர்கள் இயற்கையைத் தனியொரு பொருளாகக் கருதி பாடினாரல்லர்” (மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை - ப.14)

என்று மு.வரதராசனார் கூறுவது நோக்கத்தக்கது. எனவே, சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கையானது வருணனை, உவமை, உருவகம், உள்ளுறை, இறைச்சி, பின்புலம் எனப் பலவகையில் பயன்பட்டு இருப்பினும் அவ்வியற்கையை இயற்கைக்காகப் பாடும் வழக்கம் இல்லை என்று கூறலாம்.

இயற்கையியல், விருந்தியல் ஆகிய இரண்டுமே சங்க இலக்கியத்தின் பண்புகளாக அமைந்துள்ளன எனலாம். “வேர்ட்ஸ்வொர்த்தைப் போல் வானோங்குமலை, பொங்கி விழுகின்ற அருவி, நிறைந்து ஒளிவிடும் நீர் நிலைகள், தெளிவான நீரோடை ஆகியவற்றைச் சொல்லோவியங்களாகத் தீட்டிக் காட்டும் கவிஞர்கள் சங்ககாலத்தில் இருந்தனர்” (மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை. - ப.10)

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கைக் காட்சிகளில் மானிட உணர்வு கலந்து வருவதை நன்கு உணரலாம். இது எத்தன்மையது என்பதை “ஆபர்கிராபி” என்பவர் கவிஞனின் அனுபவத்தைப் புலப்படுத்துவதே இலக்கியம் என்கிறார். (*Principles of Literary Criticism* - P.34). பழந்தமிழ்க் கவிஞர்கள் தாம் கண்டு இன்புற்றதைத்தான் தம் கவிதைகளில் வடித்துள்ளனர். இயற்கையிலும் மானிட வாழ்விலும் அவர்கள் கண்டு அனுபவித்ததே சொற்களாக வருவதால் இயற்கைக் காட்சிகளில் மானிடத் துடிப்பு அமைவதைக் காண்கிறோம். அவர்கள் அனுபவித்ததை நம்மையும் அனுபவிக்கச் செய்கிறார்கள். பல நூற்றாண்டுகள் ஆகியும்கூட இன்னும் இந்த சொற்களின் வாயிலாகக் கவிஞர்களின் அனுபவம் நம்மை வந்தடைகின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் வரும் ஒவ்வொரு அடைமொழிக்கும் ஆழ்ந்த பொருள் உண்டு. அந்தப் பொருளில் இயற்கையோடு இயைந்த உள்ளப்பிணைப்பைக் காண முடிகிறது.

இயற்கைக் காட்சிகளைப் படம்பிடித்து வைத்தவை அல்ல பழந்தமிழ்ப் பாடல்கள். இயற்கைக் காட்சியின் மறுபதிப்பு அவை என்பதால் அந்த இயற்கையினை நேரில் இன்றும் காணலாம். “இயற்கைக் காட்சிகள் தரமுடியாத ஒன்றைப் பழந்தமிழ் இலக்கியம் நமக்கு வழங்கியுள்ளது. அவை இயற்கையோடு இரண்டாகக் கலந்த அனுபவம். அதனால் இயற்கை பெற்ற சிறப்பு சங்க இலக்கியங்களில் உள்ளது எனலாம்” (மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை - ப.10) ஆனால் வோர்ட்ஸ்வொர்த்தைப் போன்று “இதுதான் இயற்கை” என்று கூறவில்லை. சர்வால்ட்டர் ஸ்காட்டின் நுண்ணிய நோக்கம் எத்தனையோ இயற்கைக் காட்சிகள் அவர்களின் இலக்கியங்களில் உண்டு.

இயற்கைக் காட்சிகளைக் கூறுவதில் “ஸ்காட் டைப் போன்ற புலவர்களும் சங்க இலக்கியத்தில் உண்டு. நாடி நரம்புகளைத் தூண்டி எழச் செய்கின்ற கீட்ஸ் போன்ற கவிஞர்களும் அக்காலத்தில் இருந்தனர்”. (மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை. - ப.11) இவர்களின் நுண்ணிய அறிவு இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்களுக்குப் பெரிதும் உதவக்கூடியது.

மலைகளின் வண்ணங்கள், அசைந்தாடும் பூங்கொடிகள், விரிந்த மலர்கள் ஆகியவற்றில் அதன் மென்மை புலப்படும். இப்படி இயற்கையிடத்துப் பெரிதும் அன்பு கொண்டிருந்தனர் சங்கால மக்கள். இத்துணையளவு இயற்கைக்கு இலக்கியத்தில் இடமளித்தும் இயற்கையான முல்லை நிலம் முதலிடத்தில் உள்ளது. உலக வாழ்வில் மனிதவாழ்வு ஒரு கூறு என்றால் புறத்தே உள்ளவற்றைப் பிரிதொரு கூறு என்றும் கூறுவர். இத்தகைய அக, புறவாழ்வின் குறியீடு இயற்கை இறைவனுக்கும் அண்டங்களுக்கும்

இடையேயுள்ள பிணைப்பினைப் புலப்படுத்தி உறவாடச் செய்வது இயற்கை என்பர். அவ்வகையில் சங்க இலக்கியம் இயற்கையைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

பண்டைச் சான்றோர்கள் இயற்கையைத் தனியொரு பொருளாகக் கருதிப் பாடாமல் காதல், வீரம் என்ற உணர்வுகளின் அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடியுள்ளனர். மனித வாழ்க்கையின் பல்வேறு கூறுகளையும் வருணித்துத் தெளிவுபடுத்துவற்காகவே இயற்கையைப் பயன்படுத்தினர்.

“இயற்கை அரங்கு, மனித அரங்கு என்ற இரண்டு களங்களே கவிஞனின் தொழிற்சாலைகள்” (Aspects of Poetry - P.10) என்று ஜே.சி.ஷார்ப் கூறுகிறார். சங்கப் புலவர்கள் மேற்சொன்ன இரண்டிலும் தம் சொற்களைத் தீட்டிக் காட்டியுள்ளனர். இதைப் பார்ப்போர் பால்க்ரேவ் கூறுவது போல “இயற்கையும், மனிதனும் மணம் செய்து கொள்ளும் காட்சியைக் காண்கின்றனர்”. (Park Rave, Landscape in poetry - P.2) தறியின் ஊடும் பாவும் போலக் குறுக்கிழையும் நெட்டிழையுமாய் இவ்விரு கூறுகளும் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

பரந்துள்ள இயற்கைக் காட்சிகளையும் நுனித்துணரும் அகக்காட்சிகளையும் பண்டைய தமிழர்கள் இணைத்துப் பாடியுள்ளனர்.

“இனமயில் அகவம் மரம்பயில் கானத்து

நரைமுக ஊகம் பார்ப்பொடு பனிப்பப்

படுமழை பொழிந்த சாரல் அவர் நாட்டுக்

குன்றம் நோக்கினென் தோழி

பண்டை யற்றொ கண்டிசின் நுதலே”⁶ (குறு. -பா.249)

தலைவன் இல்லாத காலத்து அவன் மலையை அடிக்கடி கண்டு தன் துயரைப் போக்கிக் கொள்வதாகப் பாடுகிறார் கபிலர்.

தலைவன், தலைவி, தோழி முதலியவர்களின் செயல்களை அவர்களின் வாயிலாகவும், அனுபவங்களின் வாயிலாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றன சங்க அகப்பாடல்கள். பண்டைய அகப்பொருட் பாடல்களை நாடகப் பாங்கினை உடையவை எனக் குறிப்பிடல் வேண்டும். உணர்ச்சி நெறிப்பட்ட அனுபவத்தை அகநூலார் உரிப்பொருள் எனக் குறித்தனர்.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

நேருங் காலைத் திணைக்கு உரிப்பொருளே”⁷

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. உரிப்பொருளின் துணையாய் இயற்கை வருணனை அமைகின்றது. அந்த இயற்கைக் காட்சியே பாடலின் நாடகப் பண்பினுக்கு உரிய அரங்காக அமைகிறது. இது இரு பிரிவாக உள்ள இடமும் காலமும் குறித்தது ஒரு பகுதி. இதைத் தொல்காப்பியர் முதற்பொருள் என்றார். சூழ்நிலையைச் சொல்வது இரண்டாம் பகுதி. இதைக் கருப்பொருள் என்றார். முதற்பொருள், கருப்பொருள் அரங்கில் உரிப்பொருள் ஆகிய உணர்ச்சி செயல்பாடாக நிகழ்கின்றது. எனவே இம்மூன்றும் அமைந்த சங்கப் பாடல்களை நாடகப் பாடல்கள் என்று கூறலாம். முதற்பொருள் பற்றி,

“முதல் எனப்படுவது நிலமை பொழுது இரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந்தோரோ”⁸

எனவும், கருப்பொருள் பற்றி,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியோடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருஎன மொழிப”⁹

எனவும் விளக்கம் அளிக்கின்றார் தொல்காப்பியர். இவை மூன்றும் அகப்பாட்டு நாடகப் பண்பினைப் பெற்றுள்ளன. தொல்காப்பியர் இவற்றின் வரிசை அமைப்பைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். அவர் கொள்கையின்படி முதற்பொருளைவிடக் கருப்பொருள் சிறந்தது. இவ்விரண்டிலும் சிறந்தது உரிப்பொருள்,

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங்காலை முறை சிறந்தனவே

பாடலூட் பயின்றவை நாடுங்காலை”¹⁰

என்பது தொல்காப்பியர் வகுத்த விதி. இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் புலனெறி வழக்கிடைப் பயின்ற பொருட்களை ஆராயும் காலத்து முதலும், கருவும் உரிப்பொருளும் என்ற மூன்றேயாம். அவைதாம் செய்யுங்கால் ஒன்று, ஒன்றனில் சிறந்து வருதலையுடைய கருப்பொருளும், கருப்பொருளில் உரிப்பொருளும் சிறந்து வரும். இதன் உண்மைநிலை என்னவென்றால் காதலர்களின் உணர்வு மிகத் தலைமையானதும், சூழ்நிலையை உருவாக்கித் தரும் பொருட்கள் அடுத்த நிலையின என்பதும், இடமும் காலமும் அத்துணைச் சிறப்புடையன அல்ல என்பதுமே ஆகும் என்கிறார்.

மானிட உணர்வுகளோடு இயற்கையின் எழிலை இணைத்தக் காட்டியது பண்டைய தமிழ் இலக்கிய மரபு. அதோடு மட்டுமின்றி காதல் உணர்வின் பல நிலைகளைக் குறிப்பிட நிலங்களையும், பருவங்களையும், நேரங்களையும் வகுத்தனர். இதுவும் பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றது.

நிலமும் இயற்கையும்:

நிலப்பகுதிகள் ஐந்து, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன அவை. இவை ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனியே பயிரினங்களும் உயிரினங்களும் உண்டு. அவை யாவும் ஐந்திணைக்குரிய கருப்பொருளில் அடங்கும்.

குறிஞ்சிக்குரிய அக ஒழுக்கம் தலைவனும், தலைவியும் கண்டு கூடுதலாகும். இந்நிலைக்குரிய பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது முறையே கூதிர் பருவமும் நள்ளிரவு நேரமும் ஆகும். முல்லை காடும் காடு சார்ந்த இடமும். இதற்குரிய கார்பருவம், மாலை நேரம் பொருத்தமான காலங்களாகும். இது தலைவன் வருகின்ற வழி நீர்வளம் நிறைந்திருப்பதால் நல்ல உணவுப் பொருள்களைப் பெற்றுத் தம் இணையோடு இன்புற்றிருக்கும். அந்தக் காட்சிகளைக் காண்பதற்கு உகந்த காலம் கார்காலம். வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருதம். உரிப்பொருள் ஊடல். இதற்கென எந்தக் காலமும் வகுக்கப்படவில்லை. எல்லாக் காலங்களிலும் ஊடல் ஏற்படுவது இயற்கை. இதற்கு வைகறையும் விடியலும் சிறுபொழுதுகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும், நெய்தல். இதற்கு மாலையாகிய ஏற்பாடு உரிய காலம் ஆகும்.

அகப்பொருள் நூல்களில் மற்ற திணைகளைக் காட்டிலும் பாலைத்திணை விரித்துக் கூறப்படுகிறது. மலைப் பகுதிகளும், காட்டுப் பகுதிகளும் தொடர்ந்து பல காலம் மழை பெய்யாததால் வறண்ட நிலப் பகுதியாகிவிடும். இத்தகைய வறண்ட நிலமே பாலத்திணைக்கு உரிய முதற்பொருளாகும். அங்கே சூரியனின் வெப்பம் அதிகமாக இருக்கும். இதற்குரிய பெரும்பொழுது வேனில். சிறுபொழுது நண்பகல் ஆகும்.

திணைகள் பற்றியும் அதற்குரிய நிலம் பொழுதுகளும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது. “முதல், கரு, உரி என்று முன்னோர்களால் சொன்னவை எவ்வாறு செய்யுட்களில் இணைத்துச் சொல்லப்படுகின்றது என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் காணலாம். இம்மரபினைப் பாடல் சான்ற பலனெறி வழக்கம்” (தொல்.பொருள். - நூ.53) என்று தொல்காப்பியனார் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பென்சார்” என்பார், “ஆயரின் காலக்குறிப்பு” என்று நூல் இயற்றியுள்ளார். இதில் இடம்பெறும் ஒவ்வொரு பாடலிலும் பாடலில் சொல்லப்படும் பருவத்தின் இயல்பைக் காணமுடியும். “ஆயர்களின் மனநிலை பருவந்தோறும் மாறுவதற்கு ஏற்றவாறு பாடல்களின் அமைப்பையும் மாற்றிக் காட்டுவது மிகவும் பொருத்தமானது” எனப் பராட்டுகின்றார். The Shepherds Calendar என்ற நூலில் ஒவ்வொரு பாடலிலும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார் என்பர். (மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை - ப.26).

ஜே.சி.ஷார்ப் மனிதனுடைய ஆன்மாவைத் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ள நினைக்கிறது இயற்கை. அது பல வகையில் மனித மனங்களை ஈர்க்கப் பார்க்கிறது. தன்னுடைய அகன்ற பரப்பாலும், உயரத்தாலும் இயற்கையானது மனிதனை உயர்த்த முனைகின்றது என்று கூறுவதாக மு.வ.சுட்டுகிறார். (பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை. - ப.28)

இயற்கை தன் ஆற்றலால் மனித வாழ்க்கையை ஈர்க்கவும், மாற்றவும் வல்லது என்ற உண்மை, புறப்பொருள் பாடல்களைவிட அகப்பொருள் பாடல்களில் தான்மிகத் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. புறப்பொருள் பாடல்களில் இயற்கை வருணனைகள் உள்ளன. இவை சில இடங்களில்

சுருக்கமாகவும், சில இடங்களில் விரிவாகவும் இன்னும் சில இடங்களில் நுட்பமான குறிப்புகளையும் கூட விடாமல் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

பதிற்றுப்பத்தில் உள்ள பல பாடல்கள் நாட்டின் வளமார்ந்த காட்சிகளைப் பாடுகின்றன. வளம் நிறைந்த பகைவர்களின் நாடுகள் புரவலனின் படையெடுப்பால் எவ்வாறு பொலிவிழந்து வளம் அற்றுப் போயின என்றும் அப்பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

“தொறுத்த வயல் ஆரல் பிறழ்நவும்

ஏறுபொருதசெறு உழாது வித்து நவும்

.....

பாடல்சான்ற பயங்கெழு வைப்பின் நாடு”¹¹ (பதிற். - பா.13)

எனப்பாடுகிறார்.

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களும் புறப்பாடல்களும் இயற்கையோடு மட்டுமின்றி மனித வாழ்வோடு கலந்தனவாகவும் உள்ளன. இயற்கை மனிதனின் உள்ளத்தோடு தொடர்புடையதாய் இருக்கிறது என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் அறிவுறுத்துகின்றன. அவ்வாறு அமைந்துள்ள இயற்கைக் காட்சிகள் மனித வாழ்வுக் கூறுகளை உள்ளுறையாகப் பெற்றுள்ளனவேயன்றி வெளிப்படையாக அன்று. சங்க இலக்கியத்தில் மனித வாழ்க்கையும் இடம்பெறுகின்றது. மலை, கடல், மண், விண் ஈறாக இயற்கையும் விரிந்து கிடக்கின்றது.

இயற்கை வருணனைகள் மட்டுமின்றி இயற்கைப் பொருட்களை விளித்துப் பேசும் இடங்களும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. அவ்வாறு இயற்கைப் பொருள்கள் விளித்துக் கூறப்படும் இடங்கள் பின்வருமாறு சிறப்புற்றுத் திகழ்கின்றன.

இயற்பெயரோடு இயற்கை அன்னையின் பெயரும் சேரப்பெற்று இயற்பெயரை மறைத்து இயற்கைப் பெயரை மட்டும் பெற்ற புலவர்கள் 27 பேர் உள்ளனர். இவர்களில் இயற்கையைப் பாடிய பாடல் தொடரால் பெயர் பெற்றவர் 12, திணையால் பெயர் பெற்றவர்கள் 7, மற்றும் 9 பேர் இப்பிரிவுகளிலும் வேறுசில பிரிவுகளிலும் கொள்ளத் தக்கவர்கள். இவர்களில் 11 பேர் ஒரே பாடலால் இன்றளவும் பெயர்பெற்றுத் திகழ்கின்றனர். இவர்கள் எத்தனை பாடல்களைப் பாடினார்கள் என்பதற்கு குறிப்புகள் இல்லை. அவற்றுள் ஒரு சில பாடல்கள் மட்டும் நமக்குக் கிட்டியுள்ளன. அவர்களது பெயர்கள் பின்வருமாறு. 1.அந்திஇளநாகனார், 2.கங்குல் வெள்ளத்தார், 3.கல்பெருசிறுநுரையார், 4.கழைதின்யானையார், 5.குப்பைக்கோழியார், 6.குறியிறையார், 7.கூகைக்கோழியார், 8. கோட்டம்பலவனார், 9.கோடை பாடிய பெரும்பூதனார், 10.கோவேங்கைப் பெருங்கதவனார், 11.செம்புலப் பெயல்நீரார், 12.தேய்புரிப்பழங்கயிற்றினார், 13.நெடுவெண்ணிலவினார், 14.நெத்தற்சாய்த்தாய்த்த அலூர்கிழார், 15.மீனெறி தூண்டிலார், 16.விட்டகுதிரையார், 17.விழிக்கட்பேதைப் பெருங்கண்ணனார் முதலிய புலவர்கள் ஆவர். பாடலால் பெயர் பெற்ற புலவர்களுக்குச் சான்று கயமனார் என்னும் புலவர் பாடிய பாடலால் அறியலாம், கணம் என்பது குளம். உப்பங்கழிகளில் நெய்தல் மலர் மலர்ந்திருக்கிறது. நீரின் மேல் உள்ள பூக்களை அலைகள் வந்து மோதும்போது அவைகள் மறைந்தும், பின்பு வெளிப்பட்டும் காட்சியளிக்கின்றன. இவை குளத்தில் மூழ்கி எழும் பெண்களின் கண்களைப்போல் உள்ளதாக பாடுகிறார்.” (குறு. - பா.9). இவ்வாறு சில சங்கப் புலவர்கள் இயற்கைப் பொருட்களை வருணிப்பதால் பெயர் பெற்றனர்.

உவமையில் இயற்கை:

பிற்காலத்து இலக்கியங்களில் குறிப்பிட்ட சில பொருட்களுக்குக் குறிப்பிட்ட சில உண்மைகளைச் சுட்டுவது மரபாகியுள்ளது. அவற்றில் சில தொடர்கள் திரும்பத் திரும்ப வருவதையும் காணமுடிகிறது. பெண்ணின் முகம் என்றால் தாமரையும், கண் என்றால் குவளை மலரையும், அவளுடைய தோள் என்றால் மூங்கிலையும் உவமித்துச் சொல்வது இலக்கிய வழக்கமாகிவிட்டது. எனினும் தமிழ் இலக்கியங்களில் நுட்பங்களும் உவமை நயங்களும் பெருகிக் கிடப்பதைக் காணமுடிகிறது.

“கருநிறக் கூந்தலின் அருகே விளங்கும் தலைவியின் நெற்றி அலையெறி கடலில் எட்டாம்நாள் பிறை தோன்றியது போல் உள்ளதாக உவமிக்கிறார்” கோப்பெருஞ்சோழன். (குறு.-பா.129) “கூந்தலை மழை பொழியக் கானகத்து இறங்குளம் கார்மேகத்துக்கு” நக்கிரனாரும், நத்தத்தனாரும் ஒப்புமை காட்டியுள்ளார். (அகம். - பா.126). பரணர் “களிப்பில் திளைக்கும் மயிலின் தோகைக்கு ஒப்புமையாக்குகிறார்” (அகம். - பா.152) “பின்னிப் பிணைத்த கூந்தற்சடை பெண் யாணையின் துதிக்கை போன்றது” என்று கூறுகிறார் செயலூர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றனார் (அகம். - பா.177). சிறுபாணபாற்றுப்படையில் “கூட்டி முடித்த கூந்தலுக்கு வாழைப்பூ உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது” (சிறுபாணாற்றுபடை - பா.21). “கடற்கறையில் நின்று தம் கூந்தலை உலர்த்தும் மகளிரின் காட்சி நீர்பட்ட இறகுகளை உலர்த்தும் நாரைகள் போல் இருப்பதாக” அம்முவனார் காட்டுகிறார் (ஐங். - பா.186) இவ்வாறு சங்கப்புவர்கள் பல இயற்கைப் பொருட்களைப் பெண்களின் கூந்தலுக்கு உவமையாக்குகின்றனர்.

அடுத்து கண்கள் பற்றிப் புலவர்கள் பாடுவது நோக்கத்தக்கது. “வைகறையில் விரியும் நெய்தல் மலர் போல் இருப்பன தலைவியின் கண்களுக்கு நறவ மலரின் செவ்விதழ் உவமை காட்டப்படுகின்றது” (அகம். - பா.19) பிற்காலத்து இலக்கியங்களில் மாவடுவைக் கண்களுக்கு உவமிக்கக் காண்கின்றோம். ஆயினும் சங்க இலக்கியத்தில் ஒரு வேற்றுமையுண்டு. அவ்வேற்றுமையொடு உவமை பொருந்துவதாக உள்ளது. மாவடுவை உவமை கூறுவது பின்னைய மரபு எனலாம். கத்தியால் நடுவே அரியப்பெற்ற மாவடுவை உவமையாகக் கூறுவது சங்க இலக்கிய மரபு, அடுத்து “பற்களுக்கு இரு வரிசையாக நேர்பட வைத்த முல்லை அரும்புகளை உவமையாகக் கூறுகிறார்” கோவன் முல்லைப்பூதனார் (அகம். - பா.21) “மூங்கிலைத் தோளுக்கு உவமையாகவும், பெண் அன்னத்தின் நடை தலைவியின் நடைக்கும்” உமையாகச் சொல்லப்பட்டது. (அகம். - பா.358)

தலைவியின் மாமை நிறத்துக்கு எடுத்துகாட்டும் உவமைகள் பல. “நார் உரித்த ஆம்பற் கொடியின் காம்பினைப்” பரணரும் (நற். - பா.6) “அசோகின் மென்தளிர்” (நற். - பா.244) “புதிதாக மலர்ந்த குறிஞ்சி மலர்” (நற். - பா.301). “ஈங்கையின் தளிர்” (நற். - பா.205) முதலியன உவமைக்கு உவமையாகின்றன. “பிரிவுத்துயரால் படரும் பசலை நிறத்துக்குப் பீர்க்கம் பூவின் நிறமும் கொன்றை மலரின் வண்ணமும் உவமையாகச் சுட்டப்படுகின்றது” (அகம். - பா.135) மஞ்சள் நிறத்தோடு மேனிக்கு அழகு தரும் “சுணங்கு தாமரை மலரின் மகரந்தபொடி” (குற. - பா.300) “வேங்கை மலர்” (சிறுபாணாற்றுப்படை - பா.23) ஆகியன உவமைகளாகப் பேசப்படுகின்றன.

இவை யாவும் இயற்கைப் பொருள்களை உவமையாகவும், மானிடப் பொலிவைப் பொருளாகவும் கொண்டு பாடப்பட்ட நிலையைக் காட்டுகிறது.

இதற்கு நேர் எதிரான உவமைகளைக் கொண்டும் பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் மானிட உறுப்புக்கள் போல் இயற்கைப் பொருள்கள் அமைந்திருந்தலைப் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர். “சுனையில் உள்ள மலர்கள் மானிடரின் கண்போல் மலர்ந்தன” (திருமு. - பா.75) “பற்களைப் போல் முல்லை மலர் விளங்குகின்றது” (கலி. - பா.27) “நீர் சூழ்ந்த கார்முகில் அவிழ்ந்து தொங்கம் கூந்தல்போல் அமைவதை அகநானூறும் குறிப்பிடுகின்றது” (அகம். - பா.323) தேரின் ஓட்டம் நீரின் ஓட்டம் போலவும் மலை அருவியின் விரைவு போலவும் தோன்றியதை,

“நீரியக் கன்ன நிரைசெலல் நெடுந்தேர்”

“குன்றிழி அருவியின் வெண்தேர் முடுக”¹²

என்ற உவமைகளால் புலவர்கள் இயற்கையைக் குறிப்பிட்டு உணர்த்தியுள்ளார். மேலும் இயற்கைக்கு இயற்கையை உவமையாகப் பாடும் மரபும் இருந்து வந்துள்ளது. “வெண்மேகம் மலைமுகடுகளில் தவழ்ந்து கொண்டிருப்பது அவரைப்பூக்கள் போலத் தோன்றுகின்றது” (ஐங்.-பா.209). “காயா அரும்புகளிடையே கொன்றை மலர் தோன்றுவது மலையிடத்து மின்னல் மின்னுவது போலக் காட்சி தருகின்றது” (நற். - பா.371) “களிற்றின் முகத்தில் காணப்படும் புள்ளிகள் தெறுழ் அரும்புகள் அரும்பியிருப்பதை ஒத்துள்ளது” (புறம். - பா.119) “புலியுடன் பொருத யானையின் மேல் குருதிக்கறைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. அவைகள் சிவந்த காந்தள் மலரைப் போல் உள்ளன” (குறு. - பா.284) “வாடைக்காற்றால் அசையும் கரும்பின் பூக்கள் பூளைமலர்கள் போல் உள்ளன” (அகம். -பா.21) என இயற்கைக்கு இயற்கைப் பொருட்களே உவமையாகச் சுட்டப்படுதலும் பழங்காலத்தில் வழக்கில் இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

மேலும் பருப்பொருளுக்குப் பருப்பொருளும், நுண்பொருளுக்கு நுண்பொருளும் உவமையாகி வருதலையும் காணமுடிகிறது. “தலைவனும் தலைவியும் காதல்கொண்டு இருப்பது கண்டு ஊரார் பலவாறு திரித்தும் மயங்கியும் பேசுவது வழக்கம். இப்பேச்சில் முரண்பாடுகளும் சிக்கல்களும் இருந்தன என்பதற்குத் தூக்கணாங்குருவிக் கூட்டைச் சுட்டிப் பாடுகிறார் ஒரு புலவர்” (குறு. - பா.274)

“அன்றில் பறவைகள் இணைபிரியாமல் வாழும் தன்மை உடையன. இணைபிரியாமல் வாழும் காதலர்களுக்கு அது உவமையாகச் சுட்டப்படுகிறது” (நற். - பா.124). இயற்கையின் தோற்றமும் மாற்றமும் மனிதனின் நற்குணச் செய்கைகளுக்கு ஒப்புமை சுட்டப்படுகிறது. “காந்தள் மொட்டு மலர்வதற்கு முன்பே வண்டு உட்சென்று வாய் வைத்து ஊதுகின்றது. பின்பு மொட்டு மலர்கிறது. இது கடமையும் நன்றியுணர்ச்சியும் உடை சான்றோர்க்கு உவமையாக சுட்டப்படுகிறது” (குறு. - பா.265).

இயற்கை மிகுந்த காட்சிகளில் கடவுளைப் பற்றியும் பண்டைக்கால இதிகாசங்களில் எழும் கற்பனைக் கதைகளுடனும் ஒப்பிட்டுக் காணும் முறை பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. வேங்கை மரம் பூத்த நிற்கிறது. “மலைகளிலிருந்து பாயும் அருவிகள் மரங்களில் பட்டு விழ்கிறது. இதைச் செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் திருமகளுக்கு இரண்டு களிறுகள் தம் துதிக்கையால் நீர் சொரிவது போல் உள்ளது” என்று ஒப்பிடுகிறார் கபிலர். (கலி. - பா.44).

இயற்கைக் காட்சிகளின் தோற்றம் வேறு சூழ்நிலையில் தோற்றமளிக்கும் இயற்கைக் காட்சியின் மாற்றத்திற்கு ஒப்புமை காட்டப்பெறும் இடங்களுக்கும் உண்டு. “ஆம்பலின் கூம்பிய முகை

வைகறையில் மலர்வது, அதேநேரத்தில் கீழ்த்திசையில் தோன்றும் வெள்ளியைப் போல் உள்ளது என்கிறார்” ஆலங்குடிவங்கனார் (நற். - பா.230). நுண்மாண் நுழைபுலத்தோடு இயற்கையை நுணுகி நோக்கி அவற்றை உவமைகளாகக் கையாளும் பெற்றி வாய்ந்தவர்கள் சங்கப்புலவர்கள் எனலாம். உயிர்களின் வாழ்வைக் கூர்ந்து நோக்கியதால் தோன்றிய உவமைகள் இலக்கியத்தில் உயர்ந்த இடத்தைப் பெறுகின்றன. பற்பல இடங்களில் உவமைகளை அடுக்கிக் காட்டுவதால் கூறப்படும் பொருள் அழகும் தெளிவும் பெற்று விளங்குகின்றன. உலோச்சனார் பாடலில் “புன்னை மரத்தின் கரிய கிளை இரும்பு போன்றது என்றும், இலை நீலம் போன்றது என்றும், மகரந்தம் பொன் போன்றது” என்றும் ஒப்புமை காட்டப் பெறுகின்றன. (நற். - பா.249)

புலவர்கள் தாம் சொல்ல வேண்டிய கருத்துக்களாகிய நுண்பொருளைச் சிலவகை உவமைகளால் சீரிய வகையில் தெளிவுபடுத்துவதையும் காணலாம். புறநானூற்றில் சோழன் குளமுற்றத்துச் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை ஆலந்தூர் கிழார் பாடும்போது,

“கொண்டல் மாமழை பொழிந்த

நுண்பஃறுளியினும் வாழிய பலவே”¹³ (புறம். - பா.34)

என்று வாழ்த்துகின்றார்.

புலவர்கள் தம் கருத்திற்கு உயிர்நிலையாக விளங்கும் உவமைகளைத் தேவையான இடங்களில் பொருத்திக்காட்டும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தனர். “ஆழ்ந்த அனுபவத்தை உள்ளத்தில் உணர்வதன் பயன் புலவர்களுக்கு இன்றியமையாதது” என்கிறார் திரு. ஐ.ஏ.ரிச்சர்ட்ஸ் (Principle of Literary Criticism - P.181) ஆல்டன் (Alden) கூறுவது போல் “சங்கப் புலவர்களின் நினைவும்

கற்பனையும் தம் கண்களினால் கண்ட காட்சிகளிலிருந்து எழுந்தவைகள். பிற புலவர்களின் வாயிலாக அரும்பியவை எனல் வேண்டும்” (Alden, An Introduction of Poetry - P.94)

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இயற்கைப் பொருள்கள் உவமையாகப் பற்பல இடங்களில் சிலபல காரணங்களக்காகக் கையாளப்படுகின்றன. அவை குறிப்பிட்ட சில பொருட்களுக்குக் குறிப்பிட்ட சில உவமைகளைச் சுட்டுவதும், இயற்கைக்கு இயற்கையை உவமையாக கையாள்கின்ற மரபும், பருப் பொருளுக்குப் பருப்பொருளும், நுண்பொருளுக்கு நுண்பொருளும் உவமையாகச் சுட்டுதலையும், கடவுளர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போதும் உவமைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. புலவர்கள் எடுத்துக்காட்டிய உவமைகள் செயற்கையாகவோ, புனைதலாகவோ இல்லாமல் தனித்தன்மை பெற்றதாகத் திகழ்கின்றன.

தாவரங்களும் விலங்கினங்களும்:

இயற்கையின் படைப்புகளில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகச் சொல்லப்படும் பறவைகள், விலங்குகள், மரம், செடி, கொடிகளைப் புலவர்கள் பயன்படுத்திய பாங்கு இங்குச் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

பல்வேறு நிலங்களின் மரம், செடி, கொடி, புதர்கள் யாவும் தத்தம் பெயரோடு தனித்தனியே குறிக்கப்படுகின்றன. புலவர்கள் தாவரங்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றனர். ஒவ்வொன்றையும் பெயர் குறித்துச் சுட்டுகின்றனர். அவை பற்றிய விளக்கங்களையும் குறிப்பிடுகின்றனர். கடுக்கை, உழிஞை, குன்றி, எருக்கு முதலியனை விரிவும் விளக்கமும் பெறாநிலையில் சுட்டப்படுகின்றன. மேலும் இருப்பை, பலா, வேங்கை, மூங்கில், புன்கு, தாழை, புன்னை, முல்லை முதலியவற்றைப் பற்றி மிகவும் விரிவாகவும்

விளக்கமாகவும் கொண்ட பாடல்கள் பழைய இலக்கியங்களில் மிகுந்துள்ளன. அவற்றில் மலர் முதலிய உறுப்புகள் அவற்றிற்குத் தகுந்த நிலையில் உள்ள பொருட்களோடு ஒப்பிட்டுப் பேசப்படுகின்றன.

சில மரங்களைக் குறிப்பிடும்போது அவற்றை உறைவிடமாகக் கொண்ட பறவைகளும் பேசப்படுகின்றன.

“எரிமருள் வேங்கை இருந்த தோகை”¹⁴ (ஐங். - பா.294)

இயற்கை செய்யும் குறும்புகள் உணர்த்தும் செய்திகள், “மேலிருந்து வீழ்ந்து மலைப் பிளவொன்றில் மறைந்த பலாவின் கனி இடையில் தேன்கூடு ஒன்றைச் சிதைத்துச் செல்லும் காட்சி” ஐங்குநூற்றில் அமைந்து உள்ளது. (ஐங். - பா.214).

“கோடைக்காற்று வீசுவதால் மூங்கில் அசைந்தாடுகின்றது. மூங்கில் புதரில் நம்பிப் பதுங்கி இருந்த புலியின் இருக்கை கோடைக்காற்றின் குறும்பால் தெளிவாகப் புலப்படும் நிலையை” மதுரைக் கணக்காயனார் பாடுகின்றார். (அகம். - பா.27)

சங்க இலக்கியங்களில் விலங்குகளைப் பற்றிய செய்திகள் அவை நிலத்தில் வாழ்வன, நிலத்திலும் நீரிலும் வாழ்வன, மரங்களில் வாழ்வன, நீரில் வாழ்வன, விண்ணகத்தில் வாழ்வன எனப்பட பிரிவுகளில் அடங்கும். உயிரினங்களைப் பற்றிய செய்திகள் வீட்டு விலங்குகளாகிய பசு, எருது முதலியன மட்டுமின்றி வனம்வாழ் விலங்குகளாகிய மான், புலி ஆகியவற்றைச் சங்கப் புலவர்கள் வியந்து பாடியுள்ளனர். இதில் வனவிலங்குகளை வருணிப்பதுபோல் வீட்டு விலங்குகளை வருணிக்கவில்லை எனலாம். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் நிலங்களுக்குரிய உயிரினங்கள் மிகக் குறைவானவை.

எருமை, நீர்நாய், ஆமை, நத்தை ஆகிய மருதநில உயிர்களும், பல்வேறு வகை மீன்கள். சுறா, நண்டு, சங்கு முதலிய நெய்தல்நில உயிர்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளதைப் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது. “களிற்றினைக் கொன்றது கடுவாய், அதனால் ஏற்பட்ட வேதனையில் பெண்யானை அசைய முடியாமல் நின்றுவிட்டது” இருந்தாலும் தன் குட்டியைத் தழுவி நின்று நிலையை மறக்க முயல்கிறது. (நற். - பா.47)

விலங்குகளுக்கு இயற்கையில் கிடைத்துள்ள இனிமையான வாழ்க்கை “வாழைப் பூவில் உள்ள தேன் விழுந்து அது அருவியில் கலக்க அந்த அருவி நீரைப் பெண் குரங்கு ஒன்று பருகி இன்புறுகிறது” எனக் குறிப்பிடுகிறது நற்றிணை. (நற். - பா.355) பிற திணைகளில் காணப்படும் விலங்குகளின் அவலச்சுவை இங்கு எடுத்து வைக்கப்படுகிறது. “பெண்குரங்கு தன் குட்டியை ஆழமான பள்ளத்தாக்கில் சாகக் கொடுத்துவிட்டுத் தன் கூட்டத்தோடு நின்று வருந்தும் நிலை கூறுப்படுகிறது” (மலைபடுகடாம் - பா.311)

சிறிய பறவைகளான கிளி போன்றவை இலக்கியத்தில் இடம்பெறத் தகுதியானவை. “சங்கப் புலவர்கள் குயிலையும், மயிலையும் வருணிப்பதில்லை. ஆனால் சுந்தரர் தமது தேவாரப் பாடல்களில் கிளிகளைப் பாடிச் சென்றுள்ளார்” (சு.தே. - பா.803) சில பறவைகளின் நடைமுறைப் பழக்கங்கள் சில பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. “கூடுகட்டுதலில் தூக்கணாங் குருவிக்கு உள்ள திறமை பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றது.” (நற்.- பா.366) “வண்டும், தும்பியும் சங்க இலக்கியத்தில் சிறப்பான இடம் பெற்றுள்ளன. அவை எப்போதும் தேன் சேர்க்கும் மலர்களுடன் சேர்ந்து வருணிக்கப்படுகின்றன” (அகம். - பா.132)

இவ்வாறு பல்வேறு நிலங்களில் இருந்த மரம் செடி, கொடிகள், நீரில்வாழ்வன, நிலத்தில் வாழ்வன, விண்ணில் வாழ்வன, பறவைகள், விலங்குகள் ஆகியன பற்றியும், மரங்களை உறைவிடமாகக் கொண்டு வாழ்பவை, காற்று, மரம் முதலியவற்றுடன் உண்டான தொடர்பு, விலங்குகளுக்கு இயற்கை அளித்துள்ள இன்ப வாழ்வு பற்றிய செய்திகளும் சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

இதில் சொல்லப்பட்ட கருத்துகளின் தொகுப்புரையாக, இயற்கையை எல்லா உயிர்களிடத்தும் இணைத்தும் உவமித்தும் சொல்லப்பட்டதைக் காணமுடிகிறது. மனிதர்களின் காதல் உணர்வுகளுக்கு மிகச்சிறந்த பின்னணியாக இயற்கை அமைந்திருந்தது. மனிதர்களின் அகம் மற்றும் புற நடவடிக்கைகளுக்காகப் பறவைகள், விலங்குகள், வண்டுகள் உவமையாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன. பழந்தமிழ் மக்களின் பழக்க வழக்கம் மற்றும் மூடநம்பிக்கைகளை சுட்டிக்காட்ட இயற்கை பயன்படுத்தப்பட்டது. மேலும் புறப்பொருளில் இயற்கை இடம்பெற்ற விதத்தையும், சங்க இலக்கியங்களில் தலைவன் தலைவியின் மனநிலைகளை, உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு இயற்கை பயன்பட்டதையும், அதற்கு ஐவகை நிலங்களில் உள்ள இயற்கைக் காட்சிகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டதையும், இயற்கையில் மெய்மறந்து அதில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு பாடிய புலவர்களையும், இயற்கையின் மீது கொண்ட விருப்பத்தால் தமது பெயர்களில் கூட இயற்கையை இணைத்து உவமையாகக் கையாண்டுள்ள விதத்தையும் தாவரங்கள், விலங்குகள் போன்றவற்றையும் தமது பாடல்களில் பாடியிருந்தலில் இருந்து சங்ககால இலக்கியங்களில் புலவர்கள் இயற்கையின் மீது கொண்டிருந்த அளவற்ற ஈடுபாடு புலப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களின் பாடுபொருள் மரபில் காதலும் வீரமும் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. அவற்றை வெளிப்படுத்த இயற்கையை, இயற்கைக் காட்சிகளைப் பின்புலமாகப் பயன்படுத்தினர். அதற்குப் பின்னர் தோன்றிய இலக்கியங்களும் இப்பின்னணியைக் கொண்டே அமைந்துள்ளன. தொல்காப்பியர் காலம் முதற்கொண்டு தற்காலம் வரை தோன்றியுள்ள அனைத்துவகை இலக்கியங்களிலும் ஊடுபாவாக - நூலாக இருப்பது இயற்கையாகும். இலக்கியங்களின் வகை, தன்மை மாறுபட்டாலும் மாறுபடாத ஒரு பொருளாக இயற்கை இலக்கியங்களில் கலந்துள்ளது. இத்தகு இயற்கை தொல்காப்பியம் முதலான இலக்கண நூல்கள், நீதிநூல்கள், காப்பியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள் ஆகிய இலக்கியப் பாடைப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காதல் பற்றிய கற்பனையை அகம் என்றும், வீரம், கொடை, புகழ் முதலிய வாழ்க்கைத் துறைகளைப் புறம் என்றும் பாகுபாடு செய்திருந்தனர். அகப்பாடல்களில் தலைவன் தலைவியின் காதல் பாடப்படும், புறப்பாடல்களில் நாட்டை ஆளும் தலைவனுடைய சிறந்த வீரச் செயல்கள் பாடப்படும். பெரும்பாலும் அகப்பாட்டுக்கள் கற்பனைகயாகவும், புறப்பாட்டுக்கள் உள்ளது கூறலாகவும் அமைந்துள்ளன எனலாம்.

இயற்கை - சொற்பொருள் விளக்கம்:

இயற்கை என்ற சொல் இயல்பு என்னும் பொருளில் இடம் பெற்றதாக தெரிகின்றது.

“இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்” என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவுக்கு உரைகண்ட சேனாவரையர் இயற்கைப் பொருள் என்பதற்குத்

“தன்னியல்பில் திரியாது நின்ற பொருள்” (தொல். சொல் சேனாவரையர். 19)
என விளக்கந்தருகின்றார்.

“இயற்கையல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்” என்ற புறநானூறுப் பாடல் அடியில் இயற்கை என்ற சொல் இயல்பு என்ற பொருளிலேயே ஆளப்படுகின்றது. உலகில் மானிடமுயற்சியின்றி இயல்பாகத் தாமே தோன்றி எங்கும் நிறைந்த பயிரினம், உயிர்வகை, காற்று, கடல், மலை, வான், கோள்கள் போன்றன இயற்கையாகும். செயல் + கை=செயற்கை ஆனாற்போல் இயல்பு+கை= இயற்கையானது.

இயற்கை எழிலைக்,

“கை புனைந்தியற்றாக் கவின் பெறு வனப்பு”¹⁵

என நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார். மாந்தர் தம் கை புனைந்தியற்றாத பாங்கில் அவர்களைச் சுற்றி உலகு முழுவதும் விளங்கும் பொருள்கள் அனைத்தும் இயற்கையாகும்.

இயற்கை அடிப்படையில் திணைப் பிரிவு:

“பண்டையத் தமிழர், உலகைக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனப் பகுத்து நானிலமாகக் கொண்டனர். மழைவளம் அருகி, வெம்மை மிக்க வேனிலாகிய கடுங்கோடைக் காலத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களின் ஒரு பகுதி இயற்கை வளங்குன்றிப் பாலை வடிவங் கொள்ளும்” (சிலம்பு. காடுகாண். 64-66). எனவே நிலைபேறில்லாத பாலையும், பின்னர் நானிலத்தின் ஐந்திணைப் பிரிவாகக் கொள்ளப்பட்டது. குறிஞ்சி, முல்லை முதலிய திணைப் பெயர்களும் இயற்கையின் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்ட பெயர்களே என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. இதனை,

“ நெல்லோடு

நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை

அரும்பவிழ் அலரிதா உய்”¹⁶

என்றமையால் காடுறை உலகிற்கு முல்லைச் சிறந்தது ஆகலானும்

“கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தே விழைகக்கும நாடனொடு நட்பே”¹⁷

என்ற வழி மைவரை உலகிற்குக் குறிஞ்சிப் பூ சிறந்தது ஆகலானும் என்பது உரையாசிரியர் இளம்பூரணர் கருத்தாகும்.

இயற்கை உறவு:

தலைவியின் தாய், தான் சிறு பருவத்தினளாக இருந்த போது புன்னைமர விதைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அப்பொழுது தவறிய ஒரு விதை புன்னைச் செடியாய் வளர்ந்தது. தாய் அதற்கு நெய்யும் பாலும் பெய்து, அன்புடன் வளர்த்த காரணத்தால், தலைவியிடம் அப்புன்னை தலைவியின் தமக்கை என அறிமுகப்படுத்தினாள். தலைவியின் தாய், தலைவியும் இளமை முதலே அதைப் புறங்காத்து வரலானாள். தலைவியும், தலைவனும் சந்திப்பது அப்புன்னை மரத்தடியிலேதானாம். தன் தமைக்கையான புன்னை முன் தலைவி தலைவனுடன் பேச நாணுகிறாள் என்பதை,

“விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி

மறந்தனம் துறந்த பெய்தினிது வளர்ப்ப

நெய்பெய் தீம்பால் பெய்தினிது வளர்ப்ப

நும்மினும் சிறந்தது, நுவ்வை ஆகுமென்று

அன்னை கூறினள் புன்னையது சிறப்பே

அம்ம நாணுதும் நும்மொடு நகையே”¹⁸

என்ற நற்றிணைப் பாடல், இயற்கை தலைவி வாழ்வுடன் உறவு கொண்ட முறைமையினைக் காட்டுகின்றது.

இயற்கையும் இறைமையும்:

சமயக் காலத்தில் மக்கள் வாழ்க்கையில் இறைமை பெற்ற பங்கினைச் சங்க காலத்தில் பெறவில்லை என்றானும் சங்கத் தமிழர் இயற்கையையும் இறையாக வணங்கினார். தொல்காப்பியம் மாயோன், சேயோன், வருணன், வேந்தன் என்னும் நிலத் தெய்வங்களைக் குறிப்பிடுவதோடு கொடி நிலை (ஞாயிறு), கந்தழி (தீ), வள்ளி (திங்கள்) ஆகிய இயற்கைத் தெய்வங்களையும் குறிப்பிடுகின்றது. இயற்கையை இறைவன் திருமேனியாக,

“மாநிலஞ் சேவடியாகத் தூநீர்

வளைநரல் பெளவம் உடுக்கையாக

விசும்பு மெய்யாகத் திசைகையாகப்

பசங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண்ணாக

இயன்ற எல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய

வேத முதல்வன் என்ப

தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே”¹⁹

என்று நற்றிணைப் பாடல் இறைவனை வேதமுதல்வன் என குறிப்பிடுகின்றது. உலகின் ஒளிச்செல்வனான ஞாயிற்றைத் தெய்வமாக எண்ணித் தொழுதிருக்கின்றனர் தமிழர். ஞாயிற்றைக் கடவுளாகக் கருதிய நிலையினை,

“ஞாயிற்றுப் புத்தேள்

அதனான் வாய்வாளேன்”²⁰

என்ற தெடராலும்,

“கதிர்காய்ந்து எழுந்தகங் கனலி ஞாயிற்று

வைகுறு வனப்பில் தோன்றும்”²¹

போன்ற பாடல் வரிகளாலும் அறியலாம். தமிழர் தம் வாழ்க்கைக்கு இயற்கை மிகவும் இன்றியமையாததாய் விளங்கி வருவதை எண்ணியே இயற்கையினை இறைமையாக வழிபட்டு வந்தனர்.

இயற்கையும் அழகும்:

இயற்கையின் எழில்வளம் பாட்டுலகின் பரம்பரைச் செல்வமாகும். கவிஞர் தம் கலைநோக்கில் இயற்கையை அழகுணர்வின் பிறப்பிடமாகவே காணுகின்றனர். இயற்கையும் அழகும் பிரித்துக் காண முடியாதவாறு இணைந்த நிலையிலேயே அவர்கள் பாக்கள் காட்சி அளிக்கின்றன. தலைவியின் அழகை வருணிக்கும் புலவர்கள்,

“செங்கோற் குட்டுவன் தொண்டி அன்ன எற்கண்டு”²²

“தொண்டி யன்னநின் பண்பு பல கொண்டே”²³

“வஞ்சியன்ன என் நலம்”²⁴

“அழிசி ஆர்க்காடு அன்ன அவள் பழிதீர் மாண லம்”²⁵

“தேர்வண் விராகன் இருப்பை அன்ன என் தொல்கவின்”²⁶

என்ற பாடல்களி மூலம் இயற்கையின் அழகினை உணர்த்துகின்றனர்.

குறிஞ்சிப் பாட்டில் வரும் தலைவன் இயற்கை அழகுடன் வருகின்ற இனிய காட்சியைக் கபிலர்,

“மணிநிறங் கொண்ட மாயிருங் குறிஞ்சியின்

மலையவு நிலத்தவுஞ் சினையவுஞ் சுனையவும்

வண்ண வண்ணத்த மலராய்வு விரைஇய

தண்ணறுந்த தொடையல் வெண் போழ்க் கண்ணி

.....

செம்பொறிக் கேற்ற வீங்கிறைத் தடக்கையின்

வண்ண வரிவில் லேந்தி”²⁷

என்று இயற்கை அழகினை வியந்து பாடுகின்றார்.

முல்லைப் பாட்டிலும், சிறுபாணாற்றுப் படையிலும் வழிக் காட்சியில் அமையும் மலர்க்காட்சி இத்தகு வளன் காட்டுகிறது.

“செறியிலைக் காயா அஞ்சன மலர

முறியினர்க் கொன்றை நன்பொன் கால

கோடற் குவிமுகை யங்கை யவிழத்

தோடார் தோன்றி குருதிப் பூப்ப.....”²⁸

என்றும்,

“அலைநீர்த் தாழை யன்னம் பூப்பவும்

தலைநாட் செருந்தி தமனிய மருட்டவும்

கடுஞ்சூல் முண்டகங் கதிர்மணி கழா அலவும்

நெடுங்காற் புன்னை நித்திலம் வைப்பவும்”²⁹

என்றும் வரும் பாடலடிகள் மூலம் மலர்களின் வண்ணமும் வடிவும், மென்மையும், இயல்பும் தெளிவுபட வெளிப்படுகிறது.

காதல் நோக்கும் இயற்கை நோக்கே:

பண்டைத் தமிழரின் காதல் நோக்கும் இயற்கை நோக்காகவே இருந்தது. இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டாய் பேயனார் ஐங்குறு நூற்றில் காட்டும்

முல்லை வருணனையைக் கூறலாம். வினை முடித்து வந்த தலைவன் தன் தலைவியிடம் தான் வந்த வழியெல்லாம் தலைவியையே எண்ணியதாய்க் கூறினான். அதற்குக் காரணம் அங்குக் காணப்பெற்ற இயற்கைப் பொருட்களெல்லாம் அவனுக்குத் தலைவியின் அழகை நினைவூட்டின என்பதனை,

“நின்னே போலும் மஞ்ஞை ஆலநின்

நன்னுதல் நாறும் முல்லை மலர

நின்னே போலும்மா மருண்டு நோக்க

நின்னே உள்ளி வந்தனென்

நன்னுதல் அரிவை காரினும் விரைந்தே”³⁰

மயிலசைவில் நின் சாயலை அறிந்தேன், முல்லை மலரின் நின் கூந்தல் மணத்தை நுகர்ந்தேன். மான் பார்வையில் நின் மருட்சியைக் கண்டேன். மயிலும், முல்லையும் எனக்கு அவையாகத் தோன்றவில்லை, நீயாகத் தோன்றினாய், எனக்கு நின்னையே காட்டின. வழியிடை இயற்கையெல்லாம் நின் உணர்வே எனக்கு மிகுந்தமையின் வேறொன்றையும் நினையாது நின்னையே எண்ணி ஓடி வந்தேன் என இயற்கை தனக்கு உற்றுழி புரிந்து நல்லாற்றுப் படுத்திய பாங்கினைத் தலைவிக்கு எடுத்துரைக்கின்றான்.

கார்கால இயற்கை:

“புதுப் பூங்கொன்றைக்

கானம், கார் எனக் கூறினும்

யானோ தேறேன், அவர் பொய் வழங்கலரே”³¹ (21 :3-5)

- ஓதலாந்தையார்.

“மடவமன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை

கல்பிறங்கு அத்தம் சென்றோர் கூறிய

பருவம் வாரா அளவை, நெறிதரக்

கொம்பு சேர் கொடி இணர் ஊழ்த்த

வம்ப மாரியைக் கார் என மதித்தே”³² (66) - கோவர்த்தனார்.

“பெருந் தண் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்து

அரும்பே முன்னும் மிகச் சிவந்தனவே

யானே மருள்வென்?”³³ (94:1-3) - கதக்கண்ணன்

என்னும் மூன்று பாடல்களும் பெண் கூற்றில் (தலைவி/தோழி) முல்லைத் திணையில் பருவங்கண்டு நிகழ்த்தியவை, தலைவன் பொய் சொல்ல மாட்டான். எனவே வம்பமாரியைக் கார் என மதித்து அதாவது முதுவேனிற்கால கோடை மழையைக் கார்கால மழை என மதித்து மலர்ந்த பூக்களையுடைய கொன்றை மரமும், சிவந்த பிச்சி அரும்பும் அறியாமை உடையவை என்பது பாடற் பொருண்மையாகும். மூன்று வெவ்வேறு புலவர்கள் ஒரே சூழலுக்கான பொருண்மையைப் பாடும் முறைமையில் ஒன்றுபடுகின்றனர். மூன்று தலைவியும் தலைவன், நின்ற சொல்லன் என்பதில் உறுதிகொண்டு இயற்கையை ஐயறுகின்றனர். கூற்றுக்குரியகளன் இருவரின் அன்பை வெளிப்படுத்த ஏதுவாக அமைகின்றது. கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் என்றும் பெண்பாற்புலவர் பாடிய 287வது பாடலும் இதே போன்று அமைந்துள்ளது. மாலைக்காக விளக்கம் தரும் குறுந்தொகைத் தலைவியும் (234) திருக்குறள் தலைவி காட்டும் மாலைக் காலமும் (1221, 1224) ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பாலைத் திணையில் கூவன்மைந்தனின் 224ஆவது பாடலும் கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் பாடிய 192வது பாடலும் தலைவியின் நோயை அழகிய உவமை வழி வெளிப்படுத்துகிறது. இப்பாடல்கள் ஒரே பொருண்மை / சூழலில் ஆண் /பெண் புலவர் ஒன்றுபடுவதை உணர்த்துகின்றன.

வரவேண்டாம் என்று கடிந்து, வரைவை வேண்டிய தோழி,

“கொல்முரன் இரும்புலியை நுழைய இயலாத

செம்மறுக் கொண்ட வெண்கோடு யானை

கல்மிசை அருவியின் கழுஉஞ் சாரல்”³⁴ (நற்.151)

என்று கூறுகின்ற பாடலில்,

வலிமை வாய்ந்த கரும்புலியை நுழைய இயலாத குகையிலே சென்று யானை தாக்கிக் கொன்றது என்று யானையின் செயலைக் கூறியது, அயல்பெண்டிர் கூறிய பழிச்சொல்லை மணம் செய்து நீக்கிக் கொள்வாயாக என்ற இறைச்சிப் பொருள்கொண்டு அமைந்துள்ளது.

அயல்பெண்டிர் பழிதூற்றதலை,

“அலர்வாய்ப் பெண்டிர் அம்பலொடு ஒன்றி

புரைஇல் தீமொழி பயிற்றிய உரைஎடுத்து”³⁵ (நற்.36)

எனற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

ஆமான்மீது எய்த அம்பு:

அயலவர் தலைவியை வரையும் பொருட்டு வந்த காலதிலே, குன்ற நாடனுக்கு உன் அருமை தெரியும், வேற்று வரைவு நமக்குத் தகுதியன்று என்ற தோழி,

“அமர்க்கண் ஆமான் போக்கு முள்காது

பணைத்த பகழிப் போக்கு நினைத்து கானவன்

அணங்கொடு நின்றது மலை”³⁶ (நற்.165)

என்று கூறுகின்ற பாடலில்,

கானவன் ஆமான்மீது அம்புஎய்ய, அது பிழைத்தமைக்குக் கடவுள் தான் காரணம் எனப் பலி நேர்ந்தான் என்றது, நாம் கருதிய தலைவனைக் கூடாமல் இருப்பதற்கு உள்ள தடையை அகற்றத் தெய்வத்திற்குப் பலிக்கடன் நேர்வோம் என்ற இறைச்சிப் பொருளைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

நற்றிணை - முல்லைத்திணையில் இயற்கைக் காட்சிகள்:

மனிதனை மகிழ்விப்பதும் வாழ்விப்பதும் இயற்கை. இயற்கையின் இயக்கத்தில் மனிதனின் வாழ்க்கையும் இயங்குகிறது. எனவேதான் இலக்கியங்கள் இயற்கைக் காட்சிகளின் வழியாகவும் மனிதவாழ்வினைப் பேசின. சங்கப் புலவர்கள் இயற்கையினைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடவில்லை. ஆனால், மாந்தர்கள் வருணிப்பதற்கும் வாழ்வியல் கருத்துக்களை எடுத்துரப்பதற்கும் நிலத்தின் வகை நிலத்தின் வகைப்பாட்டினைச் சுட்டுவதற்கும் இயற்கைக் காட்சிகளைப் பயன்படுத்தினர். இந்த அடிப்படையில் அகநூலான நற்றிணையில் அமைந்த முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் இயற்கை காட்சிகளை கொண்டுள்ளன.

தலைவியின் அக மனநிலை

இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்ட சங்கமாந்தர்கள் அவற்றின்வழி தங்கள் மனநிலையைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். தலைவன், தலைவி, தோழி

ஆகியோரின் மனநிலையானது மகிழ்தல், அழுதல், பழித்தல், வாழ்த்துதல் ஆகிய தன்மைகளில் காணப்படுகின்றன.

வினைமுற்றி மீள்கின்ற தலைவனின் மனம் மகிழ்வுடன் திகழ்கின்றது. தலைவன் வினைமுற்றி வருகின்ற வழியில், ஈரமண்ணிலிருந்துநாங்கூழைப் பெற்ற கானவாரணம் தன்பெடைக்கு ஊட்டுவதற்குத் தயாராகும் காட்சியை காண்கின்றான். கானவாரணம் தன்பெடைக்கு இரைதேடித் தருவது ஓர் இன்பமான இயற்கைக் காட்சி இந்த இயற்கைக் காட்சி தலைவனுக்குத் தலைவியின் இன்பமான மனநிலை வெளிப்பாடு இக்காட்சியின்வழி வெளிப்பட்டுள்ளது. இம்மன மகிழ்ச்சியினை தலைவன் உதுக்காண் எனத் தேர்பாகனுக்கு காட்டி மகிழ்வதிலிருந்தும் அறிய முடிகின்றது.

“..... கானவாரணம்

புலரா வீர்மணன் மலிரக் கெண்டி

நாளிரை கவரமாட்டித் தன்

பெடை நோக்கிய பெருந்தகு நிலையே”³⁷ (நற்.21)

என்ற பாடல் அடிகளில் சித்ரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கார்ப்பருவம் வந்தும் தலைவன் வராததைக் கண்ட தலைவி ஆற்றாமையுடன் அழுகின்றாள்.

“கரைபொருது இழிதரும் கான்யாற்று இகுகரை

யாங்கனந் தாங்கவென்”³⁸ (நற்.381)

என்ற பாடலடிகளானது கரைஉடைந்து ஓடுகின்ற காட்டாற்று வெள்ளமானது கரையில் இருந்த மாமரத்தின் உச்சியில் அமைந்து இருக்கும் தளிரைக் காற்று நிலைகுலையச் செய்கின்றது. காற்றால் அல்லல்படும் தளிரைப்போல தலைவியின் மனமும் துன்பத்துடன் திகழ்கின்றது என்பதை காட்டுகின்றது.

இப்பாடலில், புலவர் இயற்கைச் சீற்றத்தால் பாதிக்கப்படும் மரத்தின் நிலையினைக் கண்முன் காட்சிப் படுத்தித் தலைவியின் துன்ப மனநிலையினைக் கண்முன் சுட்டுகிறார். கார்காலம் வந்தும் வினைமுற்றி மீண்டுவராத தலைவனை எண்ணித் தலைவி அழுகின்றாள். தலைவியின் அழுகையைக் கண்டு மனம் பொறுக்காத தோழி, இயற்கையைப் பழக்க ஆரம்பிக்கிறாள்.

“..... மதியின்றி

மறந்து கடல்முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை

பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த வண்பெயல்”³⁹ (நற்:248)

இப்பாடலில் மழை பொழிவதற்குக் காரணமாக இருந்த மேகத்தைத் தோழி பழிக்கின்றாள். கரியமேகம் பருவ காலத்தை மறந்து கடல்நீரை உண்டு மழை பொழிந்தால் அறிவற்றது என மேகத்தின் மீது தன் கோபத்தைக் காட்டுகின்றாள்.

கார்காலத்தில் பிடவு, கொன்றை, காந்தள் போன்ற மலர்கள் மலர்ந்துள்ளன. ஆனால், தோழியோ அவை அஃறிணையாகிய அறிவில்லாப் பொருள்கள். எனவே மலர்ந்தன எனப் பழிப்பதை,

“பிடவும் கொன்றையும் கோடலும்

மடவ வாகலின் மலர்ந்தன பலவே”⁴⁰ (நற். 248)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

மற்றுமொரு பாடலில் கார்கால வரைவைக் கண்டு மயில்கள் ஆராவரிக்கின்றன. ஆனால், தோழியோ பொய்யான இடிமுழக்கத்தை மெய்யாகக் கொண்டு ஆரவாரிக்கும் அறிவில்லாத மயில் கூட்டம் எனப்பழித்துத் தலைவியைத் தேற்றுகின்றாள். இதை,

“பொய்யிடி அதிர்குரல் வாய்செத்து ஆலும்

இனமயில் மடக்கணம் போல

நின்னை மருள்வேனோ வாழியர் மழையே”⁴¹ (நற். 248)

என்ற பாடலடி சித்தரிக்கின்றது. இதில் வாழியர் மழையே என்ற சொற்றொடரை ஆராயும்போது தோழி மழையைப் புகழ்வது போல் பழித்திருப்பது புலனாகின்றது.

வினைமுற்றி வந்து தலைவியுடன் உறைகின்ற தலைவன் மழையை வாழ்த்துகின்ற மனநிலையும் நற்றிணையில் பதிவாகியுள்ளது.

“உலகிற்கு ஆணியாகப் பலர்தொழப்

பலவயின் நிலைஇய குன்றிப் கோடுதோறு

ஏயினை உரைஇயர்”⁴² (நற். 139)

என்ற பாடலில் இந்த உலகிற்கோர் ஆதாரமாகவும் யாவரும் தொழுமாறும் மழை இருக்கின்றது என்று தலைவன் புகழ்கின்றான். மேலும், பல குன்றின் கொடுமுடிகள் தோறும் பொருத்தி உலாவுக என மழையைத் தலைவன் வாழ்த்துகின்றான்.

காலவெளிப்பாட்டில் இயற்கைக் காட்சிகள்:

முல்லைத் திணையின் பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும் இயற்கைக் காட்சிகளின்வழி விளக்கப்படுகின்றன.

முல்லையின் பொரும்பொழுது கார்காலமாகும். மழைப்பொழிவ கார்காலத்தைக் காட்சிப் படுத்துகின்றது. மேகமானது கடல்நீரை முகந்து கருநிறமாக உருமாறி மழை பொழிந்த செயலானது.

“ வானம்

நளிகடல் முகந்து செறிதக இருளிக்

கனைபெயல் பொழிந்து கடுங்குரல் பயிற்றிக்

கார் செய்து.....”⁴³ (நற்.289)

என்றும்,

“கொண்டல் ஆற்றி விண்தலைச் செந்இயர்

திரைப்பிதிர் கடுப்ப முகடுந் தேறி

நிரைத்து நிறைகொண்ட கமஞ்சூன் மாமழை

அழிதுளி கழிப்பிய”⁴⁴ (நற்.89)

என்றும் சித்தரிக்கப்படுகின்றது.

முல்லையின் சிறுபொழுது மாலைப்பொழுதாகும். சூரியன் மறைவதும் கோவலர் குழலுதுவதும் மாலைப் பொழுதைக் குறிக்கின்றன. இதை,

“பல்கதிர் மண்டிலம் பகல்செய் தாற்றிச்

சேயுயர் பெருவரைச் சென்றவன் மறை”⁴⁵ (நற்.69)

என்ற பாடலடியும்,

“கொடுங்கோல் கோவலர் குழலோ டொன்றி

ஐதுவந் திசைக்கும் அருகில் மாலை”⁴⁶ (நற்.69)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன.

கருப்பொருள் வழியாகவும் முல்லைத் திணைக்குரிய காலம் கூறப்பட்டுள்ளது. முல்லை மலர்வது, மான் தன் துணையைத் தழுவியிருப்பது, ஆற்றுநீர் பெருகிவருவது போன்ற செயல்பாடுகளெல்லாம் முல்லைத் திணைக்குரிய காலத்தைச் சுட்டுகின்றன.

“பறவை பார்ப்புவயின் அடையப் புறவின்

மாயெருத்து இரலை மடப்பிணை தழுவ

முல்லை முகைவாய் திறப்ப”⁴⁷ (நற்.69)

இப்பாடலில் அடைய, தழுவ, திறப்ப போன்ற வினையெச்சச் சொல்லாட்சிகள் இயற்கைக் காட்சியின் செயல்பாட்டினைக் காட்டுகின்றன.

முல்லையின் கருப்பொருளில் ஒன்று ஆறு. முல்லைக்குரிய கார்காலத்தை காட்டாற்று நீர் பெருகி வருவதிலிருந்தும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதை,

“தேறுநீர் கெழீஇய யாறுநனி கொடிதே” (நற்.97)

என்ற பாடலடி தெரிவிக்கின்றது.

நம்பிக்கை வெளிபாட்டில் இயற்கைக் காட்சிகள்:

வினைமுற்றி மீள்கின்ற தலைவனின் எண்ணம் முழுவதுமே தலைவியைச் சுற்றியே அமைகின்றது. எனவே, தன்னுடைய வரவை ஏதேனும் ஒரு நிகழ்ச்சி தலைவிக்குச் சுட்டிக்காட்டியிருக்கும் என எண்ணுகின்றாள். காக்கை கரைந்தால் உறவினர் வருவர் என்பது மக்களின் நம்பிக்கை இந்த அடிப்படையில்,

“..... ஈண்டு நம்வரவினைப்

புள்ளறி வுறீஇயன கொல்லோ”⁴⁸ (நற்.161)

எனத் தேர்ப்பாகனிடம் கேட்கின்றான். பல்லியும் தலைவிக்குத் தன் வரவினைத் தெரிவித்திருக்குமோ என நினைக்கின்ற தலைவனின் எண்ணமானது,

“படுங்கொல் வாழி நெடுங்கவர்ப் பல்லி”⁴⁹ (நற்.169)

என்ற பாடலடியில் நம்பிக்கையாக வெளிப்படுகின்றது.

காக்கை கரையும் ஒலியும், பல்லியின் ஒலியும் தலைவனின் வரவைத் தலைவிக்கு அறிவிக்கும் நம்பிக்கையாகத் திகழ்கின்றன.

ஊர்குறித்த வெளிப்பாட்டில் இயற்கைக் காட்சிகள்:

சங்க அகப்பாட்டில் தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் ஊர்ப்பெயர்கள் இயற்கை வாயிலாகவே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. முல்லைத் திணையிலும் தலைவியின் ஊரானது நேரடியாகச் சுட்டப்படவில்லை. ஆனால், இயற்கைவழி வருணிக்கப்பட்டு உள்ளது.

“..... காமர் மட்பினை

அரலை அங்காட்டு இரலையொடு வதியும்

புறவிற்று அம்மநீ நயந்தோள் ஊரே”⁵⁰ (நற்.121)

இப்பாடலில், தலைவியின் ஊரானது பிணைமான் கலைமானோடு மகிழ்ந்து விளையாடக் கூடிய காட்டின் அருகே இருக்கின்றது என்றும் அக்காடு மரல்வித்துக்கள் உதிர்ந்து கிடக்கும்இடம் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

“வண்டுபடத் ததைந்த கொடிஇணர் இடைஇடுபு

பொன்செய் புனைஇழை சுட்டிய மகளிர்

கதுப்பிற் தோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்

கானம், கார் எனக் கூறினும்,

யானோ தேறேன் அவர்பொய் வழங்கலரே”⁵¹

பருவம் வருந்துணையும் ஆற்றிவித்த தோழி, அவர் வரல் குறித்த பருவ வரவின் கண் இனி ஆற்றிவிக்குமாறு எவ்வாறு என்று தன்னுள்ளே கவன்றாட்கு, அவளது குறிப்பு அறிந்த தலைமகள் கானம் அவர் வரும்

கார்காலத்தைக் காட்டிற்றாயினும், யான் இது கார்காலம் என்று தேறேன், அவர் பொய் கூறாராகரலின் எனத் தான் ஆற்றுவல் என்பது படச் சொல்லியது.

தோழி வண்டுகள் ஒலிக்க, நெருங்கிப் பூத்த நீண்ட பூங்கொத்துக்களைத் தழைகளுக்கிடையே இட்டு, பொன்னால் புனைந்து செய்யப்பட்ட அணிகலன்களைச் சுற்றிக் கட்டிய மகளிரின் கூந்தலைப் அவைகளையுடைய காடு, கார்பருவம் இது என்று தானே வாய்திறந்து கூறினாலும், அவர் சொன்ன சொல் தேறிய யான், தெளியேன் ஏனெனில் அவர் பொய்மொழியைக் கூறார்.

கொன்றை மலர்ந்தமையே கார்காலம் வந்தமையை அறிவிக்குமாயினும், கானமும் வாய்திறந்து கார்பருவத்தின் வருகையைக் கூறுகின்றது. தலைவன் கார்காலத்தில் வருவதாக உரைத்த மொழியைத் தெளிந்த தலைவி, இவற்றை ஏற்க உடன்படவில்லை, தலைவன் பொய்வழங்காதவன் ஆதலின், கூறாத கானம், கார்பருவத்தின் வருகையைக் கொன்றை மரம், மகளிர் கூந்தலைப் போல் தோன்றுவது காட்டி மருட்டிற்று. தன்னைப் போலக் காதலன் கூறும் மொழிகளைக் கேட்கும் பேறுபெறாத கொன்றைகள் பூத்தமை அறிந்து, கானம் தலைவியிடம் கார்ப் பருவத்தின் வருகையை உரைத்தலால், அப் பொய்மொழிகளைத் தலைவி இகழ்ந்தனள். கொன்றைகள், கார்காலத்தில் செறிந்த பூக்களுடன் கொத்துக்களாகக் கொடிபோல் பூப்பன. புதுப்பூ என்றமையால், கார்ப்பருவத்தின் தொடக்கம் கூறப்பட்டது. கொன்றை மரத்திற்கு மகளிரும், தழைக்கு அவர்தம் கூந்தலும், பூங்கொத்துகளுக்குப் பொன் அணிகலன்களும் உவமையாயின. கானம் கூறுதல் என்னா மரபின் எனக் கூறல் என்ற மரபு வழுவமைதியாகும். (தொல். எச்ச. 26) கொன்றையொடு கானமும் சேர்ந்து கூறினும், தன்னால் ஏற்க

இயலாது என்றனர். கொன்றை மரங்கள் அறியாமையுடைய ஆதலின் அவை புதுப் பூ விட்டு, கானம் கார் எனக் கூறுமாறு மகளிர் கூந்தலைப் போல் தோன்றின என்றாள். அவை மலர் சூடி, அணி புனைந்த வழியும் மகளிர் ஆகாமை போல, கானமும் கொன்றை மலர்ந்து கார்ப்பருவம் எனத் தோன்றினும் கார்காலம் அன்று எனத் தெளிந்தனர்.

குறிஞ்சியில் இயற்கை:

“அகவன் மகளே அகவன் மகளே

மனவுக் கோப்பு அன்ன நல்நெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே

இன்னும், பாடுக, பாட்டே - அவர்

நல் நெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”⁵²

கட்டக் காணிய நின்றவிடத்து, தோழி அறத்தொடு நின்றது.

தெய்வங்களையும், குலத்தோரையும் அழைத்துப் பாடுகின்ற கட்டுவிச்சியே. சங்கு மணிகளால் ஆகிய கோவையைப் போன்ற வெண்ணிறமுடைய, நல்ல, நீண்ட, கூந்தலையுடைய கட்டுவிச்சியே, பாட்டுக்களைப் பாடுக. இன்னும் பாட்டுக்களைப் பாடுக. நீ பாடிய பாட்டுக்களுள், அவருடைய நல்ல நெடிய குன்றத்தைப் புகழ்ந்து பாடிய பாட்டையே மீண்டும் பாடுக.

தலைவன் குன்றத்தைக் கட்டுவிச்சி ஏன் பலமுறை பாடவேண்டும் எனச் செவிலித்தாயின் உள்ளதில் ஐயத்தைத் தோற்றவித்து அறத்தொடு நின்றல் தோழியின் நோக்கமாகும். கட்டுவிச்சி, தெய்வங்களையும் கட்டுக் கேட்போரின் இரு மரபினைரையும் அழைத்துப் பாடும் இயல்பினள். நரை மூதாட்டியராயின், அவர்கள் கூறுவன பலரால் ஏற்கப் பெற்றுப் பாராட்டைப்

பெறும். பாடுக பாட்டே என்பதால், அப்பாட்டின் இனிமை ஒன்றையே தாங்கள் கேட்க விரும்புவதாகவும், அதன் பொருள் பொய்ப்பது ஒருதலை என்றும் கட்டுவிச்சியிடம் உணர்த்தினாள். பாட்டே பாடுக, குன்றம் பாடிய பாட்டே பாடுக, இன்னும் பாடுக என முக்காலும் கூறியமை இவளைப் பசப்பித்த தலைவர் அவர், என்பதைத் தாய்க்கு உணர்த்துவதற்காகவே, தலைவன் தலைவியின் தாய்வழி வந்தவன் என ரா.இராகவையங்கார் விளக்குவர். கட்டவிச்சியே, தலைவனை அறிந்து கூறுதல் இயலாது. இனிவழி மரபும் பாடப்பட்ட வழி, தலைவனின் குன்றம் குறித்த பாடல் பாடப்பட்டது. அப்பொழுது தோழி, கட்டுவிச்சியை இடைமறித்து, அக்குன்றம் பற்றிய பாடலையே பல்கால் பாடுமாறு வெண்டினாள்.

தலைவியின் காம நோயின் உண்மைக் காரணத்தை அறியமாட்டாத தாயர், அதனை அறிய விரும்பிக் கட்டுப்பார்ப்பது வழக்கம். கட்டுவிச்சி முறத்தில் நெல்லையிட்டு, எண்ணி, அதனால் புலப்படும் நிமித்தங்களை அறிந்து கூறுவாள். இவர்கள் தெய்வம் ஏறிக் குறி கூறுதலும் உண்டு, பிற்காலக் கலம்பகங்களில் குறம் என்ற உறுப்பாகவும், குறவஞ்சி என்ற இலக்கிய வகையாகவும், நிமித்தம் கூறுதல் வளர்சியுற்றது. கட்டுவிச்சி அணிந்த சங்கு மாலைகளே, அவளுடைய வெள்ளிய கூந்தலுக்கு உவமையாயிற்று. அடர்த்தி, வெண்மை, நீட்சி, சுரிந்த தன்மை ஆகியவற்றால் இவ்வுவமை ஏற்ப அமைந்துள்ளது. “பயனில் மூப்பில் பல்சான்றிரே” (புற. 95) என்பது போல், அவளுடைய நரைவெண் கூந்தல் இகழ்ச்சியைக் குறிப்பதாகும். அவர் குன்றம் பாடிய பாட்டே பாடுக, என்ற வழி அவர் யார் எனத் தோழியைச் செவிலி ஐயுற்று வினவுவாள். வினவின் அவள் எளித்தல், ஏத்தல், வேட்டைகயுரைதல்,

கூறுதல், உசாவுதல், ஏதீடு தலைப்பாடுஎனப் பலவகையான அறத்தொடு நிற்பாள்.

“கடர்செல் வானம் சேப்ப, படர் கூர்ந்து

எல்லுறு பொழுதின் முல்லை மலரும்

மாலை என்மனார், மயங்கியோரோ

குடுமிக் கோழி நெடுநகர் இயம்பும்

பெரும்புலர் விடியலும் மாலை

பகலும் மாலை - துணை இலோர்க்கே”⁵³

பருவ வரவின்கண் தோழக்கு கிழத்தி உரைத்தது.

வெண் மேகங்களையுடைய விசம்பு, செந்நிறம் அடையுமாறு, சூரியன் மறைந்து சென்ற ஒளியற்ற பொழுதினை, முல்லைகள் மலரும் மாலைக்காலம் எனத் தம் துணையொடு கலந்தோர் கூறுவர். துணையைப் பிரிந்து வாழ்பவர்க்கு, உச்சிக் கொண்டையையுடைய கோழிச் சேவல், பெரிய நகரின்கண் இயம்புதற்குக் காரணமாகிய, இராப்பொழுது பெரிதாகப் புலர்தலையுடைய விடியற் பொழுதும், மாலைக்காலமாகும், பகற்பொழுதும் மாலைக்காலமாகும்.

தலைவனோடு கூடிக் கலந்தவர்க்கு மாலைக் காலம் இன்பத்தைச் செய்வதையும், துணையைத் துறந்தவர்க்கு, அதுவன்றி எல்லாப் பொழுதுகளுமே மாலையாய்த் துன்பம் செய்வதையும் தலைவி நினைத்தனள். துணையில்லார்க்கு மாலையின் வேறாக, விடியல், பகல் எனப் பொழுதுகள் தனித்தனியே தோன்றுவதில்லை. தலைவியின் துயரம், மாலையோடு மட்டும் நின்று விடுவதில்லை. எல்லாப் பொழுதுகளுமே அவட்குத் துயர் விளைவிப்பன.

தலைவன், முல்லை மலரும் மாலையில் வருவதாக உரைத்தமையால், அவன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் பொழுதெல்லாம், மாலையாகவே தோன்றிற்று. மாலையில், துணையொடு கலந்தார் சூடி மகிழ்வதால் முல்லை, இன்பத்தைத் தந்தது. பிரிந்தார்க்கு, சூடப்பெறாது கழிதலால், முல்லை, துன்பத்திற்கு ஏதுவாயிற்று, தலைவி, துயிலாமையால் கண்கள் ஒளியிழந்த நிலையில், மயங்கி, எல்லாப் பொழுதுகளையும் மாலையாகவே கண்டனள்.

“அவரோ வாரார் - முல்லையும் பூத்தன

புறியுடைக் கையர் மறியினத்து ஒழிய

பாலொடு வந்து கூழொடு பெயரும்,

ஆடுடை இடைமகன் சென்னிச்

சூடிய எல்லாம் சிறுப முகையே”⁵⁴

பிரிவிடைப் பருவ வரவின்கண் வற்புறுத்தும் தோழிக்கு கிழத்தி உரைத்தது.

தலைவன் பிரியும்போது, முல்லை பூக்கும் நாளில் வருவோம் எனக் கூறிச் சென்றார். ஆனால் முல்லைகள், அவர் வராராக இப்பொழுது பூத்தன. பறிஓலையைக் கையில் கொண்ட இடையர்கள், தங்களுடைய செம்மறியாட்டு இனங்களுடன், ஊர்க்கண் வராது, கானத்திலேயே தங்கினர். நாடுகளைத் தமக்குச் செல்வமாக உடைய இடைக்குடியில் பிறந்த மகன், ஊர்ப்பகுதியில் உள்ள மனைகளுக்குப் பாலைக்கொண்டு வந்து தந்த, திரும்புங்கால் உணவைப் பெற்றுச் செல்லுவான். அவன் தலையில் சூடியன எல்லாம், முல்லையின் சிறிய பசுமையான அரும்புகளேயாகும்.

கானத்தில் முல்லை பூத்தமையை, இடைமகன் தலையில் சூடிய செல்வி அரும்புகளால் அறிந்ததாகத் தலைவி உணர்த்தினாள். செம்மறி

ஆட்டின் மந்தைகளைக் காப்பதற்காக ஓலைப்பாயைக் கையில் கொண்ட இடையர் பலர், காட்டிலேயே தங்குவர். அவற்றின் பாலை, ஊரிலுள்ளார்க்குத் தந்து, தானும் உணவு உண்டு, கானத்தில் இருக்கும் தம் சுற்றமும் உண்பதற்காக உணவு பெற்றுச் செல்லும் இடையனின் இயல்பு ஈண்டு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஊரில், பாலை விற்று, அதற்கு விலையாக உணவுப் பொருள்களைப் பெற்றுச் செல்வான் என்றும் பொருள் கொள்ளுதல் கூடும்.

இடையன், ஊரை அடையுங்கால் சூடிவந்தது, முல்லையின் சிறுபசுமுகை ஆதலால், கூழொடு பெயருங்கால் அவை பூத்தன எனக் கொண்டு, மாலைப் பொழுதின் வருகையைத் தலைவி உணர்ந்தமை கூறினாள். இடைமகன் சூடினான் எனக் குறிப்பிட்டுத் தலைவன் உடனின்மையால் தனர் சூட இயலாமை குறித்ததாகவும் கொள்ளப்படும். தலைவன் வருவதாகக் கூறிய பருவம் வருந்துணையும், தலைவி

“ஓர் ஊர் வாழினும் சேரி வாரார்

சேரி வரினும் ஆர முயங்கார்

ஏதிலாளர் கடலை போலக்

காணக் கழிப மன்னே - நாண் அட்டு

நல் அறிவு இழந்த காமம்

வில் உமிழ் கணையின் சென்று செண்படவே”⁵⁵

வாயிலாகப் புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

நம்மிடத்து அயன்மையை உடைய தலைவர், தம் சேரியுள்ள ஒரே ஊரில் பரத்தையுடன் வாழ்ந்த போதிலும், தம் சேரிக்கண் வருதல் செய்யார். ஒரு கால், உணவு உண்பதற்காகத் தம் சேரிக்கு வந்தபோதிலும், நம்மைத் தழுவுதல் இலர், கடலையை ஒருவன் காணாமல் கடப்பதுபோல என்னைக்

கண்ணெடுத்துப் பாராமல் செல்வர். என்னுடன் பிறந்த நாணத்தைக் கொண்டு, தன்னிடம் உள்ள அறிவை இழத்தற்குக் காரணமாகிய காமம், வில்லினின்றும் வழுவிப் போய்க், குறியல்லா இடத்தில் வீழ்ந்த அம்பினைப் போல், எங்கோ சேய்மையில் சென்று அகப்பட்டுக் கொண்டது.

வில்லின் நழுவிய அம்புபோலத் தன்னை நீங்கித் தலைவனுடைய காமம், எங்கோ பரத்தையர் மாட்டுச் சென்றது என்றும், அதன் விளைவாக, சுடலையை ஒருவரும் கண்ணெடுத்துப் பாராமைபோலத் தன்நிலை ஆயிற்று என்றும் தலைவி, தோழியிடம் கூறினாள்.

சுடலை, வழியருகே இருப்பினும், அதனைக் கண்ணெடுத்துப் பாராது கடப்பது இயல்பாகும். சுடலையைக் கண்டாலும், அதனை நெருங்காது நீங்குவர். சுடுகாட்டைப் பற்றிய ஓர் அச்சம் உள்ளத் திருத்தலால், அதனைவெறுத்து ஒதுக்கும் இயல்பு யாவர்மாட்டும் காணப்படுவ தொன்றாகும். சுடலை அருகே செல்ல வேண்டிய காலங்களிலன்றிப் பிற காலங்களில், அதனைப் பற்றிய சிந்தனையும் மக்கள் உள்ளத்தில் எழுவதில்லை. தலைவி, அச்சுடலை போலத் தானும் நெருங்கப் பெறாது, கண்ணெடுத்துப் பார்க்கப் பெறாது, நினையப் பெறாது வெறுத்து ஒதுக்கப்படுவதாக வருந்துவாளாயினள்.

ஒருநாள் பிரியாது, உயிரின் பழகி, உடன்பிறந்து, உடன் வளர்ந்த நாணம், இயற்கைப் புணர்ச்சியின்போது, தலைவனுடைய காதலால் அழிவதாயிற்று. அக்காதலே, தலைவன் அறிவிழத்தற்கம் காரணமாயிற்று. வில்லாளி, குறிவைத்து எய்வதற்கு முன், வில்லின் நாணை வளைப்பான். பின் அதில் அம்பை வைத்து, வலித்து இழுப்பதற்குமுன், நாணின் விசையால், சில காலங்களில், அம்பு குறிபிழைத்து, வழுவிச் சென்று விடுதலும் உண்டு.

அதுபோலத் தலைவன் காமமும், தன்னுடைய நாணத்தை வீழ்த்தி, எங்கோ சென்றது எனத் தலைவி கூறினள். அம்பு, மீண்டு வாராத ஓர் இடத்திற்குச் சேய்மையில் சென்றமை போலத் தலைவன் காமமும், எங்கோ பரத்தையர் பால் சென்றது என்றும். அவ்வம்பு, மீண்டு வாராமல் போலத் தலைவனும், தன்னிடம் வருவதற்கு வாய்ப்பில்லை எனவும் கவன்றாள். முன்பு, தலைவியின் நாணத்தை கொண்டு, அறிவழிந்த காதலர், இப்பொழுது, ஏதிலாளராய் நின்று, தலைவி முயங்க விரும்பிய நிலையில், அறிவுடையராய்ச் சுடலை போலத் தீண்டற்காமை புலப்படுத்தி நீங்கினர். தன்னுடைய நிலை, சுடலை போலாயிற்று என்றும், தலைவனுடைய காமம், வில் உமிழ் கணை போலாயிற்று என்றும் தலைவி கூறினள்.

“கொய் வுகை முல்லை கானொடு” (அகம். 43:9) என்பதற்கு கொய் வுகை முல்லை கொய்யும் பொழுதெல்லாம் தழைக்கின்ற முல்லை. கொய் அகை முல்லை கான் முல்லை மணக்கும் காடு.

“கானவர் மருதம் பாட அகவர்

நீல்நிற முல்லைப் பஃறிணைநுவல”⁵⁶

என்று பொருநராற்றுப்படை, விளக்கியுள்ளது.

இயற்கையே தூதானது:

சங்க காலத்திலும், சங்கம் மருவியக் காலமாகிய அற இலக்கியக் காலத்திலும் காதலின் அடிப்படை புகலிடமாகத் தலைவனும், தலைவியும் இயற்கையை நாடியுள்ளனர். கார்நாற்பதில் இடம் பெற்றுள்ள,

“இன்னே வருவர் நாமரென்று, எழில் வானம்

மின்னும் அவர் தாது உரைத்து” (கார். 91)

“உமிர் இடி வானம் இழிய” (கார். 92)

“கடிது இடி வானம் உறும்” (கார். 93)

என்ற பாடலடிகளினல் வானம், இடி, மின்னல் போன்ற இயற்கைக் கூறுகள் கார்காலம் வந்துவிட்டதை உணர்த்துவதும், அதனால் காதல் வசப்பட்டத் தலைவி கவலையடைவதையும் காணமுடிகிறது. இந்த நிலையை முல்லைப்பாட்டில் முழுவதுமாய் காணமுடிகிறது.

முல்லை நில மக்கள் வாழும் இடங்களில் மான்களும் முயல்களும் வான்கோழிகளும் வாழ்ந்தன. அவற்றைச் கொன்று இவர் உண்பர். அத்துடன், பால், தயிர் முதலியவற்றையும், பண்டமாற்றினால் பெறப்படும் தானிய வகைகளையும் உண்பர். அவரிடம் நிலத்திற்குரிய குடியிருப்பொன்றைப் பெரும்பாணாற்றுபடை பின்வருமாறு சித்தரிக்கும் “ஆடுகள் உண்பதற்காகத் தூங்கவிடப்பட்ட குழைகள் செறிந்த குறிய கால்களையுடைய குரம்பைகள் அக்குடியிருப்பில் உள்ளன. வயிலின் பக்கங்களில் அடர்ந்த செடிகள் வளர்ந்துள்ளன. கயிற்றினாற் பின்னப்பட்டு, அதன் மேலே வைக்கோல் பரவப்பட்ட கட்டில்களும் இருக்கின்றன. அக்கட்டிலின் மேலே ஆட்டுத்தோல் விரித்திருக்கின்றன. அவற்றின்மேல் காவற்காரர் உறங்குவர். ஆடுகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கிராமத்தைச் சுற்றிப் பசுக்கள் நின்று மேயும் கற்றைகளினாலாய வேலியொன்று உண்டு. மெலிந்த வெள்ளாடுகளும் செம்மறி ஆடுகளும் அவ்விடத்தில் தங்கியிருக்கின்றன.”

இயற்கைக் கட்டமைப்பு:

மலைகள், ஆறுகள் போன்ற இயற்கை அமைப்புகள் மிகத் தெளிவான எல்லை வகுக்கும் தென்னிந்திய நிலத் தோற்றத்தின் பௌதிக அமைப்பு தென்னிந்தியாவின் சிறிய அரசுகள், இன்னும் சிறிய குருநில மன்னர்கள் ஆண்ட சிறு பகுதிகள் ஆகியவற்றுக்கு இடம் தந்தது, அது மட்டுமல்லாமல்

கவிதையையும், நிலவியல் பகுதிகளுக்கு ஏற்ப மலைப்பாங்கான நிலத்துக் கவிதை, மேய்ச்சல் நிலக்கவிதை, கடற்கரைப் பகுதி கவிதை என்பது போல பகுக்க வாய்ப்பளித்தது, எனத் தனிநாயகம் அடிகள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்த அடிப்படையில் சங்ககால அக இலக்கியங்களின் வகைமையும், இன்றியமையாத வரலாற்று குறிப்புகளுக்கும் புலவர்களால் பாடி வைக்கப் பட்டுள்ளன என்பதனை உணர முடிகின்றது.

இயற்கையாக இடி இடித்து மழை பொழிந்தாலும், அது தனது தலைவிக்கு காதலை உணர்த்துவதுடன், மனதை கவலையடையச் செய்வதனைக் கண்ட தோழி,

“நச்சிபார்க்கு ஈதலும் நண்ணார்த் தெறுதலும்

தற்செய்வான் சென்றார்த் தருஉம் தளரியலாய்

பெர்சாப்பு இலாத புகழ்வேள் வீத்திப் போல

எச்சாரும் மின்னும் மழை”⁵⁷

என்று பாடிய பாடலின் நச்சிபார்க்கு அதாவது தன்னிடம் அடைக்கலமாக வந்தவர்க்கு உதவுபவர்களைப் போல கார்காலம் வந்தது, அத உனக்கு உதவும் என வானம் குறிப்பது போல் தோழி தலைவியின் காதலை உணர்த்திப் பாடியுள்ளார்.

இயற்கையால் பெயர்பெற்ற புலவர்கள்:

இயற்கையைப் பெயராகவும் ஈட்டிப் பெருமை அடைந்த சான்றோர்களும் சங்ககாலத்தில் இருந்தனர். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய சங்க இலக்கியப் பாடல்களைப் பாடிய சான்றோர்கள் எண்ணிக்கை நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளன. இவை இரண்டிலும் சேர்த்து சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் 2389 ஆகும். இவற்றுள் 102 பாடல்களில் ஆசிரியர் பெயர்

தெரியவில்லை. எஞ்சிய 2279 பாடல்களைப் பாடியவர்கள் 473 புலவர்கள் ஆவர். இவர்களின் பெயர்களை ஆராய்ந்த அறிஞர்கள் அவர்களை 44 பிரிவினராகக் காட்டியுள்ளனர். உறுப்பால், ஊரால், குலத்தால், தொழிலால், பெற்றோரால் என்று மட்டுமல்லாது வேறு பல காரணங்களால் பெற்ற பெயர்களாலும் நிலைத்து நிற்கின்றனர். இவர்களில் தாம் பாடிய பாடல்களின் பண்பாலும், திணை முதலியவற்றாலும் 43 புலவர்கள் சிறப்புற்றுத் திகழ்கின்றனர். இதில் சிலர் தாம்பாடிய பாடல்களின் பண்பாலும், திணை முதலியவற்றாலும் 43 புலவர்கள் சிறப்புற்றுத் திகழ்கின்றனர். இதில் சிலர் தாம்பாடிய இயற்கைக் காட்சிகளால் பெயர்பெற்று விளங்குகின்றனர்.

இயற்பெயரோடு இயற்கை அன்னையின் பெயரும் சேரப்பெற்று இயற்பெயரை மறைத்து இயற்கைப் பெயரை மட்டும் பெற்ற புலவர்கள் 27 பேர் உள்ளனர். இவர்களில் இயற்கையைப் பாடிய பாடல் தொடரால் பெயர் பெற்றவர் 12, திணையால் பெயர் 7, மற்றும் 9 பேர் இப்பிரிவுகளிலும் வேறுசில பிரிவுகளிலும் கொள்ளத்தக்கவர்கள். இவர்களில் 11 பேர் ஒரே பாடலால் இன்றளவும் பெயர் பெற்றுத் திகழ்கின்றனர். இவர்கள் எத்தனை பாடல்களைப் பாடினார்கள் என்பதற்குக் குறிப்புகள் இல்லை. அவற்றுள் ஒரு சில பாடல்கள் மட்டும் நமக்குக் கிட்டியுள்ளன. அவர்களது பெயர்கள் பின்வருமாறு, 1.அந்திஇளநாகனார், 2.கங்குல்வெள்ளத்தார், 3. கல்பொருசிறு நுரையார், 4.கழைதின் யானையார், 5.குப்பைக்கோழியார், 6.குறியிறையார், 7.கூகைக்கோழியார், 8.கோட்டம்பலவனார், 9.கோடைபாடிய பெரும்பூதனார், 10.கோவேங்கைப் பெருங்கதவனார், 11.செம்புலப்பெயல்நீரார், 12.தேய்புரிப் படிங்கயிற்றினார், 13.நெடுவெண்ணியவினார், 14.நெத்தற்சாய்த்தாய்த்த ஆவூர்கிழார், 15.மீனெறி தூண்டிலார், 16. விட்டகுதிரையார்,

17.விழிக்கட்பேதைப் பெருங்கண்ணனார் முதலிய புலவர்கள் ஆவர். பாடலால் பெயர் பெற்ற புலவர்களுக்குச் சான்று கயமனார் என்னும் புலவர் பாடிய பாடலால் அறியலாம். கணம் என்பது குளம் “உப்பங்கழிகளில் நெய்தல் மலர் மலர்ந்திருக்கிறது. நீரின் மேல் உள்ள பூக்களை அலைகள் வந்து மோதும்போது அவைகள் மறைந்தும், பின்பு வெளிப்பட்டும் காட்சியளிக்கின்றன. இவை குளத்தில் மூழ்கி எழும் பெண்களின் கண்களைப் போல் உள்ளதாகப்படுகிறார்” (குறு. -பா.9) இவ்வாறு சில சங்கப் புலவர்கள் இயற்கைப் பொருட்களை வருணிப்பதால் பெயர் பெற்றனர்.

இயற்கைப் புலவர்கள்:

சங்க காலப் புலவர்கள் தமது பாடு பொருளை இயற்கையொடு கலந்தே பாடியுள்ளனர். மு.வ. - “இயற்கைக் காட்சிகளை வருணித்துக் கூறுவதில் ஸ்காட்டைப் போன்ற புலவர்களும் சங்க காலத்தில் உண்டு” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். “சங்கப் புலவர்கள் இயற்கைப் பொருளை வாழ்வியலொடு கலந்து பாடினர், தனித்த இயற்கையை மட்டும் வருணனைச் செய்யும் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கையொடு கலந்து பாடியுள்ளனர்” எனப் பேராசிரியர் கு.வெ.பாலசுப்ரமணியன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்கொப்ப பத்துப்பாட்டில் இயற்கைக் காட்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

“இயற்கை அரங்கு, மனித அரங்கு ஆகிய இரண்டு காலங்களே கவிஞனின் தொழற்சாலைகள்” என்ற மேற்கோளை மு.வ.முன் வைத்துள்ளார். இது முற்றிலும் உண்மையான கூற்றாகிறது, புலவன் எந்த ஒன்றையுப் பாட வேண்டுமானாலும் அதற்கான மூலாதாரமாக இயற்கையை, இயற்கையின் பல்வேறு தனித்தன்மைகளை முன்வைத்தே விளக்கும் போக்கைக் கொண்டே இதனை தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள முடிகின்றது. மக்கள் யாவருக்கும்

இயல்பாக அமைந்த விதலுணர்ச்சியும் வீர உணர்ச்சியுமே அக்கால இலக்கியங்களில் சிறப்பிக்கப்பட்டன.

மழை வருணனை:

நற்றிணை முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் மழை பற்றிய வருணனை மிகவும் அழகாய்ப் படைக்கப்பட்டுள்ளன. மழை பெய்வது, தனிமையில் தலைவியைத் துன்புறுத்துவதாகவும் காமநோயைத் தூண்டுவதாகவும் அமைகிறது. மருதன் இளநாகனார், குடவாயில் கீர்த்தனார், இளந்திரையனார், ஒருசிறைப் பெரியனார், இடைக்காடனார், கந்தரத்தனார், விழிக்கட்பேதை பெருங்கண்ணனார், காசிபன் கீரனார், மருங்கூர்ப் பட்டினத்து சேந்தன் குமரனார், ஓளவையார் போன்றோர் தம் பாடல்களில் மழை பற்றி வருணித்துள்ளார்.

சுனை வருணனை:

முல்லைநில வருணனையில் காடுசார்ந்த நீர்நிலைகள் உள்ளன. முல்லை நிலத்திற்குரிய அழகையும், வளத்தையும் நீர்நிலைகள் பகுதிகள் சுட்டுகின்றன. சுனைகளும் நிரம்பக் காணப்பெற்றன.

“கண்போல் நீலம் சுனைதொறும் மலர்”⁵⁸

என்ற வரிகள் இதனை குறிப்பிடுகின்றது.

மழை பெய்யும் காட்சி:

காலைப் பொழுதினிலே மேகம் தன் பெய்தல் தொழிலைத் தொடங்கிவிட்டது எனத் தலைவன் கூறுவதாய் அமைந்துள்ளது.

“கார்தொடங் கின்றே காலை வல்விரைந்து”

கடல்நீரை உண்டு கருத்த மேகம் தன்பருவம் அறியாமல் மழை பொழியத் தொடங்கியது.

“ மதியின்று

மறந்துகடல் முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை”⁵⁹

என்ற வரியில் காணலாம். மற்றொரு பாடலில் மேகம் கடல்நீரை முகந்து வானம் இருண்டும், கடிய குரலைக்காட்டி இடித்தும் மழை பெய்தது எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

“நளி கடல் முகந்து செறிதக இருளிக்

கனைபெயல் பொழிந்து கடுங்குரல் பயிற்றிக்

கார்செய்து என்னுழை யதுவே யாயிடை”⁶⁰

இடி வருணனை:

இடிக்காட்சி மழைபெய்யும் காட்சியுடனே வருணிக்கப்படுகிறது. இடி இடிப்பதால் முல்லை நிலத்தலைவியையும், விலங்குகளையும் துன்புறுத்தியது.

இடி இடித்தல்:

மேகம் இடித்து முழங்குவதால், பாம்புகள் படம் மழுங்கி அடங்கின. இடிக்குரல் தலைவியைத் துன்புறுத்தியது.

“உரவுரும் உரறு நீரில் பரந்த

பாம்புபை மழுங்கல் அன்றியும் மாண்ட

கனியா நெஞ்சத் தானும்

இனிய அல்லநின் இடிநவில் குரலே”⁶¹

என்ற வரிகளில் காணலாம்.

பருவம் மாறி இடித்ததால் மயிலினம் மயங்கியது.

“பொய்யிடி அதிர்குரல் வாய்செத்து ஆலும்

இனமயில் மடக்கணம் போல”⁶²

மற்றொரு பாடலில் மேகம் கடல்நீரை முகந்து இருண்டு மிகக் கடிய குரலைக் காட்டி இடித்து மழை பெய்து தன்னைத் துன்புறுத்துகின்றன எனத் தலைவி கூறுவதாய் நற் 289ஆம் பாடலில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

போரிலே வெற்றிபெற விரும்புபவர் நடுக்கல்லை வணங்குவது மரபானது. முதலில் வீரத்தின் நினைவாக அதன்பின் குறியீடாக பின்னர் வீரத்தைத் தரவல்ல கடவுளாக நடுகல் ஆனது. அதேபோல் பகைவனது காவல்மரம் வென்றவனது வெற்றி முரசானது, பகைவனது கொற்றைக் குடையின் கைப்பிடி வென்ற நாட்டு மன்னனின் நாடக மடந்தையின் தலைக்கோலானது. தோற்ற மன்னனின் கிரீடத்தால் தன் கால் கழலைச் செய்து அணிந்து கொண்டனர்.

தோற்ற மன்னனின் நாட்டைப் பாழ் செய்தல் பண்டைய போர் ஒழுகலாறுகளுள் ஒன்று நீர் நிலைகளை அழித்தல் - பகைவர் நிலத்தைக் கழுதை பூட்டிய ஏர்களால் உழுதல், எள்ளையும், கொள்ளையும் ஊரில் விதைத்தல் ஆகியவை அன்றைய மன்னர்களால் செய்யப்பட்டதை மதுரைக் காஞ்சி கூறுகிறது.

அன்றைய மன்னர்கள் தம் புகழை நிலைநிறுத்த வீரத்தையே முதற்பொருளாகக் கொண்டிருந்தனர். வீரம் விளைப்பத்தில் மிகுந்த நாகரிகமுடையவர்களாக பண்பாடு மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். பெரும்பாலும் அறப்போர் முறைகளையே கையாண்டனர். தன் மேலாதிக்கத்தை நிலை நாட்டிப் பெருமை பெறவே விழைந்தனர். தனிமனித

வாழ்வில் அன்பையும், அறத்தையும் கடைபிடித்து இல்வாழ்வைச்
செம்மையுறச் செய்தது போலவே சமுதாய வாழ்வில் வீரத்தையும்,
ஈரத்தையும் நிலை நாட்டி வாழ்வை செம்மையுறச் செய்தனர்.

பிச்சிப்பூ மலர்தல்:

சங்க காலத்தில் இயற்கைச் சூழலை உணர்த்தும் கருவிகளாக மலர்கள்
விளங்கியுள்ளன.

“பெருந்தண் மாரிப் பேதைப் பித்திகத்
தடும்பே முன்னு மிகச் சிவந்தனவே
யானே மருள்வேன் தோழி பானாள்
இன்னும் தமியர் கேட்பிற் பெயர்த்தும்
என்னாகுவர் கொல் பிரிந்திசி னோரே
அருவி மாமலைத் தத்தக்
கருவி மாமழைச் சிலை தருங்குரலே”⁶³

எனக் கந்தக் கண்ணனார் பாடியுள்ளார். இப்பாடலில் “பித்திகத்தின் அரும்பு
உரிய பருவத்தின் முன்னும் சிவந்ததென்றும் அதனால் வருந்தே னென்றும்
தலைவி கூறுவதாக இவர் வாக்கில் உள்ளது வியக்கத் தக்கது” என உ.வே.சா.
குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பூத்த முல்லைப் புதல் சூழ் பறைவ” எனப் பதிற்றுப்பத்து ஏழாம்
பத்தில் கபிலர் முல்லைப் புதரை ஏமாய்த்துக் கிடக்கும் வண்டுகள்.

பயன்சார் இயற்கை:

இயற்கையை வருணிக்கவென்றே இயற்றப்பட்ட பாடலைச் சங்க
இலக்கியத்தில் காணமுடியாது. ஏதோ ஒருவகையில் மக்கள் வாழ்க்கையோடு

தொடர்பு படுத்தியே இயற்கை வருணனைகள் சங்கப் பாக்களில் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. அகப்பாடல்களில் அமைந்து குறிப்புப் பொருள்தர உதவுகின்றன. புறப்பாடல்களில் ஒரு நாட்டின் வளம் ஆட்சியின் மாட்சி ஆகியவற்றை விளக்குவதற்கு இயற்கைக்காட்சி உதவும். எனவே, முதல் கரு என வரையறுக்கப்பட்ட இயற்கைச் சூழற்பின்னணியில் மாந்தர்கள் உணர்வுகளுக்கு வடிவம் கொடுக்க முனைகிறது சங்க இலக்கியம்.

கலித்தொகையில் முல்லைக்கலியில் 17 பாடல்கள் உள்ளன. அவை ஆயர் குல மக்களின் வாழ்வைச் சித்திரிக்கின்றன. அதில் ஏறுதழுவுதல் என்ற வீரவிளையாட்டு சிறப்பான இடத்தை வகிக்கின்றன. அவ்விளையாட்டு சிறப்பான இடத்தை வகிக்கின்றன. அவ்விளையாட்டு பற்றியே இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கின்றது. பொதுவாக, சங்க காலமக்களின் காதல் வாழ்வு வீரத்துடன் இரண்டறக் கலந்திருப்பதை சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. வீரத்தின் விளைநிலமாக சங்க காலம் இருந்துள்ளது. விழா நாட்களிலும் ஓய்வு நேரங்களிலும் வீரர்கள் வீர விளையாட்டுக்களில் தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டுள்ளனர். முல்லைக்கலி வீர விளையாட்டான் ஏறுதழுவுதலைச் சிறப்பாகப் பேசுகிறது.

ஏறு தழுவுதல்

முல்லை நிலத்து வாழும் ஆயர் பெருமக்கள் கூரிய கொம்புகளையுடைய காளைகளை அடக்குவதனையே வீர விளையாட்டாகக் கருதினர். காளையை அடக்கிய காளைகளையே ஆயர்குல மகளிர் மணமகனாகத் தேர்ந்து மணந்தனர். எருதின் கொம்புக்கு அஞ்சியவரை மறுபிறவியிலும் ஆயர்மகள் தழுவாள் என்பதனை,

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவான மறுமையும்

புல்லாளே ஆய மகள்

ஒஓ இவள், பொரு புகல் நல் ஏறு கொள்பலர் அல்லால்,

திருமா மெய் தீண்டலர் என்று கருமமா”⁶⁴

என்னும் அடிகளால் சோழன் நல்லுருத்திரன் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

ஏற்றைத் தழுவ அஞ்சாதவர்களின் தோள்களைத் தழுவவே முல்லை நில ஆயர் மகளிர் விரும்புவர் என்பதை,

“அஞ்சார் கொலையேறு கொள்பவ ரல்லதை

நெஞ்சிலார் தோய்தற் கரிய வுயிர் துறந்து

நைவாரா ஆயமகன் தோள்”⁶⁵

என்று முல்லை மகளிர் கூற்றிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஏறுதழுவலும், மகட்கொடையும்

முல்லைநில ஆயர்கள் ஏறு தழுவியவருக்கே தன் மகளை மணமுடித்துக் கொடுத்தனர். ஏறு தழுவுதல் நடக்கும் இடத்தில் அந்தந்த எருதுகளுக்கு அருகில் பெண்ணும் நிறுத்தப்படுவாள். அந்த ஏற்றினை அடக்கியவருக்கே அப்பெண்ணும் உரிமையுடையவள் என்பதனையும் முல்லைக்கலி எடுத்துரைக்கிறது.

“நல்லாரை ஆயர் முறையினால்

நாள்மீன் வாய் சூழ்ந்த மதிபோல் மிடைமிசைப்

பேணி நிறுத்தார் அணி.”⁶⁶

கூர்மையான கொம்புடைய கரிய ஏற்றினது சினத்தை அஞ்சாது அதனைத் தழுவுபவன் இந்த ஒள்ளிய அணியையுடையவளின் கூந்தலில் துயிலப் பெறுவான் என்று கூறி விண்மீன்கள் தன்னிடத்தில் சூழப்பெற்ற மதிபோல் தத்தம் மகளிரைத் திரளாகக் கூட்டி நிறுத்தினர் என முல்லைக்கலி பாடுகிறது.

தன் மகனுக்குப் பிடித்த பெண்ணை மணக்கும் பொருட்டு வீரர்கள்
காளையை அடக்கப் புகுந்தனர். ஏறு தழுவச் செல்லும் இளைஞர்கள்
செங்காந்தள், காயாம் பூக்கள், கஞ்சங்குல்லை, குருந்தம், கொன்றை வெட்கு,
பிடவம், முல்லை, கோடல் முதலிய பூக்களை அழகுறத் தொகுத்தெடுத்துக்
கண்ணியாக சூட்டியிருப்பர்.

ஏறு தழுவுதல் விழா

ஏறுதழுவுதல் வீர விளையாட்டில் பலவகை காளைகள் இடம் பெற்றன.

“அவள் உருள் நேமியான் வாய் வைத்த வளை போலத்

தெள்ளிதின் விளங்கும் சுறிதெற்றிக் காரியும்

பெரும் பெயர்க் கணிச்சியோன் மணி மிடற்று அணிபோல்

இரும்பின் எருத்தின் ஏந்து இமில் குராலும்.”⁶⁷

இக்காளைகள் அனைத்தும் ஒரு சேரத் தொழுவிற்குள் புகும்படி விட்டனர். பின்
ஏறு தழுவுபவர் அனைவரும் வருமாறு பறை அறைவிப்பர். இதனை ஒரு
விழவாகவே கொண்டாடினர். வீரர்கள் ஒருங்கு கூடி ஏறுகளின் மீது பாய்வதற்கு
ஆர்ப்பரித்து எதிரிலே செல்வர்.

சினமிக்க எருதுகளும் சீற்றத்துடன் அவர்கள் மேல் பாய ஒடின.

அப்பொழுது,

“எழுந்தது துகள்

ஏற்றனர் மார்பு

கவிழ்ந்தன மருப்புக்

கலங்கினார் பலர்”⁶⁸

ஆனாலும், வீரர்கள் அக்காளை விடவில்லை. அதன் கொம்புகளைப் பிடித்துக்
கொண்டனர். தம் மார்பில் பொருந்தும்படி தழுவிக் கொண்டனர். இமில்

முறியும்படி தழுவினர். தோளுக்கு நடுவே காளையின் கழுத்தைப் புகும்படி விட்டனர். இவ்வாறு தம்மீது பாய்ந்த ஆயர்களை ஏறுகள்,

“நிரைபு மேல் சென்றாரை நீள் மருப்பு உறச்சாடி

கொளலிடம் கொள விடா நிறுத்தன ஏறு

கொள்வாரைக் கொள்வாரைக் கோட்டுவாய்ச் சாக்குத்தி

செயிரின் குறை நாளால் பின் சென்று சாடி,

உயிர் உண்ணும் கூற்றமும் போனம்”⁶⁹

கூற்றுவனைப் போல் அவர்களைக் குத்தி குடலைச் சிதைத்தன. அதில் வெற்றி பெற்ற வீரனின் தலையில் மீது விழ, வீட்டில் திருமணம் பேசி முடிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் தலைவன் தலைவி பற்றி ஊரிடையே தோன்றிய அலரானது தலைவன் காளையை அடக்கியதால் விரைவில் முடிந்து மகிழ்ச்சியாக மாறியது.

தொழில்

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்

ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே”⁷⁰

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. முல்லை நிலத்தில் வசிக்கும் மக்களுக்கு அவர்களது தொழில் பெயராக ஆயர், வேட்டுவர் என அமைந்தது எனலாம். நிரை மேய்ப்பார் ஆயர் எனவும், பெண்கள் ஆய்ச்சியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். ஆநிரைகள் அக்காலம் முதல் இக்காலம் வரை உயரிய செல்வமாகப் போற்றப்பட்டு வருகிறது. பண்டைக் காலத்தில் போர் மேற்கொண்டு செல்லும் ஒரு வேந்தன் பகைநாட்டில் முதலில் கவருவது ஆநிரைகள்தான். அத்தகைய செல்வமான ஆநிரைகளை மேய்ப்பதும் அவற்றைப் பலன்களைப் பெற்று வாழ்வதுதான் தன் வாழ்க்கையின் முக்கிய

குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயல்பட்டனர். இதனை மெய்ப்பிக்கும் விதத்தில் தலைவன் தலைவியின் உரையாடலில் தலைவியின் கூற்றாக,

“புனத்துளான் எந்தைக்குப் புகா உய்த்துக் கொடுப்பதோ?

இனத்துளான் என்னைக்குக் கலத்தொடு செல்வதோ?

தினைக் காலுள் யாய் விட்ட கன்று மேய்க்கிற்பதோ?”⁷¹

அமைகிறது. இவ்வாறாகத் திணைப் புனம் காத்தல், பால் கறத்தல், ஆநிரைகளை மேய்த்தல் போன்ற தொழில்கள் செய்தமை நமக்கு புலனாகிறது.

ஆயர்களின் முதன்மையான பணியாக ஆநிரைகளை மேய்த்தலும், பால் கறத்தாலும் அமைகிறது. அவற்றைத் தயிராகவும், மோராகவும் பக்குவப்படுத்தி அண்மையில் உள்ள இடங்களுக்குச் சென்று விற்று வருதல் ஆய்ச்சியரின் பணியாகக் கருதப்பட்டது. ஆய்ச்சியரும் இதனை மகிழ்வோடு ஏற்றுச் செய்தனர். அது தனக்குச் கிடைக்கப் பெற்ற மிகப் பெரிய பேறாகவும் எண்ணினர். இதனைத் தான்,

“அஃது அவலம் அன்று மன்

ஆயர் எமர் ஆனால், ஆயத்தியேம் யாம்”⁷²

என்ற வரிகள் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

வாழ்விடம்

ஆயர்கள் தம் வாழ்விடமாகக் கொண்ட முல்லைப்பகுதி, ஆநிரைகள் வாழ்வதற்கு உகந்த அகன்ற நிலமாகவும், பசுமை நிறைந்த சூழலாகவும் காணப்பட்டது. கார்காலமும் மாலைப் பொழுதும் முல்லைத் திணைக்குரிய பொழுதாகையால் மழை பொழிந்து பூக்கள் மலர்ந்து செழுமை வாய்ந்த

நிலப்பகுதியாக காட்சியளிக்கும் . இதனைத்தான், கீழ்க்கண்ட வரிகள் உணர்த்துகிறது.

“பொழுதொடு தோன்றிய கார் நனைவியன் புலத்தார்”⁷³

“கார் ஆரப் பெய்த கடி கொள் கடி கொள் வியன் புலத்து”⁷⁴

மேலும் முல்லை நிலப்பகுதி பெரிய ஊர்களையும் சிறிய ஊர்களையும் உள்ளடக்கியதாய் உள்ளது என்பதை,

“போர் ஊரும் சிற்றாரும் கௌவை எடுப்பவள் போல்”⁷⁵

என்ற வரிகள் புலப்படுத்துகிறது. அதோடு நிலைமூலமண் சிவந்த நிறத்தில் அமைந்துள்ள செம்மண் பகுதி என்பதை,

“மயில் எருத்து உறழ் அணி மணி நிலத்துப் பிறழ்”⁷⁶

என உணர்த்துகின்றது.

குடிமை

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை யாண்டோ

டுருவு நிறத்த காம வாயில்

நிறையே யாருளே உணர்வொடு திருவென

முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”⁷⁷

எனத் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இருக்க வேண்டிய பண்பினை எடுத்துக் கூறுகிறார். தொல்காப்பியர் இவற்றுள் முதன்மையாக இருப்பது குலச்சிறப்பு. முல்லைக்கலியில் தலைவன், தலைவி இருவரும் ஒரே குலமாக இருப்பின் திருமணம் செய்வதற்குத் தடை ஏற்படாது என்பதைத் தலைவியின் கூற்ற வழிப் புலப்படும். இதனை,

“தொல் இசைநட்ட இசையொடு தோன்றிய நல் இனத்து ஆயர்”⁷⁸

என்ற வரிகள் மூலம் உணரமுடிகிறது. மேலும் அரசர்களுக்கு ஈடாக
மதிக்கப்பட்டமையும் அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

முல்லை நிலத்தில் உள்ள விலங்குகள், பறவைகள் மற்றும் இயற்கை
காட்சிகள், தொடர்பாக புலவர்கள் பாடியுள்ள முல்லைத்திணைப் பாடல்கள்
ஆராயப்பட்டுள்ளன.

, ay-4
mb FwḡGf s:

1. =Fkhh - rḡf , yffḡa ghLḡghUs ḡffk-64
2. Nky J ḡ-65
3. Nky J ḡ-67
4. NkwNfhs 9
5. ghujḡahh Faḡyḡd fhjw f i j –m.s. 2830
6. ew.gh.20
7. Nky J ḡh 32
8. l q-gh.492
9. njhy. mf j E} 18
10. Nky J E} 3
11. K. tujuhrdhh goejkḡo , yffḡajjḡy , aw i f- ḡ.586
12. gh. – ḡh.14
13. Ky i yghl y mb-94
14. Nky J -99
15. K. tujuhrdhh goejkḡo , yffḡajjḡy , aw i f- ḡ.10
16. Nky J ḡ-53
17. Nky J ḡ-58
18. FW. ḡh.249
19. Nky J ḡh 66
20. Nky J ḡh 79
21. Nky J 18
22. Nky J -3
23. ḡjḡw.-ḡh.13
24. k i yḡL f l h k mb.189
25. Gwk. ḡh-34
26. Ky i yghl L -8
27. f y-22:9
28. mf k-82.6
29. Ky i yghl L 24:25
30. l q- ḡh.294
31. mf k. – ḡh.27
32. k i yḡL f l h k -mb.311
33. c.Nt. rhkḡehj l aah(ḡ.m)> ḡj Jḡhl L errḡdhfhḡdḡah c i w
ḡ-77
34. Nky J -79
35. Nky J ḡ-90
36. FWqnj h i f ḡh-66
37. Nky J ḡh-69
38. Nky J ḡh-85
39. ewwḡ i z ḡh-172
40. Nky J ḡh-192
41. Nky J ḡh-204

42. Nky J gh-208
43. eww i z gh 289
44. Nky J gh 89
45. Nky J gh 69
46. Nky J gh 69
47. eww i z gh 97
48. Nky J gh 161
49. Nky J gh 169
50. eww i z gh 121
51. FWenjhi f gh 136
52. Nky J 132
53. Nky J 68
54. Nky J 74
55. Nky J 112
56. nghUe mb 85-86
57. fhuehwggJ gh 21
58. eww i z gh 161
59. Nky J 99:5
60. Nky J 289:4-9
61. Nky J 238:8-11
62. Nky J 248:6-7
63. FW 94:1-7
64. fyijnjhi f gh 6
65. Nky J 7
66. Nky J 9
67. Nky J 9
68. Nky J 10
69. Nky J 8
70. njhy. mfj E 21
71. FW 136
72. Nky J 138
73. Nky J 209
74. Nky J 216
75. IqFW gh 208
76. IqFW gh 211
77. Nky J 176
78. eww i z gh 259

-

இயல் - 5

முல்லைப் பாடல்களில் சங்க கால சமுதாயம்

முன்னுரை:

சங்க இலக்கிய முல்லைப்பாடல்களில் அங்கு வாழ்ந்த காட்டுவாசிகளின் சமுதாயம் இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் இடையன், ஆயர், ஆய்ச்சியர் போன்ற பல்வேறு மக்களும் கால்நடை வளர்த்தல், பால் வியாபாரம் போன்ற சமுதாய நடைமுறைகள் இருந்துள்ளன. இவற்றை ஆராயும் விதமாக இந்த இயல் அமைந்துள்ளது.

சமுதாயம் விளக்கம்

சமுதாயம் (Society) என்பது குறித்துச் சமூகவியலாளர்கள் பல்வேறு விளக்கங்கள் அளித்துள்ளனர். அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றைக் காண்போம்.

பொதுவான உடற்கூறியல்புகளையும் பொதுவான வாழ்க்கை நோக்கங்களையும் (Common Mode of Life) பொதுவான விதிகளையும் பொதுவான விருப்பங்களையும் (Common Interests) கொண்டுள்ள உறுப்பினர்களை ஒருங்கிணைக்கும் சிறியதும், பெரியதும், நிரந்தரமானதும் ஆகிய அமைப்பைச் சமுதாயம் என்று கூறலாம். தனி மனிதர்களின் (Individuals) கூட்டமைப்பு, உரிமை மற்றும் ஒற்றுமை உணர்வு, ஏகதேசம் நிரந்தர இயல்பு முதலான சிறப்புத் தன்மைகளைக் கொண்டுள்ள அமைப்பைச் சமுதாயம் எனலாம்.

மனிதச் சமுதாயம் என்பது முன்முடிவுடன் (Predeterminents) கூடிய பரந்த அடிப்படையைக் கொண்டது என்று கருதப்படுகிறது. சமுதாயம் என்பது ஒரு

கருத்துமயமான அமைப்பு அல்லது முறை ஆகும். அது ஒரு குழுவைச் சார்ந்த உறுப்பினர்களை மட்டும் குறிப்பது ஆகாது. அது அக்குழு உறுப்பினர்களின் செயல்களையும் பரஸ்பர உறவுகளையும் குறிப்பது ஆகும். கேசல் என்பவர் தம் அகராதியில் சமுதாயம் என்பது நாகரீகம் வாய்ந்த கட்மைப்பாலான மனிதகுலம் என்று விளக்குகிறார்.

தொல்காப்பியத்தில் “சமுதாயம்” என்ற சொல் காணப்படவில்லை. எனினும் அக்கால மரபுகள் தொல்காப்பிய மரபியலிலும், பொருளதிகாரத்தின் பிற எட்டு இயல்களிலும் முறையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

குறிப்பாக மரபியலில் இளமைப் பெயர்கள் உள்ளிட்ட மரபுகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றால் தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்தை அ.சு.ஞான சம்பந்தம் “சமுதாய இயல்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கில - தமிழ் அகராதி “சொசைட்டி” என்பது மன்னாயம், சமுதாயம், கூட்டு வாழ்வு என்பனவற்றைக் குறிப்பிடுவதுடன் நட்புக்குழு, உயர்குடி வகுப்பு, கூட்டுறவுக்கழகம், சேவைக் குழு, உயர்ந்த வகுப்பு என்பனவற்றையும் குறிப்பிடுவதாகும் என்று பொருள் கூறுகிறது.

வாழ்க்கைத் தேவைகளை வழங்குவதற்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும் தொழிற்பகிர்வுடன் ஒருவர்க்கொருவர் பாதுகாப்பு, உதவி, அரசு போன்றவற்றின் நடவடிக்கைகள் செயல்படுவதற்கு, பழக்க வழக்கங்களாலும் சட்டத்தாலும் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட அமைப்புக்களாக குழுக்களாயிருக்கும் மக்கள் வாழும் முறையைச் சமுதாயம் எனலாம் என்று ஆங்கில மொழி அகராதி விளக்குகிறது.

தொல்காப்பியர் காலச் சமுதாய மக்களின் நடைமுறை வாழ்க்கை இயற்கையோடு இயைந்த ஒன்றாக விளங்கியுள்ளது. உணவு, உடை, இருப்பிடம் என்பன உள்ளிட்ட அனைத்தும் இயற்கையானதாகவும், தனித் தன்மையுடையதாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

பழந்தமிழர் வரலாற்றைக் காணத் தமிழ் இலக்கியங்களையே ஆதரவாகக் கொள்ள வேண்டும். தமிழ் இலக்கியங்களில்தான் பழந்தமிழர் பண்பாடுகளையும் வரலாறுகளையும் தெளிவாகக் காணமுடியும். பழந்தமிழர் நாகரீகத்தை விளக்குவன பழந்தமிழ் நூல்கள்தான்.

தமிழர்களைப் பற்றித் தமிழ் இலக்கிய உண்மைகளை உணராதவர்களால் எழுதப்பட்ட வரலாறுகளே இன்று மலிந்து கிடக்கின்றன. ஒரு பழமையின் உண்மையைக் கண்டறிய வேண்டுமானால் அதற்குத் துணை செய்யும் கருவிகள் இரண்டு, ஒன்று- உள் ஆதரவு, மற்றொன்று வெளி ஆதரவு. உள்ஆதரவை அகச்சான்று என்பர், வெளி ஆதரவை புறச்சான்று என்பர். உண்மையை அறிவதற்குப் புறச்சான்றைவிட அகச்சான்றே சிறந்தது.

தமிழர் வரலாற்றைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் பலவாறு கூறுகின்றனர். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே பயிற்சியில்லாத சரித்திரக்காரர்கள் என்னென்னவோ சொல்லுகின்றனர். இவர்கள் கூறுவதைவிடப் பழந்தமிழ் நூல்களைக் கொண்டு தமிழர் நாகரீகத்தை ஆராய்ந்து அறிவதே சிறந்த முறையாகும். இவ்வுண்மையை ஆராய்ச்சியாளர்கள் அனைவரும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றனர்.

பழமையான சமூகம்:

தொல்காப்பிய சமுதாய சிந்தனைகள் மிகவும் பழமை வாய்ந்த ஒன்றாகும். மரபு மாறாத் தலைவன், தலைவி வாழ்க்கை முறையும்,

செயல்பாடுகளும் ஆதிகாலத்திலிருந்து தொடர்ந்து வந்ததாகும், இதற்கானக் காரணத்தை சாமி.சிதம்பரனார், “வேத வியாசர் காலத்திற்கு முன்னே தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டது. இன்றுள்ள இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களும் எழுதப்படுவதற்கு முன்னே தொல்காப்பியம் எழுதப்பட்டது.”

“தொல்காப்பியத்தில் குறிக்கப்படும் வேதங்கள் இப்பொழுதுள்ள இருக்கு, எசுர், சாமம், அதர்வண வேதங்கள் அல்ல. இவ்வாறு நான்காக வகுத்தெழுதியவர் வேதவியாசர். வேதவியாசருக்கு முன்னிருந்த நான்கு வேதங்கள் தைத்தரியம், பௌடிகம், தலவகாரம், சாமம் என்பன. இந்த நான்கு வேதங்களையே தொல்காப்பினார் கற்றவர்” என எழுதியுள்ளார்.

இதனைத் தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் உள்ள நான்மறை என்ற தொடருக்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியிருக்கும் உரையினால் உணர்ந்த கொள்ளலாம். ஆகவே, “இன்றுள்ள நான்கு வேதங்களுக்கும் முற்பட்டது. தொல்காப்பியம்” என்பது உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியரின் கருத்து. இதனால் தொல்காப்பியர் காட்டும் சமுதாயத்தின் பழமையை அறியமுடிகிறது.

சமுதாய அமைப்பு:

அமைப்பு என்பது உறுப்புக்கள் அல்லது பகுதிகளின் ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்ட முறை (Ordered Arrangements of Parts) ஆகும். இவ்வகையில் சமுதாய அமைப்பு என்பது நிறுவனப்பூர்வமாக வரையறுக்கப்பட்டதும் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டதும் ஆகிய மனித உறவுகளின் வரிசை எனலாம்.

சமுதாயச் செயல்பாடுகளை அல்லது செயல்களை நிறைவேற்றுவதைக் சுற்றி அமைக்கப்பட்ட இனம் காணத்தக்க தோரணிப்பங்கு நிலை (Pattern of Role) சமுதாய அமைப்பு என்று ஜெமல்சர் விளக்குகின்றார்.

சமுதாய முறைகள் காலப்போக்கில் சில மாற்றங்களை எதிர்கொள்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாய அமைப்பில் காணப்பெறும் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் சமுதாய மாற்றம் எனப்படுகிறது. சமுதாய அமைப்பில் மாற்றம் ஏற்படும்போது சமுதாய மாற்றம் நிகழும் இவற்றில் சமுதாய அமைப்புக்கும் சமுதாய மாற்றத்திற்கும் இடையே உறவு உள்ளமை புலனாகிறது.

சமுதாய மரபுகள் தொடர்ந்த பின்பற்றப்பட்ட வேண்டுமானால் சமுதாய அமைப்பு இன்றியமையாததாகின்றது. “சமுதாயம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் வாழும் மனித இனத்தவர் தங்கள் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ள ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு கூட்டமைப்பாகும்” என தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வாழ்வியற் களஞ்சியம் குறிப்பிட்டுள்ளது.

தனிமனிதனும், தனி மனிதன் பின்பற்றும் மரபும் மரபாகாது, அது பழக்க வழக்கம் எனவும் அவை மாறவும், மறையவும் கூடியதாகவும் அமைகின்றன. ஆனால் பலரும் கூடி வாழும் சமுதாயம் என்பதில் பின்பற்றப்படும் மரபுகள் மாறுபடுமே தவிர மறையாது என்பதை உணர முடிகின்றது.

சமூக வாழ்வியல் மரபுகள் என்பன எளிமையானதும், நிறைவானதுமான வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையானவையாக விளங்குகின்றன. சங்க கால மக்களின் சமூக வாழ்வியல் மரபுகளை ஆண்பாற் புலவர்களும், பெண்பாற்புலவர்களும் பாரபட்சமின்றி பாடியுள்ளனர்,

சான்றோர்களை மதித்தல், பொய் கூறாமை. களவின்மை, புறந்துற்றாமை, தூய்மையைப் போற்றுதல், வீரம், மான உணர்வு, அறம், ஆளுமை, அச்சம், மடம், நாணம், கற்பு, பரத்தமை, ஏற்பு, பரத்தமை இகழ்ச்சி தொடர்பான பரத்தமை மரபு, இல்லறம் சார்ந்த விருந்தோம்பல், உறவு பாராட்டல், குழந்தைச் செல்வம் பற்றிய மரபுகள் சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் மரபுகளாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலச் சமூக அமைப்பு:

சங்க இலக்கியங்கள் தாம் தோன்றிய காலத்தின் பல்வேறு பண்புகளையும் மிகவும் நுட்பமாகவும் உண்மைத் தன்மையோடும் வெளிப்படுத்துகின்றன. புலவர் பெருமக்கள் அன்றையச் சமூகத்தின் பண்புகளை உயர்வு நவிற்ச்சியின்றி, அளவுக்குட்பட்ட எளிய கற்பனையுடன் விளக்கும் நெறியினை மேற்கொண்டனர். இதன் விளைவாக அவர்தம் செய்யுட்கள் வரலாற்றுச் சான்றுகளாகக் கொள்ளத்தக்க பெருமை பெறுகின்றன. இச்செய்யுட்களின் இப்பண்பு பிற நாட்டறிஞரையும் ஈர்த்துள்ளது. பெரும்பான்மையான வடமொழி நூல்களிற் புறக்கணிக்கப் பட்டுள்ள அன்றாட வாழ்க்கை பற்றிய விவரங்களைத் தொகை நூல்கள் மிகுதியாகக் கொண்டுள்ளன வென்றும், தம்முட்பெரிதும் வேறுபட்ட பல்வேறு மக்கட் பிரிவினரின் வாழ்க்கைக் கூறுகளை மிகவும் தெளிவாகக் கூறியுள்ளன வென்றும், ஆரியர் தென்னகத்திற்கு வருவதற்கு முற்பட்ட தமிழகத்தின் சமூக நிலைகளை அவை பேரளவிற்குக் காட்டுகின்றன என்றும் கே.ஏ.நீலகண்ட சாத்திரியார் சங்க இலக்கியங்களின் நம்பகத்தக்க தன்மையினைப் பாராட்டியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியங்கள் அவை தோன்றிய காலத்தின் சமூக அமைப்பும் வாழ்க்கையும் பெரிதும் நிலவியற்கையையொட்டி உருவாக்கப்பட்டன என உணர்த்துகின்றன. நிலவியற்கைக்கும் மக்களின் பண்பாட்டுக்குமுள்ள நெருங்கிய உறவு பற்றிப் பல அறிஞர்கள் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் தமிழக நிலைக்கு மிகவும் ஏற்புடையனவாகும்.

ஒரு நாட்டின் மலைகள், ஆறுகள், அதன் தட்ப வெப்ப நிலைகள், கனிதவளம் ஆகியவை அந்நாட்டு மக்களின் சமூகப் பொருளாதார வாழ்க்கையினை உருவாக்குவதில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன என்றும், மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம், உடல் வளம், அறிவுத் திறன், சமூக மரபுகள், சமூக நிறுவனங்கள் ஆகியவற்றில் நாட்டின் புவியிற் சுவடுகளைக் காண முடியுமென்றும் கே.கே.பிள்ளை குறிப்பிட்டள்ளார்.

நிலவியற்கை ஒரு நாட்டின் வரலாற்றுக்குரிய நிலையான அடிப்படையாக அமைகின்றது என்றும் ஓரினத்தின் படிப்படியான பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குரிய காரணங்களுள் நிலவியற்கையும் ஒன்றென்றும் கூறுவர்.

மனிதனும் இயற்கையும் இணைந்து உருவாக்குவதே சமூக முன்னேற்றமாகும். ஓரினத்தின் பண்பாட்டு வாழ்க்கை மனிதனுக்கும் அவன் வாழும் சூழலுக்கும் இடையே இடையறாது நடக்கும் போராட்டமே என்றும், அது பௌதீக நிலை, அறிவு நிலை மற்றும் ஒழுக்கநிலை என்னும் மூன்று நிலைகளில் நடைபெறுகிறது என்றும் கூறப்படுகின்றது.

அரசியல், பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகள் மட்டுமன்றிச் சமயத் துறையும் கூட இயற்கைச் சூழல்கட்குக் கட்டுப்பட்டதே என்பதனைத் தனிநாயகம் அடிகள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். மாறுபாடற்ற இயற்கை

அமைப்பைக் கொண்ட மணற்பாலைப் பகுதியில் ஒரு கடவுட் கோட்பாடு கொண்ட சமயமும், இயற்கை பல்வேறு வகைமைகள் கொண்டு விளங்கும் பகுதியிற் பல கடவுட் கோட்பாடு கொண்ட சமயமும் உருவானமையை அவர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

ஒரு நாட்டின் இயற்கைச் சூழலுக்கும், அதன் இலக்கியத்துக்கும் நெருக்கமான உறவுண்டு. தமிழ் இலக்கியத்தில் மிகப் அடிப்படையானதொரு கூறாக அமைந்துள்ள ஐந்திணைப் பாகுபாடு வடவிந்திய இலக்கியத்திற் காணப்படாமைக்கும் நிலவியற்கையே காரணமாகும்.

தமிழகத்தின் மலைகளும், ஆறுகளும், காடுகளும் தமிழ் நிலத்தைப் பல துண்டுப் பகுதிகளாகப் பிரித்தன. இதனால், தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் பல அரசுகள் தோன்ற இடமேற்பட்டது. சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளும், தொண்டை நாடும், கொங்கு நாடும் இங்ஙனம் உருவாயின. தமிழகம் ஒரு மன்னனுடைய ஆளுகைக்கு உட்படாமைக்கு இதன் நில அமைப்பே காரணமாயிற்று.

தமிழில் காணப்படும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணைகளுக்கும் தமிழக நிலவியற்கைக்கும் உள்ள உறவு மிகவும் உண்மையானதும் நெருக்கமானதும் ஆகும். தமிழகத்தின் நில அமைப்பில் மலையும், கடலும், காடும், வளநிலப் பகுதியும், வறண்ட பகுதியும் ஆங்காங்கே காணப்பட்டமையே ஐந்திணை அமைப்பிற்கு அடிப்படை ஆகும்.

தொல்காப்பியர் காடுறை உலகம், மைவரை உலகம், தீம் புனல் உலகம், பெருமணல் உலகம் என நான்கு நிலங்களையும் நான்கு வெவ்வேறு உலகங்களாக விளக்குகின்றார். ஒவ்வொரு நிலப்பகுதியும், தனக்கே

சிறப்பாகவுரிய பண்பாட்டுக் கூறுகளைத் தன்பால் கொண்டு விளங்கியமை இதனால் அறியப்படுகிறது. தெய்வம், உணவு, பறை, யாழ், தொழில் முதலான பண்பாட்டுக் கூறுகள் நிலந்தோறும் வேறுபட்டமையைத் தொல்காப்பியரின் கருப்பொருட் கோட்பாடு விளக்குகின்றது. திணை தோறும் மரீஇய திணைநிலைப் பெயர், என்னும் தொல்காப்பியப் பகுதியால் நிலந்தோறும் மக்களுக்குரிய பெயர்கள் வேறுபட்டமை உணரப்படுகின்றது.

நிலமும் மக்களும்:

சங்க இலக்கியங்கள் தொல்காப்பியர் கருத்தை மெய்ப்பிக்கின்றன. ஒவ்வொரு திணையிலும் அரசியற் தலைமை தோன்றியிருந்தது. நாடன், வெற்பன், சிலம்பன் என்பன குறிஞ்சி நிலத் தலைவனுக்குரிய பெயர்களாம். குறும்பொறை நாடன் என்று முல்லைத் தலைவனும், புலம்பன், துறைவன், சேர்ப்பன் என்று நெய்தல் தலைவனும், ஊரன், மகிழ்நன் என மருதத் தலைவனும் பெயர் பெற்றனர். நாளடைவில் ஆற்றல் கொண்ட ஒரு நிலத் தலைவன் அண்டையிலிருந்த பிற திணையினரையும் தன்னாட்சிக்குட் கொண்டு வரும் நிலைமை தோன்றிற்று. அப்போது அத்தகைய தலைவனை ஒரு நிலத்திற்குரிய தலைமைப் பெயராற் சுட்டுவது இடபாடாயிற்று. பல திணைகட்கும் தலைவனாதலை ஒரு பெருமையாகப் புலவர்கள் பேசுகின்றனர். பல திணைத் தலைவர்களும் வந்து வணங்குமாறு மேம்மட்டவன் எனச் சேர மன்னனொருவன் பாராட்டப் பட்டுள்ளான். பெரும்பணாற்றுப்படை மதுரைக்காஞ்சி ஆகிய பாடல்களில் பல திணைகளின் வாழ்க்கை முறைகளும் நிலவியற் கையும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இப்பாடல்களின் தலைவர்கள் பல திணைகட்கும் தலைவர்களாக உயர்ந்து விளங்கினர் எனக் குறிக்கவே புலவர் இங்ஙனம் பாடினர். திணை மயக்கம்

சுட்டப்படும் இடங்களும் இவ்வுண்மையையே விளக்குகின்றன. ஒவ்வொரு திணையும் தனித்தன்மையுடன் விளங்கிற்று என்பதற்கு இவை போதிய சான்றுகளாகும்.

சங்கப் புலவர் பெருமக்கள் அவ்வந் நிலத்தும் வாழ்ந்த மக்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளை வரலாற்றுசிரியர் போல் உண்மைத் தன்மையுடன் விளக்கியுள்ளனர். ஐந்திணைகளும் ஐந்து வேறுபட்ட பண்பாடுகளைக் கொண்டிருந்த தன்மையை விளக்கிக் கொள்ள, அவர்கள் தரும் வாழ்க்கை பற்றி சிந்திரங்களைக் குறிப்பிடுவது தேவையாகிறது.

மக்கள் நிலை:

அந்தணர் என்னும் பிரிவினர் சமூகத்தின் மேல் நிலையில் வைத்துப் போற்றப்பட்டனர். இதற்கு நேர்மாறாக, அனைவராலும் தாழ்ந்தோராகச் சில பிரிவினர் கருதப்பட்டமை விளங்குகின்றது. “கழியர்” என்பார் ஆடையை வெளுக்கும் பிரிவினராவர். இக்குடியைச் சார்ந்த பெண்ணைப் “புலைத்தி” எனப் புலவர் பெருமக்கள் காட்டியுள்ளனர். “பசை விரற் புலைத்தி” , “வறனில் புலைத்தி” என்று காமியர் குடிப்பெண்கள் சுட்டப்படுகின்றனர். “புலைத்தி” என்னும் சொல் பொதுவாக “இழிந்தோள்” என்னும் பொருள் கொண்டதாகவும், தெய்வ மேறப்பட்ட புலைத்தி குதித்தாடுதலைப் பற்றிப் புறநானூற்றுப் பாட்டொன்று குறிப்பிடுகின்றது. தண்ணுமையை முழக்கி வீரர்கள் போருக்குரிய பூக்கொள்ளும் நாளை அறிவித்தவனை இழிந்தோனாகப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. துடி கொட்டுபவனையும் இழிந்த பிறப்பினனாக இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது.

“துடி யெறியும் புலைய

எறிகோல் கொள்ளும் இழிசின”¹

என்னும் புறநானூற்றுப் பகுதியால் புலையனும் இழிசினனும் ஒருவரே என்று உணரலாம். இடுகாட்டிலிருந்து இறந்தோர்க்குச் செய்யும் சில சடங்குகளைச் செய்தோரும் புலையர் என்றே சுட்டப்படுகின்றனர்.

“கள்ளி போகிய களரி மருங்கின்

வெள்ளில் நிறுத்த பின்றைக் கள்ளோடு

புல்லகத் திட்ட சில்லவிழ் வல்சி

புலையன் ஏவப் புல்மேல் அமர்ந்துண்டு”²

என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுட் பகுதி கூறும் புலையர் பற்றிய செய்தியும், சீவக சிந்தாமணி கூறும்,

“உப்பிலப் புழுக்கல் காட்டுப்

புலைமகன் உகுப்ப வேகக்

கைப்பலி உண்டு”³

என்னும் செய்தியும் ஒத்துள்ளன.

துடிகொட்டுவோன், தண்ணுமை முழக்குவோன், இடுகாட்டிற் சடங்கு செய்பவன் என்னும் இவர்களை இழிந்தோராகக் கொண்டாற் போலவே தோல்வார் கொண்டு கட்டில் பின்னுவானையும் இழிந்தோனாகக் கொண்டனர்.

“கட்டில் நிணக்கும் இழிசினன்”⁴

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடக் காணலாம். பாணனையும் புலையன் எனச் சுட்டும் மரபு சங்க இலக்கியத்திற் காணப்படுகின்றது.

பாணன் பறையன் துடியன், கடம்பன் என்னும் நால்வரையும் ஒருசேரக் கூறுவது கொண்டு காண்கையில், இவர்கள் அக்காலச் சமூகத்தில் ஒரு நிகரனராகக் கொள்ளப்பட்டனர் என்று கருத வேண்டியுள்ளது. பறையும்

தண்ணுமையும் முழக்குவாரும், சுடுகாட்டில் இருந்து பிணம் சுடுவாரும் இன்றளவும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் தாழ்ந்தோராகவே கருதப்பட்டு வருகின்றனர். சங்க காலத்தில் புலையன் என்றும், இழிபிறப்பாளன் என்றும், இழிசினன் என்றும் சுட்டப்பட்டவர் இன்றைய தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் முன்னோர்களே என்று கொள்வதில் தவறில்லை.

சங்கச் சமூகத்தின் மேனிலையில் அந்தணர் குடியினரும் கீழ் நிலையிற் புலையர் குடியினரும் இருந்தனர் என்று அறியப்பட்டாலும், இவ்விரு மாந்தர்க்கும் இடைப்பட்ட ஏனைய பிரிவு மக்களின் நிலையைக் கணித்துக்கூற எச்சான்றும் கிடைக்கவில்லை. வணிகர், உழவர், தச்சர், கொல்லர் முதலிய பிரிவினரை மேலிருந்து கீழாக வைத்துக் காண்பதற்கு யாதொரு சான்றும் துணை புரியவில்லை.

அற்றையச் சமூகத்தில் அந்தணர், அரசர், வணிகர், நிலக்கிழார் என்னும் நான்கு பிரிவினரும் ஏனையோரைவிடச் சமூகத்தில் மதிக்கப் பட்டோராக விளங்கினர் எனக் கொள்ள இடமிருந்தாலும் பிற தொழிற் பிரிவினருக்கு இருந்த சமூக நிலை யாதெனக் கூற முடியவில்லை. தச்சர், கொல்லர், குயவர் முலியோர் கல்வி கற்றுப் புலவர்களாய் விளங்கியுள்ளமையை நோக்க இவர்கள் இழிந்தோராகக் கருதப்படவில்லை என்பது தெரிகின்றது.

இங்குக் கூறப்பட்ட பல்வேறு பிரிவு மாந்தர்க்குள் எத்தகு உறவு நிலவிற்று எனக் காண்பது இன்றியமையாதது. திணைச் செய்யுட்களில் ஐந்து திணைமாந்தரும் தனித்தனியாக பண்பாடுகள் கொண்ட தனித்தனிக் குழுவினராக விளக்கப்பட்டாலும், அவர்கள் ஒருவர் மற்றவரோடு எத்தகைய உறவுமின்றித் தனித்துக் கிடக்கவில்லை. அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பழகவும், ஒருவர் மற்றவரைப் புரிந்து கொள்ளவும் வாய்ப்பிருந்தன.

“குறிஞ்சி பரதவர் பாட நெய்தல்

நறும்பூங் கண்ணி குறவர் சூடக்

கானவர் மருதம் பாட அகவர்

நீனிற முல்லைப் பஃறிணை நுவல்”⁵

என்னும் பொருநராற்றுப்படைப் பகுதி இப்பண்பாட்டுப் பரிமாற்றத்தையே சுட்டுவதாகத் தெரிகின்றது.

தலைவன் - குறும்பொறைநாடன், அண்ணல், தோன்றல்
தலைமகள் - கிழத்தி, மனைவி
மக்கள் - இடையர் இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர், கோவ
கோவலன்கோவிச்சியர்பொதுவர்பொதுவிச்சியர்

முல்லைத் திணைக்குரிய உரிப்பொருள் இருத்தலும் அதன் நிமித்தமும் ஆகும்.

பழங்காலத்துத் தமிழ்மக்களின் வாழ்வியல் நெறியை அறிதற்குச் சங்ககால நூல்களே சிறந்த ஆதாரங்களாவன. காதல் வாழ்க்கை மேற்கொண்ட தலைவன் தலைவி இவர்களுடைய ஒழுக்கங்களையே இன்பநூலாகிய அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. சங்ககால எட்டுதொகை நூல்களுள் இன்பமே பொருளாகக் கொண்ட தொகை நூல்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு என்பனவாம். இவற்றுள் நல்லிசைப் புலவர் பலர் முதல், கரு என்னும் பொருள்களாலே காலமும் இடமுமாகிய அரங்கினைப் படைத்து, அவ்வரங்கில் தம்முள்ளத்தே தாமே படைத்துக் கொண்ட தலைவன் தலைவி தோழி, செவிலி, நற்றாய் பாங்கன் போன்ற உறுப்பினர்களைக் கொணர்ந்து நிறுத்தித் தமது கூற்றானன்றி அவ்வுறுப்பினர் கூற்றாவே உரையாடல் நிகழ்வித்து படிப்பார்கண்முன்னர் ஒரு நாடகக் காட்சிபோன்றே தோன்றுமாறு தம்கருத்தைச் சித்தரித்துள்ளார்.

இவ்வாறுபடைக்கப்பட்ட அகப்பொருள் பாடல்களில் முல்லைதிணைக்குரிய பாடல்களில் இடம்பெறும் முல்லைநிலமக்கள் என்ற இருவேறு நிலையில் பிரித்தறிய வேண்டியுள்ளது. முல்லை பாடல்களில் இடம்பெறும் தலைமகள் குறும்பொறைநாடன். அண்ணல், தோன்றல் என்றும் தலைமகள் கிழத்தி மனைவி என்றும் மக்கள் ஆயர் இடையர் ஆய்ச்சியர் இடைச்சியர் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இவர்களுள் தலைமக்கள் போர்வீரர், படைத்தலைவன் வேந்தனுக்காகக் கடமை மேற்கொண்டு பிரிந்துள்ளான் என்று பல முல்லைப் பாடல்களில் குறிக்கப்படுகின்றன. போர் முடிந்து திரும்பும் போதுபோர்வல் இளையர் சூழத்திரும்புவதாகக் குறிப்பு உள்ளது. தலைவன் தானே தேரை ஓட்டிவராமல் பாகன் ஓட்டிவர அவனுடன் பேசிக்கொண்டு வருவதாகக் காட்டப்படுகின்றான். தலைவன் பாணர் பெருமகன் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளான். இக்குறிப்புகளால் வேந்தனுக்கு உதவுகின்ற நிலையில் எல்லையோரக் காவற்காடுகளில் உள்ள சிற்றரசனாகவோ, படைத்தலைவனாகவோ தலைவன் காணப்படுகின்றான். தலைவனது பண்புகளாக வீரம், கொடை, அமைதி, மனப்போராட்டம் ஆகியவை கூறப்பட்டாலும் அவனது அன்பும் அருளுமே முல்லைப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

முல்லைநில வாழ்மக்கள் என்று வரும்போது அந்நிலத்திற்கே உரியவரான ஆயர் ஆய்ச்சியர் வாழ்க்கைநெறி சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இருவேறு நிலைகளிலும் சங்ககாலப் புலவர்கள் முல்லைநில மக்களின் வாழ்வியல் நெறியை எடுத்தியம்பியுள்ளனர்.

முல்லைக்குரிய தலைமக்கள்:

முல்லைக்குரிய உரிப்பொருள் இருத்தலும் அதன் நிமித்தமும் ஆகும். இருத்தலாவது தலைமக்கள் தமக்குச் சான்றோர் கற்பிக்கும் நெறிக்கண் நின்று. நல்லறமாய இல்லறம் புரிந்து வாழ்ந்திருத்தலாகும். தலைமகன் என்றும் தலைமகள் என்றும் வரும் வழக்காறுகளை நோக்கின், இவர் இருவர்பாலும் தலைமைக் குணங்கள் நிறைந்திருக்கும் என்பது பெறப்படும். இத்தலைமகள் ஊழ்வயத்தான் தம்மில்தாம் வயப்பட்டுக் கூடி அன்பாற் பிணிப்புண்டு. இன்புற்று, பின்னர் கரணவகையால் திருமணம் செய்துகொண்டு இல்லறம் புரியும் தகுதி பெறுவர்.

இல்வாழ்க்கை செம்மை எய்துவது குறித்துத் தலைமகன் பொருள் கருதியும், போர்க்காலங்களில் கடமை கருதி வேந்தற்குற்றுழி உதவும்பொருட்டும் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்ல நேரிடுவதுண்டு. பிரிவுக்காலங்களில் தலைமகன் கார்காலத்திலோ அல்லது தான்மேற்கொண்ட வினைமுடிதற்குரிய காலத்திலோ மீண்டும் வருவேன் என்கூறிப் பிரிவான். அவன் சொல்லிய பருவத்தை எதிர்நோக்கி, தலைமகளும் அவன் பிரிவால் உண்டாகும் துன்பத்தைத் தாங்கி இல்லிருப்பாள். ஒரேசமயத்து தலைவி தலைவனை நினைந்து ஆற்றாது புலம்புமிடத்துத் தோழி, செவிலி முதலானோர் அவள் ஆற்றத்தகுவன கூறி ஆற்றியிருக்குமாறு செய்வர்.

பிரிந்து சென்ற தலைமகனும் தான் மேற்கொண்ட பாங்கும். பிரிவில் ஆற்றியிருக்கம் பண்பும் பொருளாகத் தலைமக்கள்பால் நிகழும் ஒழுக்க நிதழ்ச்சிகள் முல்லைத்திணைக்கு உரியவாய்ப் புலவர் பாடும் புகழ் பெறுகின்றன.

முல்லைப் பாடல்களில் இடம்பெறும் தலைமகன்:

வினைமேற்செல்லும் தலைவன், பொருள்வழிச்செல்லும் தலைவன், இவ்வதியும் தலைவன் என்ற மூன்று நிலைகளில் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். தலைமகன் பொருள், வினை முதலியவற்றைக் குறித்துப் பிரியும் பான்மை உடையவனாயினும், தலைவியைப் பரிந்தேகும் அவனது செயல் மிக்க நயமுடையதாகும். தலைவியோடு இல்லில் இருந்து வருகையில் தான் கருதிய பிரிவைக் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் தெரிவிப்பான். பொருளின் இன்றியமையாமையைப் புகழ்ந்து பேசுவான். ஆள்வினை மாண்பை எடுத்தோதுவான் தலைவியின் பிரிவச்சம் தீரும்வகையில் அன்புடைய மொழிகள் பலசொல்லித்தான் கருதிய பிரிவை மேற்கொள்வான். அவ்வாறு அவன் சொல்லும் நெறியில் வாழும் விலங்குகளும் பறவைகளும் நிகழ்த்தும் அன்பொழுக்கம் தலைவனைத் தன் துணைவியாகிய தலைமகளை நினைந்து வருந்தக்காரணமாகும்.

மேற்கொண்ட வினையை முடிக்க விரையும் தலைமகன் தான் குறித்த பருவம் வரும் முன்பே அவ்வினையை முடித்து மீளுவது பெரும்பான்மையாகும். வினைமுடியுமளவும் அதன் மேற்சென்ற அவனது உள்ளம் வினைமுடிவில் தோன்றும் இன்பத்தால், தன்பால் அன்புமிக்க தலைவியின் இன்பத்தை நினைக்கும். தலைமகளை உள்ளிய வினை முடித்தன்ன இனியோள் என்றும் இவன் மகிழ்ந்து கூறக்காண்கின்றோம். அவன் மீண்டு விரைவாகச் சென்று தன் தலைவியைக் காண விரும்புகின்றான். அதனால் தன்தேரைச் செலுத்தும் பாகனுடன் சில தருவன கூறத்தொடங்குவான்.

வினைமுடித்து மீளும் தலைமகன் தன் பாகனை நோக்கி பாக நாம்
இதுகாறும் இவ்வினையை முடித்தற்பொருட்டு நெடுநாள் கழித்தோம்.
இந்நாட்களையும் நோக்கின், அவை பயனில்லாத நாட்களாகும் என்று
சொல்லலுற்று,

“எல்லாம் எவனோ பதடி வைகல்

பசுமுகைத் தாதுநாறும் நறுநுதல்

அரிவை தோளிணைத் துஞ்சிக்

கழிந்த நாளிவண் வாழு நாளே”⁶

என்று வருந்திக் கூறுகிறான். மேலும் தலைமகளைக் கூடியிருக்கும் நாள்களின்
சிறப்பை நோக்கின,

“விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்

அரிதுபெறு சிறப்பிற் புத்தேள் நாடும்

இரண்டும் தூக்கிற் சீர்சா லாவே

பூப்போல் உண்கண் பொன்போல் மேனி

மான்வரி அல்குல் குறுமகள்

தோள்மாறு படுஉம் வைகலோ டெமக்கே”.⁷

என்றே கூறுகின்றான். ஆதலால் தான் தலைவியைப் பிரிந்துறையும் நாட்களை
இங்கே “பதடிவைகல்” என்று கூறுகின்றான். தலைவனின் உள்ளப்போக்கை
உணர்ந்த பாகன் இனி தேரை விரையச் செலுத்துவதே பொருளாம் என்று
கருதித் தேரைவிரைந்தோட்டுவான்.

இதற்குள் கார்முகில் எழுந்து மழையைப் பெய்யத் தொடங்குகிறது.
இக்காலத்து மாலைப்பொழுது காதலரைப் பிரிந்து தனித்திருப்பார்க்கு
வருத்தத்தைச் செய்யுமென்பதை சென்று சேர்ந்திடல் வேண்டும் என்ற

விருப்பம் உடையவனாய். பாகனைத் தேரை விரையச் செலுத்தச்
சொல்லுவான்.

“துனிதீர் கொள்கைநங் காதலி இனிதுறப்
பாசறை வருத்தம் வீட நீயும்
கொய்கவல் புரவிக் கைகவர் வயங்குபரி
வண்பெயற்கு அவிழ்ந்த பைங்கொடி முல்லை
வீசுகமழ் நெடுவழி ஊதுவண்டிரியக்
காலையெய்தக் கடவுமதி”⁸

“வறதுவினை முடித்தனன் வேந்தனும் பகைவரும்
தந்திறை கொடுத்துத் தமரா யினரே
... ..
முன்னியங் கூர்தி பின்னிலை ஈயாது
ஊர்க் பாக ஒருவினை கழிய
.... ..
தண்குட வாயில் அன்னோள்
பண்புடை ஆகத் தின்துயில் பெறவே”⁹

“இனி வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன் தன்கடிமனை அடைந்து
கான்யாற் றிடுமணல் கரைபிறக் கொழிய
வெவ்விருந் தயரும் மனைவி
மெல்லுறைப் பணைத்தோள் துயிலமர் போயே”¹⁰

இப்பாடலில் முல்லை திணை தலைமகளுக்குரிய மனைவி என்ற சொல்
ஆளப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். மற்றொரு குறுந்தொகைப் பாடலில் வினை

முற்றிய தலைவன் பாகனை நோக்கி, நெடியவழியிலே செல்வேம் எனில் இன்றுபோய்த் தலைவியின் துன்பத்தைக் களைதல் அரிதென எண்ணினையாகிப் புதுவதாகக் குறுகிய வழியொன்றை உண்டாக்கி அவ்விழியிலே விரைந்து வந்தமையானே தலைவிக்கு இறந்துபாடு எய்தாமற் காத்தனை நீதேர்தந்தாய் என்றல் சிறப்பு, தலைவியையே உயிரோடு தந்தாய் எனமனமகிழ்ந்து கூறிப்பாராட்டுகின்றான்.

“சேயாறு செல்வா மாயின் இடரின்று

களைகலம் காமம் பெருந்தோட் கென்று

நன்றுபுரிந் தெண்ணிய மமனத்தை யாகி

முரம்புகண் உடைய வேகிக் கரம்பைப்

புதுவழிப் படுத்த மதியுடை வலவோய்

இன்று தந்தனை தேரோ

நோயுழந் துறைவியை நல்க லானே”¹¹

அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் அரசனுக்கத் துணையாகச் சென்ற தலைவன் போரில் வெற்றி பெற்றதும் தலைவியை நினைந்து மிகவிரைந்து வந்து சேர்ந்தான், தன்மனம் போல மிக விரைந்து தேரைச் செலுத்திய பாகனை மனந்திறந்து பலவாறு பாராட்டுகிறான். “பாகனே, விரும்பிய காதலொடுயானும் பெரியதேரில் ஏறிய அறிந்தேனேயன்றி, இங்கு வந்துற்ற தன்மையை நன்கு அறிந்திலேன். முல்லைக்காட்டிலே உள்ள சிறிய ஊரிடத்தே தலைவியின் இல்லின்கண் தேரை நிறுத்தி, இறங்கு என்ற நின்சொற்கேட்டு மருட்சியுற்றேன். நீதான் காற்றினைக் குதிரையன் வடிவாகப் பூட்டி வந்தனையோ அன்றி நினது மனத்தினை அங்ஙனம் பூட்டி வந்தனையோ கூறுவாயக என்று நயந்துகூறி, தலைவன் தனது மலையை ஒத்த மார்பில்

பாகனைத் தழுவிக்கொண்டு தன்மனைக்கண் உடன்கொண்டு செல்கிறான்.
தலைவியும் விருந்தோம்பும் சிறப்பினைப் பெற்றாள்.”

“இருந்த வேந்தன் அருந்தொழில் முடித்த
புரிந்த காதலொடு பெருந்தேர் யானும்
ஏறிய தறிந்தன் றல்லது வந்தவாறு
நனியறிநள் தன்றோ இலனே தா அய்
முயற்பறழ் உகளும் முல்லையம் புறவில்
மெல்லியல் அரிவை இல்வயின் நிறீஇ
இழிமின் என்றநின் மொழிமருண் டிசினே
வான்வழங் கியற்கை வளியூட்டினையோ
மானுரு வாதநின் மனம்பூட்டினையோ
உரைமதி வாழியோ வலவ எனத்தன்
வரைமருள் மார்பின் நளிப்பனன் முயங்கி
மனைத்கொண்டு புக்கனன் நெடுந்தகை
விருந்தேர் பெற்றனள் திருளந்திழை யோளே”¹²

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் தலைமக்களான தலைமகனுக்கும்
தலைமகளுக்கும் இடையே ஏற்படும் இன்னலைப் போக்கி இன்பம்சேர்க்கும்
ஆதார சுருதிகளாகப் பாணனும் பாகனும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

முல்லைநில மக்கள்

சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் இடம்பெறும் மாந்தர்களைப்
பற்றிக் கூறும்போது தலைமக்கள் என்று போற்றப்பட்ட தலைவன், தலைவி
ஆகிய இருவரது வாழ்க்கை நெறியே பெருமளவு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.
கலித்தொகையில் முல்லைக்கலி என்ற பகுதி நீங்க மற்ற எல்லாப்

பாடல்களிலும் போர்வீரன் தலைவனாக்கப்படுகின்றான். ஆனால் முல்லை நிலத்தில் ஆயர்கள், வேடர்கள், உழவர்கள் என்னும் மூவகைப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பது சங்ககாலப் புறப்பாடல்களாலும், அகப்பாடல்களில் சில குறிப்புகளாலும், முல்லைக்கலியாலும் பெறப்படும் செய்தியாகும். ஆயர் முல்லைக்கலியில் மட்டும் தலைவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். வேடர்கள், உழவர்கள் பற்றி ஒரு சில குறிப்புகளே கிடைக்கின்றன. முல்லைக்கலியின் முதல் ஏழு பாடல்களில் ஏறுதழுவும் இளைஞன் தலைவனாகவும் அவன் மேல் காதல்கொள்பவளாகத் தலைவியும் உள்ளனர். இப்பாடல்களில் தலைவன் தலைவியரிடையே பிறதொகைப் பாடல்களில் கண்ட உயர்பண்பைக் காணாததால் வினைவலபாங்கர் எனத்துறை வகுத்தோர் கூறியுள்ளார். இவர்கள் குறிக்கோள் இன்றி நடப்பியலில் உள்ள மாந்தர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர் எனக்கருதலாம். ஆயர்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்டதாக இப்பாடல்கள் உள்ளன. தலைவனைப் பொதுவன் என்ற சொல்லாலும் ஆயர்களைப் பொதுவர் என்றும், ஆய்ச்சியர்களைப் பொதுமகளிர் என்ற சொல்லாலும் குறிப்பிட்டுள்ளமை பிறப்பாடல்களில் காணாத ஒன்றாக உள்ளது.

ஆயர் வாழ்வியல்

தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பண்டைத் தமிழ் மக்களுள் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்தவர் ஆயரினத்தவர். அவர்களது வாழ்க்கை காடும் காடுசார்ந்த இடமுமான முல்லைநிலத்திதல் அமைந்தது. இங்குக்காடு என்பது குறிஞ்சி நிலக்காடு போன்று மரச்செறிவுடையதன்று இளங்காடு என்று கூறும் வகையிலமைந்த நிலப்பகுதியாகும். இங்கு ஆடுமாடுகளின் மேய்ச்சலுக்குரிய புல்வெளிகள் நிறைந்திருந்தன. இங்கு கொன்றை, காயா,

குருந்தம், மல்லிகை, முல்லை, பிடவு, தவளம் முதலிய மரஞ்செடி கொடிகளும் எழிலூட்டி நின்றன.

முல்லை நிலத்தில் பயரிட்டு வாழ்ந்த குடிமக்கள் இருந்த சீறார் சிலவேயாகும். அவர்களது வீட்டு முற்றத்தில் பெண்யானைகள் நின்றாற்போல வரகினைக் கொண்ட குதிர்கள் நின்றன. வீட்டுப் பந்தரில் யானையின் காலையொத்த வரகுதிரிகை நடப்பட்டிருந்தது. வீட்டையடுத்த கொட்டிலில் பெரிய வண்டி, வண்டி உருளைகளும் கலப்பைகளும் சுவரில் சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. வீடு வரகு வைக்கோலால் வேயப்பட்டிருந்தது. இச்சீறார் மக்கள் உழவுத்தொழிலில் பயின்ற பெரிய எருதுகளைக் கலப்பையிற் பூட்டி, ஊடும்பின் முகத்தை ஒத்த பெருங்கொழு நிலத்தில் மறைய அழுத்தி முற்பட வளைய உழுதனர், பின்பு விதைத்தனர், களை எடுத்தனர், பயிர் விளைந்ததும் அறுவடை செய்தனர்.

முல்லைநிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களுள் பெரும்பாலோர் நிரைமேய்க்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டவர். இவர்கள் பற்றிய செய்திகள் ஆற்றுப்படை நூல்களிலும், புறநானூற்றிலும், முல்லைக்கலியிலும் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் மூலம் நாம் ஆயர்களின் வாழ்க்கைமுறை குறித்து நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆயர்களுள் ஆடவர் கோவலர், இடையர், பொதுவர் என்றும் ஆய்ச்சியர் கோவித்தியர், இடைச்சியர், பொதுவியர் என்றும் அழைக்கப் பெறுவர். காடும் காடுசார்ந்த நிலமுமே ஆயரினத்தார் வாழும் பகுதியாகலின் அங்கே பல்வகைப் பறைகளும் விலங்குகளும் மிகுதியாகக் காணப்படும். எனினும் காணக் கோழியும் சிவலும் அதிகம் வாழும் பறவை இனங்கள் என்றும் முயல்,

சிறுமான், உழை முதலியன பெரும்பான்னையாகக் காணப்படும் விலங்கினங்கள் என்றும் அறியலாம்.

ஆயர்கள் பெரும்பாலும் காடுறைவாழ்வே மேற்கொண்டதால் அதனை ஒட்டியே அவர்தம் ஊர்களும் பாடி, சேரி, பள்ளி என்று விளங்கின. அங்கு அவர்கள் வாழ்வு நடத்தச் சிறுகுடில்கள் அமைத்தனர். அவை குரம்பை எனப்பட்டன. அக்குரம்பையுள் நுழைய சிறுவாயில் இருந்தது குரம்பையின் கூரையைத் தாங்கி நிற்பவை குறிய கால்கள் அக்கால்களில் ஆட்டுக்குட்டிகள் நின்று தின்பதற்கேற்பத் தழைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. குரம்பையின் உள்ளே ஆட்டுக்கிடாயின் தோல்களைப் பாயிலாகக்கொண்டு காவலனாக அவ்வீட்டு முதியவன் படுத்திருந்தான் குரம்பையின் எதிரில் முற்றம் இருந்தது அதில் தாம்புகள் கட்டின குறியமுளைகள் இருந்தன அம்முளைகளில் செம்மறியாடுகள் கட்டப்பட்டு அவற்றுடன் வெள்ளாடுகளும் இருந்தன எருமிகுதியாக உண்டாகின்ற அவ்விடம் இடுமுள்வேலியால் சூழப்பெற்றிருந்தது.

நிரைமேய்த்தல் தொழிலில் ஈடுபடும் ஆயர்கள் ஆடுமாடுகளை ஒட்டிச் சென்று வளமான புல்வெளிகளிலே வயிறார மேய்த்துக் கான்யாறுகளில் நீருட்டிக்குழலிசைத்து வாழ்ந்து மகிழ்வர். ஆயர்கள் இவ்வாறு சீறாரை அடுத்தும் தொலைவிலுமாக அமைந்த மேய்ச்சல் பகுதிகளிலே பொழுதெல்லாம் தொழில்மேற் சென்று வருவர். இந்த ஆயர்கள் செருப்புவிடாமற் கிடந்த வடுவழுந்தின வலிமையான கால்களை உடையவர். மரங்களை வெட்டும் கோடரி பிடித்தமையால் தழும்பேறிய வலிய கையினர் இரண்டு தோள்களிலும் சோற்று உறியினை மாட்டியிருப்பார். இளங்கோவடிகளும் ஆகாத் தோம்பி ஆப்பயனளிக்கும் கோவலர் வாழ்க்கை

கொடும்பாடி லை என்றார். ஆயர்கள் ஓட்டிச் செல்லும் பசுக்களும் எருதுகள் அகன்ற புல்வளர்ந்த நிலத்தில் பரந்து மேய்ந்தன. பின்னர் பூக்கள் நிறைந்த மரங்களின் பெரிய நிழலில் தங்கி அசையிடா நின்றன. அந்நேரத்தில் கோவலர்களின் சிறுமியர் பூக்கள் நெருங்கிய முல்லைச் செடிகளின்றும் பூக்களைப் பறிப்பர் பள்ளமுண்டாகச் செய்யப்பட்ட பசிய ஓலைக் குடையில் புதலிடத்தே மலர்ந்த முல்லைப் பூவைப் பறித்துச் சேமிப்பர் ஆநிரைகள் காட்டில் மேயும் பொழுது மூங்கிற் கழியில் தீக்கடைகோலின் உதவிகொண்டு செய்யப்பட்ட துளையில் வாயை வைத்துப் பலவகை இனிய ஓசையை எழுப்புவர் சிறிது நேரம் பாலைப் பண்ணை வாசிப்பர். பின்பு குமிழினது உட்பொய்யாகிய கொம்பிடத்தே வளைத்துக்கட்டின விரலால் தெறிந்து வாசிக்கும் மரக்கயிறாகிய நரம்பினையுடைய வில்யாழில் குறிஞ்சிப் பண்ணை வாசிப்பர்.

பகற்பொழுது கழிந்து, வெம்மையடங்கி முல்லை மலரும் மாலைப்பொழுது தொடங்கும். அப்பொழுது பலவாகிய கறக்கும் ஆண் இனங்கள் தம் கன்றொடு காடுதொறும் தாவிவர ஆயர்கள்தம் வாயில் குழல் வைத்து ஊதுவர் எருதுகள் எப்பொழுதும் தன்னுடன் இருத்தலை விரும்பிய தமது இளைய பசுக்களைத் தழுவிக்கொண்டு ஊரின்கண் மீண்டுவரும் பொழுதில் யாவும் ஒருங்கு சேர்ந்து கன்றுகளை அழைக்கும் குரலினவாய்த் தொழுவிலே நிறையப் புகும். பசுக்கள் பூண்டு தெள்ளிய மணிகள் இனிதாய் ஒலிக்கும் அம்மணியோசை ஆயர்தங் குழலோசையோடு கலந்து மெலிதாக ஒலிக்கும்.

“மதர்தைவ நல்லான் மாசில் தெண்மணி

கொடுங்கோல் கோவலர் குழலொடு ஒன்றி

ஐதுவந் திசைக்கும்.”¹³

தொலைதூரம் சென்று ஆடுகளை மேய்த்துச் செல்லும் இடையன் சில நேரங்களில் காட்டுப்பகுதியிலேயே தங்க வேண்டியவரும். அப்பொழுது அசையும் தலையினையுடைய செம்மறியாட்டின் தொகுதியைக் காக்க, கடையும் கோலினின்றும் எழுந்த சிறுமையை விறகிற் சேர்த்து வலிய தாம்பினால் கட்டப்பட்ட உறியுடையோனும் பானையுடையோனும் தோற்படுக்கை உடையோனும் நுண்ணிய மழைத்துளி தனது ஒரு பக்கத்தை நனைத்திடக் கோலினைக் காலுடன் சேர்த்து ஊன்றித் தனியே நிற்கின்றவனுமான இடையன் வாயை மடித்து எழுப்பும் சீழ்க்கை ஒலி விரைந்து சென்று ஒலித்துக்கொள்ளும் இடையன் வாயைக் குவித்து எழுப்பும் விளிஒலியை அறிந்து சிறிய தலையை உடைய ஆட்டுக்கூட்டம் பிறபுலம் புகாது ஒடுங்கிநிற்கும் இயல்பின இரவுப் பொழுதில் கொடிய விலங்குகள் ஆடுகளை நெருங்காதவாறு தீமூட்டி இடையர் இரவுப்பொழுதைக் கழிப்பர்.

ஆயர்குலத்து மகளிர் இருள் பிரியும் விடியற்காலத்து எழுந்து இறுகத் தோய்ந்த இனிய தயிரைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுப்பர். ஆய்மகள் தயிர்தோய்க்கும் அழகினைப் புறநானூற்றுப் பாடலொன்று ஆய்மகள் வள்ளுகிர்த் தெறித்த குடப்பால் சில்லுறை என கூறுகின்றது. ஆயமகளிர் பூவாற் செய்த சுமட்டைத் தலையிலே வைத்து அதன்மேல் மோர்ப்பானையை வைத்துக் கொண்டு குறிஞ்சிநிலம் சென்று மோரை விற்பர். ஆயமகளிர் மாமை நிறத்தினர் மூங்கில் போன்ற தோள்களை உடையவர் கருமணல் போன்ற கூந்தலையுடையவர் தாளுருவி என்னும் அணியைக் காதில் அணிந்துகொள்வர். இப்பெண்கள் தாம் மோர்விறற் முதலைக் கொண்டு நெல் முதலியவற்றை வாங்குவர். நெய்விறற்று வந்த விலைக்கு ஈடாக

பாலெருமையையும், நல்ல பசுவையும், கரிய எருமை நாகினையும் வாங்குவர்
இவற்றொடு வீடுதிரும்புவர் வரகினது குற்றுதலுற்ற வடிக்கப்பட்ட
சோற்றையும், வேளைப்பூவை உப்பிட்டு வேகவைத்து வெள்ளிய தயிரில்
கலந்தட்ட புளிங்கூழையும் உண்பர்

“சுவைக்கதிர் வரகின் வைப்புறு வாக்கல்

தாதெரு மறுகிற் போதொடு பொதுளிய

வேளை வெண்பூ வெண்டயிர்க் கொளீஇ

ஆய்மகள் அட்ட அம்புளி மிதவை.....”¹⁴

முல்லை நிலத்து ஆயர் இடையர் என்றும் பொதுவர் என்றும்
அழைக்கப்பட்டனர்.

“மாகண் உடுக்கை மடிவாய் இடையன்

பல்லான் பொதுவர் சுதழ்விடைகோள் காண்மார்”¹⁵

என்று வருவதைக் காணலாம் இடையர் பொதுவர் என்ற பெயர்கள்
காரணவகையால் அமைந்த பெயர்கள் என்று நுட்பமாக விளக்குவார் ஓளவை
சு. துரைசாமிப்பிள்ளை. குறிஞ்சி முல்லை மருதம் மூன்றனுள் முல்லை ஏனை
இரண்டற்கும் இடையில் நின்றலால் முல்லை நிலத்து ஆயரைஇடையர்
என்றும் முல்லை நிலத்துவாழும் ஆநிரைகளின் பாற்பயன் (மோர், தயிர், நெய்
முதலியன) ஏனை எல்லா நிலத்தவர்க்கும் பொதுவாய்ப் பயன்படும் சிறப்புப்
பற்றி அதனை நல்கும் ஆயரைப் பொதுவர் என்றும் குறிப்பதுண்டு .

ஆயர்கள் உலகத்துத் தோன்றிய தொன்மையான குடிமக்களுள்
ஒருசாரார் ஆவர். பழம்புகழுடைய பாண்டிய மன்னர் குலத்தொடு வைத்து
எண்ணத்தக்க பழம்பெருமையுடையவர்கள். இயற்கையின் கொடுமையையும்

தன் ஆற்றலினால் வென்றுவிட்ட வாடாத புகழையுடைய குடி பாண்டியக்குடி
தொல்லிசைநட்ட அந்தப் பாண்டியக் குடியொடு தோன்றியவர் ஆயர்.

“வலியினால் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்.

தொல்லிசை நட்ட குடியொடு தோன்றிய

நல்லினத்து ஆயர்”¹⁶

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் சந்திரகுப்தமௌரியர் அவையில் கிரேக்கத்
தூதுவனாக இருந்த மெகத்தனிக வடஇந்தியாவை மனத்துள் கொண்டு
எழுவகைச் சாதிகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். 1. தத்துவ ஞானிகள். 2. உழவர்
3.ஆயர். 4. கம்மியர். 5. பொருநர் 6.அதிகாரிகள் 7. மந்திரத் துணைவர்.
இவ்வேழ் சாதியினரும் அயல்சாதியில் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாது
என்றும் எந்தச் சாதியாலும் தம்தொழிலை விடுத்து வேறுதொழிலைச் செய்ய
முடியாது என்றும் மெகத்தனிக குறிப்பிடுகின்றார். (ப.90க.ப.அறவாணன்
தமிழர் மேல் நிகழ்ந்த பண்பாட்டுப் படையெடுப்புகள்)

சங்ககால அகப்பாடல்களில் தலைமக்களே தலைவர்களாக உள்ளனர்.
ஆனால் முல்லைக்கலியில் மட்டும் முல்லைநிலமக்களாகிய ஆயர்கள்
தலைவர்களாக இடம்பெற்றுள்ளனர். என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும்
முல்லைக் கலிப்பாடல்கள் அகத்திணைக்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள்
ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ளதேனும் முல்லைத்திணைக்கு உரிய இருத்தல்
எனும் உரிப்பொருளைப் பாடாது. குறிஞ்சித்திணைக்குரிய புணர்தலைப்
பாடியுள்ளன. இது மற்ற முல்லைத்திணைப் பாடல்களின் மரபிற்கு
மாறுபட்டதாகும்.

கலித்தொகையில் முல்லைக் கலியில் இடம்பெறும் 17 பாடல்கள் களவு
வாழ்க்கையை உணர்த்துகின்றனவே அல்லாமல் கற்புநெறிக்குரிய

வாழ்க்கையைப் புலப்படுத்தும் பொருளில் அமையவில்லை. இந்தப் பதினேழு பாடல்களில் ஏழுபாடல்கள் ஏறுதழுவலைப் பற்றியவை. தமிழருக்கே உரிய வீரமும் காதலும் இணைந்த காட்சியே ஏறு தழுவல்.

ஆயர்தம் வாழ்வில் ஏறுதழுவல் ஓர் உயிர்க் கொள்கையாய் அமைந்தது. ஏறுதழுவல் வெற்றிபெற்றவனே ஆயமகனை மணப்பதற்குத் தகுதியுடையவன் என்ற கொள்கை உயிர்நிலையாய் அமைவதைப் பல பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

ஏறுதழுவல்

ஏறுதழுவல் என்பது கொல்லேறுகளைத் தழுவல் அடங்குதலாகும். இது ஏறுகோள் என்றும் வழங்கும். இவ்வேறுதழுவலே இன்று காளைப்போர் சல்லிக்கட்டு, மஞ்சவிரட்டு எனப்பட பெயர்களில் வழங்குகிறது. மேனாடுகளில் இவ்விழா Bull fight என்றவழங்குகிறது. ஏறுதழுவல் மணக்கும் இம்மணத்தினை நச்சினார்க்கினியர் எண்வகை மணத்துள் ஆசரம் என்ற மணத்தின்பாற்படும் என்பர். ஆசரமாவது, கொல்லேறு கொண்டான் "இவளை எய்தும் இன்னதொரு பொருள் தந்தான்" இவ்வாறு சொல்லிக்கொடுப்பதாகும்.

பின்னாளில் தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதியவர்களுள் ஒருவரான புலவர் குழந்தை "ஆசரமணம் முல்லைக்கலியின் ஏறுதழுவல் மணத்தினும் வேறானது என்பார். முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஒருவன் கொல்லேறு கொள்ளினும் வில்லேற்றினும் அவனுக்கு ஒருத்தியை அவள் பெற்றோர் கொடுக்கும் அளவினது ஆசரமணம். முல்லைக்கலியில் இடம்பெறும் ஏறுதழுவலோகளவொழுக்கமாகி காதலியின் ஏற்றை அவள் காதலனே கொள்ளும் ஒருவகை வீரக்குறிப்பாகும். கொல்லப்பட்ட கடமானின்

கொழுத்த தசையினை விருந்தாக அளிப்பர். மேலும் எய்ப்பன்றியைக் கொன்ற பசுந்த நிணமிக்க தசையையும் பெண்ணாயை ஏவிப்பெற்ற உடும்பினது தடியோடு கலந்து செய்த கறியினோடே, புளியம் பழத்தின் இனிய புளிப்பையும் கலந்து ஆன் முதலிய விலங்கின்மோர் உலையாக் வார்த்து அவ்வுலையின்கண் மூங்கிலின் முற்றிய அரிசியைப் பெய்து சுரபுன்னைமிக்க காடெல்லாம் மணக்கமாறு நறிய மலரைச் சூடுதின்ற மணமிக்க கரியமுடியினையுடைய குறமகள் துழாவி ஆக்கிய வெள்ளிய சோற்றை, விருந்தினரைப் பெற்றோம் என்னும் மகிழ்ச்சியை உடையாராய் ஆர்வத்தோடே தத்தம் பிள்ளைகளைக்கொண்டு முறையாகத் தடுத்து வழங்குகின்ற பாங்கு குறிஞ்சி நிலத்து மலைகள்தோறும் உண்டு என்று பெருங்குன்றூர் பெருங்கொளசிகனார் மலைவாழ் மக்களின் உணவும் விருந்தோம்பல் தன்மையும் பற்றி விரிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

குறிஞ்சி நிலத்தின் அமைப்புக்கேற்ப அங்கு வாழும் மக்களின் குடியிருப்புகள் அமைந்திருந்தன. வேங்கை மரமும் காந்தன் செடிகளும் சூழ்ந்த இடங்களில் குடியிருப்புகளை அமைத்துக் கொள்வது குறிஞ்சிவாழ் மக்களின் இயல்பு அவர்கள் வாழிடம் சிறுகுடி எனப்பெற்றது.

பல நிலங்களில் இயற்கை மனிதனின் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுகிறது. அது அவ்வந் நிலங்களின் தன்மையும் மக்களின் மனப் பான்மையினையும் பொறுத்துச் சிற்சில வேறுபாடுகளுடன் அமைதலும் உண்டு. நிலத்தின்வழி உணவுப் பொருள்களும் உடையும் இருப்பிடமும் பெறுவது போலவே காலமும் பிறவும் பெறப்படுகின்றன. மரஞ்செடி கொடிகளும் விலங்குகளும் பறவைகளும் அவ்இயற்கை மாற்றங்களை மனிதன் அறிந்துகொண்டு செயல்படுவதற்குப் பயன்படுகின்றன.

வேங்கை மலர்கின்ற காலம் திருமணம் செய்வதற்கு உரியகாலம் முழுத்திங்கள் தோன்றும் அந்நாள் திருமணத்திற்குப் பொருத்தமான நாள் என்று கருதப்பட்டது.

இயற்கைக் காட்சிகளே வாழ்வியலை உணர்த்துவனவாக அமைந்தன அரிய அக்காட்சிகளின் மூலம் வாழ்வியல் உண்மைகளை அறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டினர்.

பலாவையும் தேனையும் உண்டு சுனையின் பக்கத்தில் உள்ள மிளகுக்கொடி படர்ந்த சந்தன மரத்தில் ஏறமாட்டாது, நறிய பூக்களாலாய் மென்படுக்கையிற் களிப்புற்று உறங்கும் எதிர்பாராத இன்பத்தை நினை மலையிலுள்ள பல்வகை விலங்குகளும் எளிதாக அடையும் நாடனே என்று வரைவு நீட்டித்த தலைவனைத் தோழி விளிப்பதாகக் கபிலர் பாடுகிறார். கடுவனானது தேனை அறியாது உண்டு பின்பு தன் தொழிலாகிய மரமேறலையும் மறந்து சந்தன மர நிழலில் உறங்குவது போன்று நீயும் களவின்பம் நுகர்ந்து, அறநெறி மறந்து இருக்கிறாய் எனவே மயக்கம் தெளிந்து தலைவியை விரைவில் வரைந்துகொள்ள ஏற்பாடுகளைச் செய்க என்ற குறிப்பு இயற்கைக் காட்சி வாயிலாகத் தோழியால் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

குறிஞ்சி நிலத் தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையே வளர்ந்துள்ள நட்புத் திறத்தைக் குறிப்பிடும் தேவகுலத்தார் என்னும் புலவர்,

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று

நீரினு மாரள வின்றே சாரற்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தே விழைக்கு நாடனொடு நட்பே”¹⁷

என்று பாடுகிறார். தலைவனின் அரிய அன்பின் பெருமையையும் உயர்வையும் ஆழத்தையும் நிலத்திற்கும் வானிற்கும் கடலிற்கும் உவமையாக்கிக் கூறியுள்ள தன்மை சங்கப் புலவரின் நிலவியல் நோக்கினையும் காட்டுவதாக அமைந்திருக்கிறது.

முல்லை நிலமும் வாழ்வும்

முல்லை நிலத்து மக்களை ஆயர், இடையர், கோவலர் என்று வழங்குவர். இவர்களின் முக்கிய தொழில் ஆடுமாடுகளை மேய்த்தவாகும். கார்காலத்தில் பருவம் தவறாத பெருமழை பொழிய எங்கும் நீர்நிறைந்து இருந்ததனால் முல்லைநிலைத்தில் மேடான இடத்திற்குத் தங்கள் ஆடுமாடுகளை ஓட்டிச்சென்று மேயவிட்டுத் தலையில் காந்தள் கண்ணி சூடிக் குளிரால் நடுங்கியவராய்க் காட்சி தருவதாக நக்கீரர் நடுநல்வாடையில் பாடுகிறார்.

முல்லை நிலத்து உணவுப் பொருள் வரகு அதனை முயல்கள் உண்டு இனிதிருக்கும் காட்சி அநானூற்றில் காட்டப்படுகிறது. செறிந்த இருள் புலருகின்ற விடியலிலே பறவைகள் எழும்போதே எழுந்து தன் கடமை மேற்சென்று, புலிபோலும் முழக்கத்தையுடைய மத்தினை ஆரவாரிக்கும் கயிற்றை வலித்துக் குடைக்காளானின் முகிழ்போலும் முதிழையுடைய உறையிட்டு இறுகிய தயிரைக் கடைந்து, தலையின்மேல் மெல்லிய சுமட்டின்கண் அம்மோர்ப் பாணையை ஏற்றிச் சென்று புதிய மோரை விற்கும் அழகியாக முல்லை நில மங்கை காட்சி தருகிறாள்.

முல்லைநிலத் தலைவனான இடையன் செருப்பு விடாமற்நடந்ததானால் வடுவழுந்தின வலிய அடியினையும், ஆண்களுக்கு வருத்தஞ் செய்யும் கோலை ஊன்றிய தகோடரித் தழும்பேறியிருந்த வலிய

கையினையும், இரு தலைகளிலும் உறிகளையுடைய காக்கள் மேலே இருந்ததானால் உண்டாகிய தழுப்பு மிக்க உயர்ந்த கொம்புகளிடத்தும் கொடிகளிடத்தும் மலர்ந்த காட்டுப் பூ பலவற்றையும் கலந்து நெருங்கிய கலம்பகமாகிய மாலையினையும் ஒற்றை ஆடையினையும் உடைய பாற்சோறு உண்ணும் ஒருவனாகக் காட்சி தருகிறான்.

முல்லைநிலத்தவர் வீடு சென்றால் “மெல்லிய தலைமயிர் அடக்கிய சேணமிட்ட படுக்கையை ஒத்ததும், ஆட்டின் தோலாலே வைத்து வார் இறுக்கி மிதிக்கப்பட்டதும் ஆகிய தோற் படுக்கையிலே இடையர்கள் கொடிய விலங்கினங்கள்வராமற் பொருட்டு மூட்டிய தீயைத் துணையாகக் கொண்டு தங்கிச் செல்லுமின் என்று ஆற்றுப்படுத்தும் தன்மையைக் காணலாம்.

“ஆடுகள் தின்னும் பொருட்டுத் தம்பால் தழைகளைக் கட்டின குறிய காலையுடைய குடிலினது சிறுதூற்றையுடைய வாயிலையும், கழியாற் செறித்துக்கட்டப்பட்ட கதவினையும், வரகுக் கற்றையாலே வேயப்பட்ட கழிகளைத் தலையிலே உடைய சேக்கையின் கண் பாயலையுடையயோன் தங்கும் காவலிடத்தையும் கிடாய்களைக் கட்டிய நெடிய தாம்புகளைத் தொடுத்த குறிய முளைகளையு முடைய முற்றத்தின்கண் செம்மறியாடுகளும் வெள்ளாடுகளும் கிடக்கும் கட்டு முள்வேலியையுடைய எருமிகுதியாக உண்டாகின்ற ஊர் என்று முல்லை நில மக்களின் இருப்பிடத்தை இலக்கியம் வரைந்து காட்டுகிறது.

கற்பிற்கு அடையாளமான முல்லை குடி இருப்பர் மகளிர். முல்லை அரும்புவது கார்காலத் தொடக்கத்தை அவர்கட்கு உணர்த்தும்.

வினைமுடித்து மீளும் தலைவன் பாகனிடம் தேரினை விரைந்து செலுத்துமாறு கூறும்போது மணிகளின் நா ஒலிசெய்யாவாறு கட்டச் செய்கிறான். ஏனெனில் தேர் மணி ஓசையால் மலர்களில் பெடையுடம் தேனுண்ணும் வண்டுகள் அஞ்சிப் பிரிய நேரிடும் அத்துன்பம் நேரவேண்டாமென்பது தலைவனின் அருள் உள்ளத்தைக் காட்டுவதாகும்.

தலைவியைப் பெறுதற்குத் தலைவன் ஏறுதழுவி வெற்றிகாணல் முல்லைநிலத்துத் தலைமக்கட் குரிய வீர உணர்வைக்காட்டுவதாகும். முல்லைக்கலிப் பாடல்கள் ஏறுதழுவும் நிகழ்ச்சிகளை விரிவாக வருணிக்கின்றன.

நானிலத்தில் வளம்நிறைந்த நிலம் மருதம். ஆற்றுநீரும் பொய்கை நீரும் மருதநிலத்தை வளமடையச் செய்கின்றன நெல்லும் கரும்பும் முக்கிய விளைபொருள்கள். கழமணிகளில் தாமரை மலர்கள் பொலிந்திருக்கும் நாரைகள் திரியும்.

மருதநிலம் சூழ்ந்த ஆழரை அடைந்தால் அங்கு மாண்பமைந்த வெள்ளியஅரியலாகிய சோற்றினை நண்டினது கலவையோடே பெறாலாம் என்கிறது சிறுபாணாற்றுப்படை. கோழிப் பொரியல் மற்றொரு மருதநில உணவாகும். கரும்பின் தீஞ்சாறு வேண்டியாங்கு அங்குக் கிடைக்கும்.

மருத நிலம் பல்வகை ஆரவாரத்தினை உடையதாக விளங்குவது.

மாடுகளினால் நிலத்தை உழுதலும் உழுத நிலத்தைக் காலால் மட்டம் படுத்தலும், நாற்று நடுதலும், களை பறித்தலும், அறுவடை செய்தலும், தூற்றுதலும் ஆகிய செயல்களை உழவர்கள் முறையாகச் செய்து வருவதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை காட்டுகிறது.

மருத நில மக்கள் இருப்பிடம் “ஊர்” எனப்பட்டது. தலைவனுக்கு “ஊரன்” என்பது திணைப்பெயர். வீடுகள் வளம் நிறைந்து காணப்பெறும்.

முல்லைநில மக்களின் வாழ்வியல் சிறப்புகள்:

ஆயரின் குடியிருப்பு:

ஆயர்கள் வாழும் குடியிருப்புகள் ஊர், பாடி, பாக்கம் என்ற சொற்களால் அழைக்கப் படுகிறது. முல்லைநில மக்கள் இயற்கைச் சூழலுக்கேற்ப வைக்கோல் கொண்டு வேய்ந்துள்ளனர். அதற்கு அருகில் ஆடு, மாடுகளுக்கு குடிசைகள் அமைத்துப் பாதுகாத்துள்ளனர். கிராமப்புற மக்கள் இவ்வாறான வாழ்க்கை முறையை இன்றும் பின்பற்றுதைக் காணமுடிகிறது.

“படுநீர்ப் புணரியின் பரந்த பாடி

குவலை கூரை ஒழுகிய தெருவில்”¹⁸ (முல்லைப்.28-9)

முல்லைப்பாட்டு பாடி என்றும், கூரைவேயப் பெற்ற தெருவிலும் வாழ்கின்றனர் என்பதைக் கூறுகிறது. மேலும்,

“முரண்டலை கழிந்த பின்றை மறிய

குளக்கரை யாத்த குறுகற் குரம்பைச்

செற்றிற வாயிற் செறிகழிக் கதவிற்

கற்றை வேய்ந்த”¹⁹ (பெரும்பாண்.147-152)

பெரும்பாணாற்றுப்படையில் ஆடுகள் தின்னும் தன்மையுடைய தழைகளையும் குறுகிய கால்களையும், குறுகிய வாயிலையும் கழிகளால் கட்டப்பட்ட கதவினையும் வரகு கற்றைகளாலே வேய்ந்த சேக்கையையும் கடாயினுடைய தோல்களைப் பாயாக முதியோர்கள் பயன்படுத்திக் காவலை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

ஐங்குறுநூற்றில்,

“குறுந்தங் கண்ணிக் கோவலர்

பெருந்தண் ணிலைய பாக்க முடையதே”²⁰

என்னும் வரிகளில் பாக்கம் என்ற சொல் இடம் பெறுகிறது. இவ்வாறாக ஆயர்களின் குடியிருப்புகளைப் பதிவு செய்துள்ளது.

ஆயரின் வாழ்க்கை முறை:

ஆயர்கள் காட்டுப் பகுதிகளில் ஆடு மாடு மேய்த்து உள்ளனர். பெண்கள் பால், மோர், வெண்ணெய் முதலான பசுவினின்று கிடைக்கும் பொருட்களைப் பக்கத்து நிலங்களுக்குக் கொண்டு சென்று பண்டமாற்றாக நெல்லைப் பெற்று வந்தனர். பாலினின்று கிடைக்கும் பால்பகு பொருட்களைக் கொண்டு குடும்பம் நடத்தினர். இதனை, முல்லை இனமக்களின் வாழ்வை இருநிலைகளில் காணலாம்... எனப் பிரித்தானியக் கலைக்களஞ்சியம், (ப.35) குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், நற்றிணையில்,

“உள்ளினள் உறைவோள் ஊரே

முல்லை நுண்முகை அவிழ்ந்த புறவின்

பொறைதலை மணந்தன்று உயவுமார் இனியே”²¹

இப்பாடல் வண்புலமாகிய காட்டின் கண்ணுள்ள நாட்டில் உள்ளது. அங்கே உடும்பைக் கொன்று வரியுள்ள நுணலைத் தோண்டி எடுத்து உயர்ந்த உச்சியை உடைய புற்றுகளிலிருந்து ஈயலைத் தோண்டி எடுத்து, வளை தடியாலே முயலை எறிந்து அவற்றையும் பல்வேறு பிண்டத் தொகுதிகளையும் வேட்டுவன் தோளில் சுமந்து வந்து இல்லத்தில் போட்டு மறந்து மிகுதியாகக் குடித்த கள்ளின் இனிய களிப்பால் மகிழ்ந்திருப்பான் என்று முல்லைநில மக்களின் வாழ்க்கைப் பற்றி கூறுகின்றது.

சிலம்பின் ஆநிரைகளைக்காத்துப் பேணி அந்த ஆநிரைகள் தரும் பாலின் பயன்களை யாவருக்கும் அளிக்கின்ற கோவலர்களுடைய வாழ்க்கை கொடுமையுடையது அன்று என்று சிலப்பதிகாரம் எடுத்துரைக்கிறது. நற்.381 இல் பிடவம், முல்லை, கொன்றை, காயா என்பன மலர்ந்தன. ஆண்மான் பெண்மானையும் குட்டியையும் தேடுவது போல, நான் என் மனைவியையும் புதல்வனையும் காணத் தேடுகின்றேன். ஆகவே, நீ தேரை விரைவில் செலுத்துக... என்று கூறுவதைப் பார்க்கும் போது தலைவன் தலைவி மீது கொண்டுள்ள உள்ளன்பைக் காணமுடிகிறது என்பர் கா.கோவிந்தன். (கா.கோவிந்தன், தமிழ்ப்பண்பாடு, ப.64). மேலும்,

“பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்

சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றி”²²

முல்லை நிலத்தில் வாழும் முதுபெண்டிர் விரிச்சி கேட்டுள்ளனர். இன்றும் நாட்டுப்புற மக்களிடம் வழக்கில் உள்ளதை அறியமுடிகிறது.

முல்லைநில மக்களின் தொழில்கள்

முல்லை நிலத்தில் வாழும் மக்கள் ஏர்உழுதல், பயிர் செய்தல், கட்டல், கடாவிடுதல், ஆவினம் மேய்த்தல், கூத்தாடல், நீராடல் போன்ற தொழில்களைச் செய்து வாழ்க்கையை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

“ஆண்வழிப் படுநர்தோண்டிய பந்தல்

யானை இனநிலை வெளவும்”²³

இப்பாடலின் ஆண் கூட்டத்தை மேய்க்கும் ஆயர், குந்தாலியால் தோண்க் குழி செய்த கிணற்றை அடைந்து சிறுகுழி நீரையானையின் கூட்டம் குடிக்கும் ஆயரின் செயலைக் கூறுகிறது.

“பாலாடு வந்து கூழொடு பெயரும்

ஆடுடை இடைமகன் சென்னிச்

சூடிய எல்லாம் சிறுபசு முகையே”²⁴

முல்லைப்பாட்டில் ஆயர்கள் இல்லத்திற்கு பாலொடு வந்து தமக்கு உணவாகக் கூழைப்பெற்று மீண்டு செல்லுகின்ற ஆடுகளை உடைய இடையன் தலையில் சூடிக்கொண்டார் என்பது இயல்பாகும்.

விருந்தோம்பல்:

தமிழர்களின் பண்பாட்டில் விருந்து உபசரிப்பு சிறப்பிடம் வகிக்கிறது. ஆனால், முல்லை நிலத்தில் வாழும் ஆய்ச்சியரின் விருந்து உபசரிப்பை நற்றிணை அழகாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

“அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல்லியற் குறுமகள் உறைவின் ஊரே”²⁵

நற்றிணையில் முல்லைநில மக்கள் தவறாது புதுவருவாயை உடைய ஊரில் மெல்லிய சாயலை உடைய இளங்காதலி வாழ்கிறாள். விருந்தினர் இரவில் வந்தாலும் உவப்படைவாள். இல்லத்திலிருந்து அறம் ஆற்றும் கற்புடையாள் என்று கூறுகிறது.

“நடைநாட் செய்த நவிலாச் சீறடிப்

பூங்கட் புதல்வன் உறங்கவயின் ஒல்கி”²⁶

இப்பாடலில் பூப்போன்ற கண்களை உடைய புதல்வன், உறங்கும் இடத்திற்கு தளர்வோடு சென்று எழுந்தாய் வருக. என்று காதலி எழுப்புவாள் என்ற சிறப்பெனக் கூறுகிறது. இப்பாடலில் பூப்போன்ற கண்களை உடைய

புதல்வன், உறங்கும் இடத்திற்கு தளர்வோடு சென்று எழுந்தாய் வருக. என்று காதலி எழுப்புவாள் என்ற சிறப்பினைக் கூறுகிறது.

விருந்துஅயர் விருப்பினள் திறந்து இழையோளே (361)
திருந்திழையாள் எந்நாளும் கொண்டிருந்த அரிய துன்பம் அகல நீக்கித் தன் கணவனுக்கு விருந்து படைக்கும் விருப்பினவளாய் இருக்கின்றாள் என்று கூறுகின்றது. மேலும்,

“பல்யாட் டினநிரை யெல்லினிர் புகினே

பாலுமித வையும் பண்ணாது பெறுகுவீர்”²⁷

இப்பாடலில் முல்லைநில ஆயர் கூத்தர்களுக்கு என்று தனியாகப் பாலும் பால்சோறும் உமக்கென்று சமைக்காமல் தமக்குச் சமைத்திருக்கின்றவற்றைப் பருகுவீர் என்று கூறுவதன் மூலம் ஆய்ச்சியரின் விருந்துபேனல் சிறப்பினை நற்றிணை சிறப்பித்துள்ளது.

இயற்கை பதிவு செய்யப்பட்ட இலக்கியங்களுள் ஒன்று ஐங்குறுநூறு. இதன் அமைப்பைக் கொண்டே இவ்விலக்கியத்தின் இயற்கைப் பதிவை அறியலாம். இதில் ஐந்து திணைக்கும் தனித்தனியே நூறு நூறு பாடல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் மட்டும் இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

முல்லைத்திணையில் கையாளப்பட்டுள்ள தாவர வகைகள், மலர்கள், முல்லை, கொன்றை, குவளை, குருந்தகம்(439), செம்முல்லை(454), சிவதை(456), ஈங்கை(440), கருவிளம்(464), பீரம்(464) மரங்களுள் காயா, கொன்றை, நெய்தல், பிடவம், குருந்தகம், வாழை ஆகியனவும், பறவைகளுள் தேன் உண்ணும் வண்டினம், வானம்பா(418), புன்புறர்ப்பேடை(425), மயில்(431), சிரல்(447), செம்பூழ்(469), அஞ்சிறை(489), ஈசல்(497), விலங்குகளுள்

மான், களிறு(461), முயல்(421), குரங்கு(457), கொம்புகளுடன் கூடிய யானை(474), ஆமா ஏறு(493), குதிரைகள்(481), தேரைகள்(494), வரிநுணல்(468) ஆகியன பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பதில் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் மிகச்சிறந்தவை. இஃது மனிதர்களின் உணர்வுகளோடு இயற்கையையும் இயைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளது.

“மறியிடை படுத்த மான்பினை போலப்

புதல்வன் நடுவனாக”²⁸

தன்மகளின் இல்லற வாழ்க்கையைக் கூறும் தாய் இவ்வாறு கூறுகிறாள். மேலும் மலர்கள், பொன்னாகவும், மணியாகவும் (420) பெண்களின் நுதலாகவும் (500), கண்களாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும் மலர்கள் நிலாவாகவும் (454), பறவைகளின் அலகாகவும் (447), கொன்றை மலர்களை அதன்வடிவம் கொண்டு மாலையாகவும் (494) பாடப்பட்டுள்ளது.

“பெண்களை வர்ணிக்கும்போதும் மலர்களே அன்றி

உயிரினங்களையும் வர்ணனை செய்யப்பட்டது.

நின்னே போலும் மஞ்ஞை ஆலநின்

நன்நுதல் நாறும் முல்லை மலர

நின்னே போல மாமருண்டு நோக்க”²⁹

“பணிவளர் தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை

ஆடுசிறை வண்டவிழ்ப்ப

பாடு சான்ற”³⁰

பனியாலே வளர்ச்சி கொள்ளும் செம்முல்லையானது, சிச்சிலிப் பறவையின் வாயைப்போல விளங்கும் சிறந்த அரும்புகளை, அசைகின்ற சிறகுகளை உடைய வண்டுகள் மொய்த்துப் பிணியவிழ்த்து மலரச் செய்தன. இதன்மூலம் மலர்கள் குறித்து மிக நுணுக்கமாக அறிந்து பதிவு செய்துள்ளனர் என்பது தெளிவு.

“நெடும்பொறை மீமிசை குறுங்காற் கொன்றை

அடர்பொன் அன்னச் சுடரிதழ் பாகரும்”³¹

இதில் நெழிய பொற்றையின் மேலுள்ள குறுகிய அடிமரத்தையுடைய கொன்றை மரமானது பொற்றகடுகளே என்னுமாறு ஒளிவீசும் எனும் இப்பாடலடிகளின் மூலம் இரண்டு மரங்கள் ஒன்றன்மீது ஒன்று அமைந்திருந்தது. என்பது அறியப்படுகிறது.

“நன்றே, ஆலித்தண்மழை தலைஇய

வாலயி மலர்ந்த முல்லையும் உடைத்தே”³²

முல்லைக்குரிய பொழுதாகிய காரையும் கூதிரையும் இயற்கையைக் கொண்டே பதிவு செய்துள்ளனர்.

வினைவயின் பிரிவும் முல்லையும்:

பிரிவு பாலை மட்டுமே அல்ல. பொருள்வயின்பிரிவும் தலைவியை உடன் கொண்டு பெற்றோரைப் பிரியும் உடன்போக்கும் பொருள் வயின்பிரிந்த காலத்துத் தலைவி பிரிவால் ஆற்றாது வருந்துவதும் பாலையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பொருள்வயின் பிரிவுக்கு மாறாக வேந்தனின் வினை காரணமாகப் பிரியும் தலைவனின் பிரிவும் தலைவன் தலைவி இருவருக்குமே பிரிவுத்துயரமாக அமைந்துள்ளது. இந்த வினைவயின் பிரிவு பாலையின் பாற்படாது. இது மரபாக முல்லைக்கு

உரியதாக கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அகப்பாடல்களிலும் புறப்பாடல்களிலும் பொருளாதார தேவையின் பொருட்டுப் பிரிந்த பிரிவாக இப்பிரிவு பாடப்பட்டுள்ளது. புறநானூற்றில் இடம்பெறும் மூதின்முல்லை, வல்லாண்முல்லைப் பாடல்கள் முல்லைநிலஞ் சார்ந்த சமுதாயத்தின் செயற்பாடாக வேந்துவிடுதொழிலைக் காட்டியுள்ளன. தொல்காப்பியத்தில் மூதின்முல்லைத் துறை இடம்பெறவில்லை என்றாலும்

“கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்

காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய வகையிலும்”³³

எனக் கூதிர்பாசறை, வேனிற்பாசறை இரண்டும் வாகைத் திணையின் துறைகளாய்க் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. முல்லையின் புறத்திணையாகச் சொல்லப்படும் வஞ்சித்திணையில் இவை இடம்பெறவில்லை. தலைவன் வினைமேற்செல்வதும் அவன் பாசறைக்கண் இருந்து தொழில் செய்வதும் தலைவியை நினைந்து புலம்புதலும் தலைவி தலைவனை நினைந்து ஆற்றியிருத்தலும் புலம்புதலும் முல்லையின் பாற்பட்டனவாக உள்ளன. இந்த வினவியர்பிரிவே, அப்பிரிவில் ஆற்றியிருப்பதே முல்லையோடு இயைபுடைய செயற்பாடாக உள்ளது. பாலையின் புறனாகிய வாகைத்திணையில் இடம் பெறும் பாசறைநிலைகள் முல்லை எனும் அகத்திணையோடு அஃதாவது வேனிற்காலத் திரிநிலமாகிய பாலையின் பின்னணியாக வரும் முல்லையோடு தொடர்புடையனவாக இருப்பதை இங்கே எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும்.

ஐங்குறுநூற்றில் முல்லைத்திணையில் இடம்பெறும் பாசறைப்பத்தில் இடம்பெறும் பாடல்கள் பாசறைத் தலைவனின் உளப்பாங்கை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

“பெருஞ்சின வேந்தன் அருந்தொழில் தணியின்

விருந்துநனி பெறுதலு முரியள் மாதோ”³⁴

“காண்குவெந் தில்லஅவள் கவின்பெறு சுடர்நுதல்

விண்ணுயர் அரண்பல வெளவிய

மண்ணுறு முரசின் வேந்து தொழில் விடினே

பெருந்தோள் மடவரற் காண்குவெந் தில்ல

... ..

வென்வேல் வேந்தன் பகை தணிந்து

இன்னுந் தன்னாட்டு முன்னுதல் பெறினே”³⁵

“ஒண்ணுதல் காண்குவம் வேந்து வினை விடினே

முரசுமா நிரட்டும் அருந்தொழிற் பகைதணிந்து

நாடுமுன் னியரே பீடுகெழு வேந்தன்

... ..

செய்யோள் இளமுலைப் படிஇய ரென் கண்ணே”³⁶

பகைவினை முடிந்து தலைவியைக் காணவேண்டும் என்ற தலைவனின் மனநிலை இப்பாடல்களில் வெளிப்பட்டுள்ளது. வேந்துவிடுதொழில் பொருட்டுப் பிரிந்த தலைவனின் பரிவு தொடர்பான தலைவியின் மனநிலையைப் பருவங்கண்டு கிழத்தி உரைத்த பத்து, தோழி வற்புறுத்து பத்து ஆகிய பத்துகளில் இடம்பெற்ற பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. முல்லைப்பாட்டிலேயும்,

“தெவ்வர்

முனைகவர்ந்து கொண்ட திறையர் வினைமுடித்து

வருதல் தலைவர் வாய்வது நீநின்

பருவர லெவ்வங் களைமா யோயெனக்

காட்டவும் காட்டவுங் காணாள் கலுழ்சிறந்து

பூபோலுண்கண் புலம்புமுந் துறைப்ப”³⁷

என ஆற்றியிருந்து புலம்பும் தலைவியது நிலை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நில மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள்:

சங்க கால மக்களின் வாழ்க்கை முறை இயற்கை அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மக்களின் உணவு, தொழில், பழக்கவழக்கங்கள், பொழுது போக்குகள், சமயநம்பிக்கைகள் ஆகிய அனைத்தும் அவர்கள் வாழும் சூழ்நிலைக்கேற்ப அமைந்துள்ளன. சங்க கால மக்களின் சமுதாய வாழ்வானது அகம், புறம் என இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அகநூல்கள் அனைத்தும் அக்கால மக்களின் மன ஓட்டங்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும், சமுதாயக் கட்டமைப்பையும் விளக்குவதாக உள்ளது. சங்க இலக்கிய அகத்திணை நூல்களுள் ஒன்றான ஐங்குறுநூற்றில் முல்லைத்திணை மக்களின் பழக்கங்களும் வழக்கங்களும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

இல்லற வாழ்வில் தலைவனின் பழக்கங்கள்:

முல்லை நிலத் தலைவன் பல மணம் புரிவதில்லை. தன் மனைவியுடன் மட்டுமே இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ள இதனை,

“மனையோள் துணைவி ஆகப் புதல்வன்

மார்பின் ஊரும் மகிழ்நகை இன்ப”³⁸

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே” என்று கூறப்பட்ட போதிலும் இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடும் தலைவனும் தலைவியும் கார்காலம் பனிக்காலம் ஆகிய பருவக் காலங்களிலும் பிரிந்து வாழ்வதில்லை. ஆனால் முல்லை திணைப் பாடலான

“மாமழை இடியூஉத் தனி சொரிந்தன்றே

வாள்நுதல் பசப்பச் செலவு அயர்ந்தனையே”³⁹

என்ற பாடல் வரிகள் தலைவன் பிரியும் காலமாக கார்காலத்தைச் சுட்டுகின்றன. இதன் மூலமாக கார்காலத்திலும் தலைவன் வினைமேற் கொண்டிருப்பதை அறிய முடிகின்றது. மேலும் கார்காலத்தில் பிரிந்து வாழும் தலைமகன் பனிக்காலத்தில் பிரிந்திருப்பதில்லை. இதனை,

“அற்சிரம் மறக்குநர் அல்லர்நின்

நல்தோள் மருவரற்கு உலமருவோரே”⁴⁰

என்ற பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. வினைமேற்கொண்டிருக்கும் தலைவன் உரிய பருவ காலத்தில் திரும்பி வராவிடின் தலைவனுக்கு, தலைவி தூதனுப்புதலும், தலைவிக்கு தலைவன் தூது அனுப்புதலுமாகிய பழக்கம் அக்காலத்தில் காணப்பட்டுள்ளது.

“கார்நாள் உருமொடு கையறப் பிரிந்ததென

நோய்நன்கு செய்தன எமக்கே

யாம் உறு துயரம் அவள் அறியினோ நன்றே”⁴¹

என்ற பாடல் வரிகள் போர்களத்தில் இருக்கும் தலைவனுக்கு தலைவி, அவன் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற பருவத்தில் திரும்பி வராததால் அவனைப் பழித்து தூது அனுப்புவதாக அமைந்துள்ளது.

பொழுதையும் பருவகாலங்களையும் அறிதல்:

பருவகாலங்கள் வருவதைத் தலைமகள்கள் இயற்கையைக் கண்டே அறிந்து கொண்டனர். கொன்றை மலர் மலர்ந்ததைக் கண்ட தலைவன் கார்காலம் தொடங்கிவிட்டதை உணர்ந்து கொண்டான். இதனை,

“நெடும் பொறை மிசைய குறுகாற் கொன்றை

அடர்பொன் என்னச் சுடர்இதழ் பகரும்

.....

அழுதல் ஆன்றிசின் அழுங்குவல் செலவே”⁴²

என்ற பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

அதுபோல மாலைப் பொழுது வந்துவிட்டதை முல்லை மலர் மலர்வதைக்

கண்டே தலைவன் உணர்ந்து கொள்கிறான். இதனை,

“அஞ்சிறை வண்டின் அரியினம் மொய்ப்ப

மென் புல முல்லை மலரும் மாலை”

என்ற பாடல் வரிகள் மூலமாக உணர்ந்து கொள்ளலாம். மலர்களைப் பார்ப்பது

மட்டுமின்றி விலங்குகளைக் கண்டும் அம்மக்கள் பருவகாலங்களையும்,

பொழுதுகளையும், அறியும் பழக்கம் உள்ளவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர்.

“ஏறு முரண் சிறப்ப, ஏறு எதிர் இரங்க

மாதர் மான்பிணை மறியொடு மறுக

கார் தொடங்கின்றே காலை”⁴³

என்ற வரிகள் ஆமாவின் ஏறுகள் மாறுபாடு கொண்டு சிலைத்தலையும், பெண்
மாண்கள் தன் மறிகளுடன் மயங்குவதையும் தெரிவிக்கின்றன. இதனைக்
கண்ட பின்னரே கார்காலம் தொடங்கி விட்டதைத் தலைவன் உணர்ந்து
கொள்ளும் தன்மை உடையவனாக இருக்கிறான்.

முல்லைநில பெண்களின் பழக்கங்கள்:

சங்க காலப் பெண்கள் கணவன் உடனுறைகின்ற காலங்களில் மட்டும்
தான் விருந்தினர்களை வரவேற்று விருந்து உபசரிக்கும் பழக்கங்களை
மேற்கொண்டுள்ளனர். அதிலும் விருந்தினர்களை உபசரிப்பதைப் பெரும்
மகிழ்ச்சியுடன் செய்திருக்கின்றனர். இதனைத் தலைவன் கூற்றுப் பாடல்
வாயிலாக அறிய முடிகின்றது.

“விருந்துநனி பெறுதலும் உரியள் மாதோ

இருண்டு தோன்று விசம்பின் உயிர்நிலை மாதோ

அருந்ததி அனைய கற்பின்”⁴⁴

என்று பாடல் வரிகள் தலைவி மகிழ்ச்சியுடன் விருந்து உபசரிப்பதாகக்
கூறுகின்றன.

தலைவனுடன் இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் போது தலைவி
பூச்கூட்டி தன்னை அழகுபடுத்தி மகிழ்ந்திருக்கிறாள் அப்போது அனைத்து
மலர்களையும் சூடாது நாளரும்பு போன்ற சில குறிபிட்ட மலர்களை மட்டும்
சூடியுள்ளதை.

“தோள்துணை யாக வந்தனர்

போதுஅவிழ் கூந்தலும் பூவிரும் புகவே”⁴⁵

என்ற பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. ஆனால் சில பாடல்களில் தலைவி
அனைத்து மலர்களையும் சூட்டி மகிழ்ந்திருப்பதாகக் காணப்படுகிறது.

“முல்லை நாளும் கூந்தல் கமழ் கொள

நல்ல காண்குவமாஅயோயே!”⁴⁶

என்ற பாடல் வரிகள் முல்லைபூவுடன் வேறு சில மலர்களையும் தலைவி சூட்டி மகிழ்ந்திருப்பதைக் காட்டுகின்றன. தலைவன் உடனுறையாத காலங்களில் தலைவி தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்வதில்லை சரியான ஊன், உறக்கமின்றி மேனிமலிவுற்று அழகிழந்து காணப்பட்டுள்ளன இதனை.

“எவ்வளை நெகிழ மேனி வாடப்

பல் இதழ் உண்கண் பனி அலைக் கலங்க”⁴⁷

என்ற பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

கண்ணுக்கு மைதீட்டாதது மட்டுமின்றி கணவனைப் பிரிந்திருக்கும் வேளைகளில் கூந்தலுக்குப் பூச்சூட்டும் பழக்கமும் காணப்படுவதில்லை.

“புலம்பு தீர்ந்து இனிய ஆயின புறவே

பின்இரும் கூந்தல் நல் நலம் புனைய”⁴⁸

என்ற வரிகள் தலைவி பூச்சூட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்த நிலையைக் குறிப்பிடுவதாக அமைந்துள்ளது.

முல்லை நில ஆடை அணிகலன்கள்:

முல்லை நில மக்கள் மலர்களாலும் அணிகலன்களாலும் விதவிதமான ஆடைகளாலும் தம்மை

அழகுபடுத்திக் கொள்ளும் தன்மை உடைவர்களாகக் காணப்பட்டுள்ளனர்.

“சுடுபொன் அன்ன கொன்றை சூடி

கடிபுகுவனர் போல் மள்ளரும் உடைத்தே”⁴⁹

முல்லை நிலத்தில் வாழும் மன்னர்குலப் பெண்கள் எப்போதும் திருமண வீட்டிற்குச் செல்பவர் போல புத்தாடையுடுத்தி, அணியூண்டு, பூச்சூட்டும் பழக்கம் உடையவர்களாக காணப்பட்டுள்ளனர் என்பதை மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

முல்லை நிலத்தில் பலதார மணம் செய்யும் பழக்கம் வழக்கத்தில் இல்லை. மனைவியுடன் மட்டுமே இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

பருவகாலங்களையும் பொழுதுகளையும் மலர்கள் மலர்வதைக் கண்டும், விலங்குகளின் செயல்பாடுகளைக் கண்டும் தான்மக்கள் அறியும் பழக்கம் உள்ளவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர்.

கணவன் உடனுறைகின்ற காலங்களில் மட்டும் தான் பெண்கள் விருந்தினர்களைச் சிறப்பித்துள்ளனர். கணவனுடன் இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடும் காலங்களில் தான் தம்மை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் பழக்கம் உடையவர்களாகப் பெண்கள் இருந்துள்ளனர்.

இயற்கை வழி அறங்கூறல்:

சங்கப் பாடல்களில் இயற்கை வழி உலகிற்கு அறங்கூறும் போக்கினையும் காணலாம். பாலை நிலத்தின் வெம்மைக் கொடுமையால் நலமிழந்த மரங்களின் தோன்றமாகிய இயற்கையின் அவலக் காட்சியுடன் உலகியலறங்களை இணைத்துக் கூறி வாழ்க்கைக்கு விளக்கமளிக்குந்திறம் கருத்தத்தக்கது. கிளையின் வாடிய நிலை இன்பப் பயனின்றிக் கழிந்த வறியவன் இளமை போலவும், இலையுதிர்ந்து நிழல் நீங்கிய நிலை, சேர்ந்தார்க்கு உதவாகத் சிறியவன் செல்வம் போலவும், வேரொடு மரம் வெம்பிய தோற்றம் யாவரிடத்தும் வரம்பிகந் தொழுகித் தீங்கு செய்து புகழ் இழந்த புல்லர் தம்

இறுதிக்காலம் போன்றும், மரங்கள் உலர்ந்த நிலை கொடுங்கோல்வேந்தன்
நாட்டில் குடிகள் வாழும் நிலையொத்தும் காட்சியளிப்பதைக்

“வறியவ ளிளமை போல் வாடிய சினையவாய்ச்

சிறியவன் செல்வம் போற் சேர்ந்தாரக்கு நிழலின்றி

யார்கண்ணு மிகந்து செய் திசை கெட்டா னிறுதி போல்

வேரொடு மரம் வெம்ப விரிகதிர் தெறுதலி

.....

.....

கொலையஞ்சா வினை வராற் கோல்கோடி யவனிழி

லுலகு போ லுலறிய வுயர்மர வெஞ் சுரம்”⁵⁰

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் அடிகள் உலகிற்கு அறத்தினை
உணர்த்துகின்றன.

தலைவன் தலைவியை அழைத்துக் கொண்டு உடன்போக்குச்
செல்கின்றான். பாலைவன வழிகளைக் கடந்து செல்லும் பொழுது பல
தொல்லைகளைக் கடக்க நேரிடுகின்றது. பின் ஓரிடத்தில் தங்கி இனித் துன்பம்
இல்லை இன்பமே என்று கூறுகின்றான். அப்போது தன் மகிழ்ச்சிக்கு
இடையறாது முயலும் ஆள்வினை உடையார் வழிபடு தெய்வத்தைக் கண்
எதிரே கண்டு மகிழ்வதை உவமையில் புலப்படுத்துகின்றான்.

“குடிசெய்வல் என்னும் ஒருவற்குத் தெய்வம்

மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்”⁵¹

என்னும் குறட் செய்தி, தலைவன் கூற்றில் அறமாக மிளிர்கின்றது. இரவுக்
குறியில் தலைவியைக் காண முடியாமல் சோர்ந்த உள்ளத்தோடு மீள்கிறான்.
அப்பொழுது அவனது நெஞ்சைப் பார்த்து இனி நீ அவளை அடைய

முடியாது, வறியவன் இன்பத்தை விரும்புவது போல நீ அவனை விரும்புகின்றாய் என்பதனை,

“இல்லோன் இன்பங் காமுற் றாஅங்கு”⁵²

எனக் கூறுகின்றான். பொருளில்லாதவன் எவ்வகை இன்பத்தையம் எய்த முடியாது என்ற கருத்தை உவமையால் புலப்படுத்துகின்றான்.

குறுந்தொகையில் “புல்வேய் குரம்பை நல்லோள் ஊரே” (235:5) “வரையின் தாழ்ந்த வால் வெள் அருவி கொன்நிலைக் குரம்பையின் இழிதரும்” (284:6-7) எனக் குரம்பையில் வாழ்ந்த தலைவியும் உண்டு. “கடும்பாம்பு வழங்கும் தெருவில்” (354:5) வதிந்த தலைவியும் உண்டு. “குறுங்காற் காட்டில் நறும் பூஞ்சேக்கை” (359:3) தலைவன் மற்றும் புதல்வனோடு பள்ளி கொண்ட தலைவியும் உண்டு. புறநானூற்றில் “நரந்தம் நாறும் தன் கையால் புலவு நாறும் தன் தலையைப் புரவலன் வருடியதாக” (235) ஓளவைப் பாட்டி சொல்லுவாள். ஆக புறப்பாடல்கள் போலவே குறுந்தொகையிலும் இனக்குழு வாழ்க்கை – பின் அம் மக்களின் வளர்ச்சி நிலை (293), அரசன் பற்றிய பதிவு (292, 392) உண்டு. சேமச் செப்பும் (277) உண்டு (150,357) தாளித்த உணவும் (167) உண்டு.

நற்சொல் கேட்டல்

“சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றின்
உறுதுயர் அலமரல் நோக்கி ஆய்மகள்
நடுங்குகவல் அசைத்த கையள் கைய
கொடுங்கோல் கோவலர் பின்னின்று உய்த்தர
இன்னே வருகுவர் தாயர் என்போள்
நன்னர் நன்மொழி கேட்டனம் அதனால்”⁵³

சிறிய கயிற்றால் இளங்கன்றுகளைக் கட்டியிருந்தனர் அவை தம் தாயார் வரலை நோக்கிப் பசியால் துன்பத்துடனும், வருத்தத்துடனும் அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அதைக் கண்ட இடைக்குலப் பெண், குளிரால் தோள்மேல் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நின்றவள், கொடிய கம்புடைய இடையர் பின்னே நின்று செலுத்த, இப்போதே உங்கள் தாயார் வந்து விடுவர் என்று அக்கன்றுக் குட்டிகளைப் பார்த்து சொன்னாள். வருவர் என்ற நற்சொல்லை நாங்கள் கேட்டனம் என்று வயதான பெண்டிர் கூறினர் என்பதனால் முல்லைநில சமுதாயத்தில் நல்ல நேரம் பார்க்கும் பழக்கம் இருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

விளக்கேற்றும் மகளிர்

“வேறுபல் பெரும்படை நாப்பண் வேறொர்
நெடுங்காழ்க் கண்டம் கோலி அகம்நேர்பு
குறுந்தொடி முன்கைக் கூந்தலஞ் சிறுபுறத்து
இரவுபகல் செய்யும் திண்பிடி ஒள்வாள்
விரவுவரிக் கச்சிற் பூண்ட மங்கையர்
நெய்யுமிழ் கரையர் நெடுந்திரி கொளீஇக்
கையமை விளக்கம் நந்துதொறும் மாட்ட”⁵⁴

வேறுபட்ட மொழிகளைப் பேசுநும், பல படைவீரர்கள் தங்கும் இடத்தின் மத்தியில் தனியாக நீண்ட குத்துக் கோல்களை நட்டுத்த திரையிட்டு, கண்டத்திரை, மதிள்திரை, பல் வண்ணத்திரை என அமைத்து அதனுள்ளே தலைவனாகிய அரசன் தங்கியிருந்தான்.

சிறிய வளையல்களைத் தம் முன்கையில் அணிந்த கூந்தல் அசையும் மங்கையர், திண்மையான பிடியுடன் கூடிய, ஒளி பொருந்திய (இரவைப் பகலாகச்செய்யும்) வாள்களைத் தம் அழகிய (பல் நிறம் பொருந்திய)

இடைக்கச்சில் பூண்டிருந்தனர். அவர் நெய்யை உமிழும் சரைக்குழாய்களையுடையராய், திரிகளையும் வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். பாவை விளக்குகள்திரியின்றி, நெய்யின்றி அவியுந் தோறும், நெய்யூற்றித் திரிபோட்டுக் கொளுத்திக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் சங்க கால முல்லைத்திணை சமுதாய வாழ்வில் பெண்களின் பக்தி, வழிபாடு, தீப வழிபாடு, பாசறைகளில் விளக்கேற்றுதல் போன்ற செய்திகளை அறிய முடிகின்றது.

தலைவியின் நிலை

“நெஞ்சாற்றுப் படுத்த நிறைதபு புலம்பொடு
நீடுநினைந்து தேற்றியும் ஓடுவளை திருத்தியும்
மையல் கொண்டும் ஓய்யென உயிர்த்தும்
ஏவுறு மஞ்ஞையின் நடுங்கி இழை நெகிழ்ந்து
பாவை விளக்கில் பருஉச்டர் அழல
இடம்சிறந்து உயரிய எழுநிலை மாடத்து
முடங்கறைச் சொரிதரு மாத்திரள் அருவி
இன்பல் இமிழிசை ஒர்ப்பனள் கிடந்தோள்
அஞ்செவி நிறைய ஆலின, வென்றுபிறர்”⁵⁵

தலைவனைக் கார்காலம் வந்தும் காணாத வளாய்த் துன்ப முற்றாள் தலைவி, தன் நெஞ்சு தன்னை வழிப்படுத்தியும், மறைபிறர் அறியாத நிறைப்பண்பு கெடுகின்ற தனிமையில் தலைவன் பிரிவையே மிகுதியாக நினைந்தாள். தன்னை மனத்தால்தேற்றிக் கொண்டாள். பிரிவால் கைவளைகள் கழன்று ஓட அவற்றைத் திருத்தி இறுக்கி அணிந்தாள். அறிவுமயக்கம் கொண்டு, ஓய்யெனப் பெருமூச்சு விட்டாள். இவ்வாறு அம்புபட்ட மயில் போல் நடுங்க, அதனால் ஆபரணங்கள் நெகிழ்ந்தன. அவள் அறையில் இருந்த பாவை

விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. தான் இருக்கின்ற இடம் சிறந்து, உயர்ந்த எழுநிலை மாடமாக இருந்தாலும், வீட்டில் இருப்பின் வழி வீழும் அருவிபோன்ற நீர் வீழ்ச்சியின் ஓசையைக் கேட்டுக் கொண்டு, தலைவனையே நினைத்துக் கொண்டு கிடந்தவளின் அழகிய செவியில், தலைவன் பகைவரை வென்று வருகின்ற குதிரைகள் பூட்டிய தேரின் ஒலி, குதிரைகளின் கனைப்பு ஒலி விழுந்தன. மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

முல்லைநில வாழ்வியல் சூழல்:

காடும் காடு சூழ்ந்த இடமும் முல்லை எனப்பட்டது. மருதம், நெய்தல் ஆகிய மென்மையான நிலங்களுக்கு இடைப்பட்ட பகுதியானதால் இது இடைநிலம் எனவும் பெயர் பெறும். அதனால் இந்நிலம் வாழ்ந்த மக்கள் இடையர் எனவும், அறம்புரி நெஞ்சுடைய ஆயர் எனவும் கூறுவர். இப்பகுதியில் வெள்ளாடுகளும், செம்மறியாடுகளும், பசுக்களும் நிறைந்து காணப்படும். மற்றும் மான்களும், முயல்களும், வான்கோழிகளும் அதிகம் காணப்படும். அத்தகையனவற்றைக் கொன்று உண்பர். இந்நிலத்தில் வரகு, சாமை, முதிரை போன்றவற்றை மற்றவருக்குக் கொடுத்து நெல்லும் பெற்று உண்டனர்.

ஆனிரைகளை மேய்த்தல், ஏறு தழுவுதல், குரவைக் கூத்தாடுதல், கொன்றைக் குழல் ஊதல் முதலியன இந்நிலம் வாழ் மக்களின் தொழில்களாகும். பெரும்பாணாற்றுப்படையில் (155-168) ஆயர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய விளக்கத்தைக் காணலாம். கருமை நிறமுடைய ஆய்ச்சியர் மத்தினால் தயிர் கடையும் ஒலி, புலி உறுமுவது போல இருக்குமாம். தீந்தயிரைக் கலக்கி நெய் எடுப்பாளாம். பின்னர் பூவாற் ஆக்கப்பட்ட சுமட்டைத் தலைமீது கொண்டு, அதன் மேலே தயிர் சிந்தி

தெறிந்ததால் புள்ளி ஆன வாயைப் பெற்ற பானையை மோர்ப்பானையை வைத்துக் கொண்டு காலை நேரத்தில் மோர் விற்பாளாம். ஆனிரைகள் மேயும் பசும் புல் தரைகளில், இளம் ஆய்மகளிருடன் கைக்கோர்த்து ஆடுவதே அவர்களின் இன்பமான பொழுது போக்கு.

இடையருள் உயர்ந்த வகுப்பினரைக் குறும்பொறை நாடன், தோன்றல், மனைவி, கிழத்தி என்று அழைத்தனர். இடையர், ஆயர், இடைச்சியர், ஆய்ச்சியர் என்போர் பொது மக்களாக, நடுத்தர வகுப்பினராகக் கருதப்பட்டனர். இவர்கள் வழிபட்ட தெய்வம் திருமாலாகும்.

“காடு உறை இடையன்
பால் நொடை கிடையன்
வன்கை இடையன்
ஆடுடை இடைமகன்
பறிப்புற கிடையன்
கூழ் ஆர் கிடையன்”⁵⁶

“வன்புல நாடன்
புறவணழ நபமனட புதல்வன்
புண்புல நாடன்
நான்கெழு நாடன் மகனோ”⁵⁷

“போதார் புறவின் நாடுகிழவோனே
மென்புல வைப்பின் நாடுகிழவோனே”⁵⁸
“இருங்கலி வெற்பன்”⁵⁹

“குழல் வாய் வைத்தனர் கோவலர்
ஆ பெயர் கோவலர்
கொல்லைக் கோவலர்
குழல் தொடங்கினரே கோவலர்

கணம் சால் கோவலர்”⁶⁰

போன்ற பாடலடிகள் முல்லைநில மக்களின் பொதுப்பெயர்களை உணர்த்துகின்றன. இந்தப் பெயர்கள் காரணப்பெயராகவும், இடுகுறிப் பெயராகவும் அமைந்துள்ளன.

முடிவுரை

காடும் காடு சார்ந்த முல்லைத்திணையில் ஆயர், ஆய்ச்சியர், வாழ்வியல் பாடப்பட்டுள்ளது. இவர்களுடைய வாழ்வு கால்நடையை நம்பியுள்ளது. பால், தயிர் போன்ற பொருள்களை விற்பனை செய்வதும் அந்த பணத்தில் பால் மாடுகளை வாங்கி வளர்ப்பதும் குடும்ப வருமானமாக அமைந்துள்ளது. இல்லற வாழ்வில் தலைவி வீட்டில் தணித்து இருப்பதும், தலைவன் போர்க்களத்தில் பாசறையில் தணித்து இருப்பதும் உரிப்பொருள் வாழ்வாக அமைகின்றது. முல்லைத்திணை நம்பிக்கை, பழக்கவழக்கம் அனைத்திலும் அந்த திணைக்குரிய திருமால் இடம்பெற்றுள்ளார். மூதின் மகளிர் குறி சொல்வதும் தலைவன் திரும்பி வரும் நம்பிக்கையை தலைவிக்கு உணர்த்துவதும் இடம்பெற்றுள்ளன. இடையன், இடைச்சியர், கோவலர் போன்ற முல்லைத் திணை பொதுப்பெயர்களும் இத்திணை சமூக வாழ்வில் இடம்பெற்றுள்ளன.

, a y-5 mbFwpgGf s

1. Gwk gh 287:1-2
2. Nky J 360:16-19
3. r t f gh 29-84
4. Gwk 82:3
5. nghUe mb 218-221
6. FW gh 323
7. Nky J 101
8. m f k gh 124
9. Nky J 44
10. eww i z 121
11. FW gh 400
12. m f k 382
13. eww i z 69
14. Gwk 215:1-4
15. Nky J 54> f y p 103:5
16. Nky J 242
17. m. j l r z h%h j j p j k p o h e h f h p f k g-81
18. Nky J g-90
19. Nky J g-103
20. Nky J g-105
21. FW 231:4-7
22. Nky J 233:3-7
23. Nky J 166
24. eww i d gh-212
25. Nky J 217
26. Nky J 236
27. , u h. k U j e h a f k r q f f h y K y i y e y k N k w N f h s g-27
28. Nky J g-28
29. Nky J g-36
30. Nky J g-41
31. Nky J g-61
32. Nky J g-84
33. Nky J g-92
34. j. k j p t h z d r q f f h y M a h t h o t p a y g-18
35. Nky J g-21
36. Nky J g-21
37. Nky J g-74

38. FWe- gh-90
39. Gw. gh-294:2
40. I qFW gh 72
41. I qFW gh 79
42. I qFW gh 90
43. K i d t u f.fhej j k oh go f f t o f f K k ekg f i f Ak
NkwNfhs g 97
44. Nky J 97
45. Nky J 102
46. Nky J 106
47. Nky J 106
48. , uh. kUjehafk j k ou thot ay g 95
49. Nky J 99
50. f y 10:1-7
51. Fws 10-23
52. Fws 120
53. K y i yggh I L mb 74
54. Nky J 55-59
55. Nky J 74-77
56. Nky J 85-90
57. Nky J 93-96
58. Nky J 39-42
59. Nky J 83-87
60. Nky J 90-96

ஆய்வு முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் அகத்திணை, புறத்திணை என்ற இரு பெரும் பிரிவுகள் பாடப்பட்டுள்ளன. அகத்திணையில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்து திணைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் முல்லைத்திணை என்பது காடும் காடு சார்ந்த பகுதியாக விளங்குகின்றது. இதன் சிறுபொழுது மாலை நேரம், பெரும்பொழுது கார்காலம் ஆகும். திருமால் உட்பட பதினைந்து கருப்பொருள்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவர்களுடைய முக்கிய தொழில் வேட்டையாடுதல் அதனையடுத்து கால்நடை வளர்ப்பு, உரிப்பொருள் இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும் ஆகும்.

முல்லைநிலத்தில் முல்லை மலர்கள் சிறப்புடையதாக கருதப்பட்டதினால் அந்த மலரை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெயர் வைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் வியன் புலம், தண்புலம், புறவு, முல்லைக்காடு, காட்டுநிலம் போன்ற பெயர்களாலும் இது வழங்கப்பட்டுள்ளது. முல்லைத்திணை மக்கள் மிகப்பழமையான வாழ்க்கை முறையை கொண்டுள்ளனர். இவர்களுடைய வாழ்க்கையில் காடும் காடு சார்ந்த பகுதி முக்கிய களமாக விளங்கியுள்ளது.

முல்லைப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள இல்லறம் குறித்த சிந்தனையில் தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலி, முதுப்பெண்டிர் போன்றோர் இடம்பெற்றுள்ளனர். தலைவி, தலைவனுக்காக வீட்டில் காத்திருத்தலும், தலைவன் தலைவிக்காக போர் பாசறையில் காத்திருப்பதும் இல்லறப் பண்பாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவன் வரும்வரை தலைவி காத்திருத்தலால் அவளுடைய நெஞ்சம் அமைதி கொண்டதால்

முல்லைப்பாட்டுக்கு நெஞ்சாற்றுப்படை என்ற பெயரும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. தலைவனின் வருகையை முன்னரே உரைக்கும் முதுப்பெண்டிர் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்கள் நல்லநேரம் பார்த்து குறிக்கோரும் பெண்களாக விளங்கியுள்ளனர். முல்லை நில இல்லறத்தில் விருந்தோம்பல் மிகச்சிறப்பாக நடந்துள்ளது. வீட்டிற்கு வரும் உறவினர்கள் மற்றும் உறவு அல்லாத புதியவர்களையும் வரவேற்று உணவு வழங்கியுள்ளனர். மற்றவர்களுக்கு விருந்து செய்வதே இல்லறத்தின் குறிக்கோள் என்ற உயர்ந்த பண்புடன் முல்லை நில மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

முல்லை மலரும், கற்பும் ஒன்றாகவே பாடப்பட்டுள்ளது. முல்லை நில இல்லறத்தில் கற்புநெறி தவறாத பெண்கள் பாடப்பட்டுள்ளனர். தெய்வீக அறம் கற்பு அறமாக போற்றப்பட்டுள்ளது. ஏறு தழுவுதல் என்பது முல்லை நிலத்தின் வீரத்தை உணர்த்துகின்றது. இது தற்காலத்தில் சல்லிக்கட்டு என வழங்கப்படுகிறது.

முல்லைநிலப் பெண்களும் வாணிபத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். பால், மோர், தயிர், வெண்ணெய் போன்ற பொருள்களை கொண்டு சென்று விற்பனை செய்துள்ளனர். அதில் கிடைத்த வருவாயை கொண்டு இல்லத்தைப் பராமரித்துள்ளனர். மேலும் எருமைக்கன்றுகள், பசுமாடு இவற்றை வாங்கிவந்து பால் உற்பத்தி செய்துள்ளனர். குடும்ப வளர்ச்சி பெண்களின் பொருளாதாரத்தையும் நம்பியுள்ளது. முல்லை நில மக்கள் காடுகளில் வாழ்ந்தாலும் நாகரிகம், பண்பாடு மிக்கவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர்.

முல்லைப்பாட்டில் தொல்காப்பியர் காட்டும் முல்லைநில அகத்திணை மரபுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. முல்லைத்திணைக்கே உரிய முதல்

கருஉரிப்பொருள்கள் தலைவி, தோழி, தலைவன், தோழன், நற்றாய், செவிலி, முதுப்பெண்டிர் போன்ற அகத்திணை மகளிர் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

பெயர்சுட்டாத மரபு, பெண்கள் கடல்தாண்டி செல்லாத மரபு, உடன்போக்கு, கண்டோர்கூற்று, பொருள் தேடும் பிரிவு, போர் பிரிவு போன்ற பிரிவுகள் பாடப்பட்டுள்ளன. முல்லை நில மக்களின் பண் முல்லைநிலப் பண்ணாக இசையோடு கலந்து பாடப்பட்டுள்ளது. முல்லை நிலத்தில் வாயில்கள் இருந்துள்ளனர். வாயில்கள் என்போர் தலைவன் தலைவியை சமாதானப்படுத்துவோர் ஆவர்.

முல்லை நில இயற்கையில் முல்லை மலர்கள், செம்முல்லை, காட்டுமலர்கள் , காட்டுவிலங்குகள், இயற்கைகாட்சிகள், காட்டாறுகள், காட்டில் தனிச்சூழல் போன்றவை முல்லை பாடல்களில் பாடப்பட்டுள்ளன. கார்காலம் மாலைபொழுது அதிகமாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நிலத்து மக்கள் ஆடுமாடுகள் மேய்ப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டனர். ஆடம்பரமான வீடுகளை இவர்கள் அமைத்திலர். வீட்டிற்கு முன் மாடுகள் கட்டப்பட்டன. இடையர்கள் ஆட்டு மந்தைகள் பின்னால் சென்றனர். அவர்கள் கையில் கோலும், கக்கத்தில் தோல் பையும், முதுகில் கூடைக்குரிய ஓலையும் கொண்டு சென்றனர். வெயிலையும், மழையையும் இன்பமாக ஏற்றனர். நனைந்த தலையிலிருந்து முகம் வழி நீர்வடியத் தீயில் அனல்காய்ந்து குளிர்போக்கினர். என்றாலும், குளிர் நடுக்கத்தால் அவர்களுடைய பற்கள் தாளமிடத் தவறியதில்லை. ஆயர் பெண்கள் விடியற்காலை எழுத்து மத்தால் தயிர் கடைந்தனர். கடைந்த தயிரைப் பாணையில் வைத்து மெல்லிய சுமட்டிமேல் தலையில் வைத்துத் தெருத்தெருவாக, வீடுவீடாகச் சென்று விற்று வந்தனர். சேர்த்துவைத்த

நெய்யை விற்று பொன் வாங்காது, கறவைப் பசுக்களும் எருமைகளும் வாங்கினர். எதிர்காலத்தை கருதி வாழ்ந்தமைக்கு இது எடுத்துக்காட்டு. விருந்தினருக்குத் தினையால் ஆக்கின பாற்சோறு கொடுத்தனர். உணவுக்குப் பாலும், பாற்பொருட்களும் பயன்படுத்தினர். நெல்லிக்காய், காய்கள், விதைகள் இவை கறிகளுக்குப் பயன்பட்டன. கொழுத்த ஆட்டின் கறியை குச்சியில் கோத்துச் சுட்டும் உண்டனர். உடம்புக்கறி சேர்ந்த சோறும் உணவாகியது.

ஆயர்கள் ஆடுமாடுகளை மேய்த்தனர். வேளாண்மையில் ஒரு பகுதியாக விளங்கியது ஆயர்களின் தொழில். அவர்களின் வாழ்க்கை துன்பமாகத்தான் இருந்தது. முதுகில் ஓலை, கக்கத்தில் தோற்பை, கையில் கோலுடன் மந்தைகளின் பின்னாற் சென்று ஆயர்கள் கடினமாக உழைத்தனர். சாரல் மழையில் நனைந்து முகம்வழி நீர்வழியக் குளிரைப் பொருட்படுத்தாது பணியாற்றினர். பாலும் மாமிசமும் அங்கே கிட்டின. பானைகளில் வைத்து மோர், வெண்ணெய் முதலியன விற்றனர்.

முல்லைநில சமுதாயத்தில் ஆயர், ஆய்ச்சியர், கோவலர், இடையன், இடைச்சியர் போன்ற மக்கள் பிரிவுகள் இருந்துள்ளது. குறிஞ்சி நிலத்திற்கும், மருதம் நிலத்திற்கும் இடையில் முல்லை நிலம் இருந்ததால் இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் இடையர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் இடம்பெறும் மாந்தர்களைப் பற்றிக் கூறும்போது தலைமக்கள் என்று போற்றப்பட்ட தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரது வாழ்க்கை நெறியே பெருமளவு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. கலித்தொகையில் முல்லைக்கலி என்ற பகுதி நீங்க மற்ற எல்லாப் பாடல்களிலும் போர்வீரன் தலைவனாக்கப்படுகின்றான். ஆனால் முல்லை நிலத்தில் ஆயர்கள்,

வேடர்கள், உழவர்கள் என்னும் மூவகைப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பது சங்ககாலப் புறப்பாடல்களாலும், அகப்பாடல்களில் சில குறிப்புகளாலும், முல்லைக்கலியாலும் பெறப்படும் செய்தியாகும். ஆயர் முல்லைக்கலியில் மட்டும் தலைவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். வேடர்கள், உழவர்கள் பற்றி ஒரு சில குறிப்புகளே கிடைக்கின்றன.

பின் இணைப்பு

முல்லைப்பாட்டு கதைச் சுருக்கம்

முல்லைப் பாட்டுத் தலைவன் வேனிற் காலத்தில் போர் காரணமாகத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். கரிகாலத்தில் வருவதாகக் கூறிச் சென்றான். கார்காலம் தொடங்கியும் தலைவன் வரவில்லை. தலைவி கவலையுடன் காத்திருக்கிறாள்.

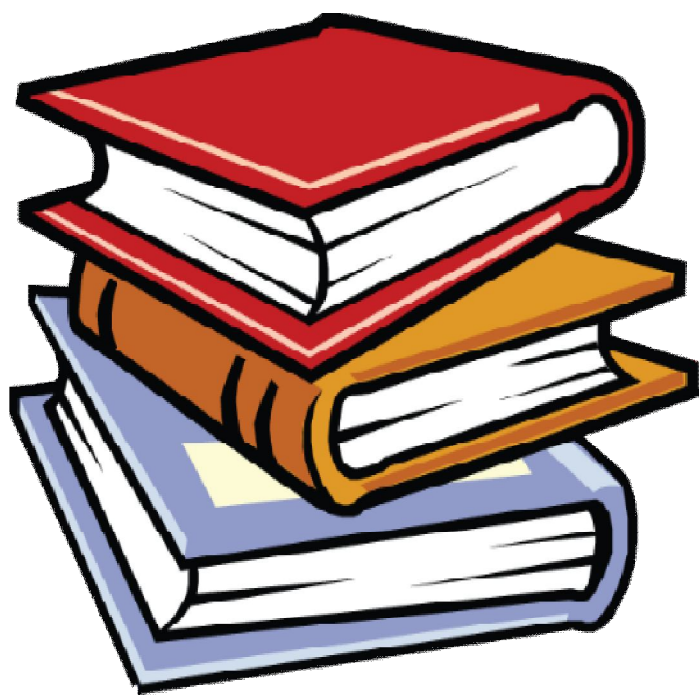
மாலைப்பொழுதில் மழை பெய்தது. அவள் துன்பத்தைக் கண்ட முதிய பெண்டிர் நற்செயல் கேட்கத் திருமால் கோவிலில் சென்று தொழுது நின்றனர். அப்போது, தாயைப் பிரிந்து நின்ற கன்றுகள் தாயைக் காணாது தவித்து நின்றன. அக்காட்சியைக் கண்ட இடைக்குலப்பெண், அக்கன்றுகளை நோக்கி, உங்கள் தாயார் விரைவில் வந்து விடுவர் என்று கூறுகிறாள். விரைவில் வந்து விடுவர் என்று கூறிய நற்சொல்லைக் கேட்ட முதிய பெண்டிர், தலைவியிடம் சென்று, தலைவனும் விரைவில் வந்து விடுவான் என்று கூறுகின்றனர். இருப்பினும் தலைவி, தலைவனின் பிரிவாற்றாது வருந்துகின்றாள்.

தலைவன் பகைவர் நாட்டில் பாசறை அமைத்துத் தங்கியிருக்கின்றான். யானைகள் உண்ணாதிருக்கின்றன. உண்ணச் செய்கின்றனர் யானைப் பாகர்கள். குறுந்தொடி மகளிர் பாசறையில் இரவில் விளக்கேற்றுகின்றனர். முதிய அனுபவமுடைய காவலர் காவல் புரிகின்றனர். பொழுது அறிந்து கூறுவோர், அரசனிடம் பொழுதைக் கூறுகின்றனர். பாசறையின் உள்ளே ஊமையரான மிலேச்சர் காவலராய் இருக்கின்றனர்.

பாசறைப் பள்ளியறையில் தலைவனின் நிலையும், வீட்டில் இருக்கின்ற தலைவியின் நிலையும் விவரிக்கப்பெறுகின்றன. தலைவன் பகைவரை

வென்று அவர் தந்த திறைப்பொருள்களுடன் முல்லை நிலத்தைக் கடந்து வருகின்றான். அவன் தேரில் பூட்டியிருந்த குதிரைகளை கனைக்கும் ஓசை தலைவியின் செவிகளை நிரப்பின. அதனால் தலைவன் வருகை அறிந்து தலைவி மகிழ்கின்றாள்.

துணைநூற்பட்டியல்

துணை நின்ற நூல்கள்

முதன்மைச் சான்றுகள்

1. மறைமலைஅடிகள்

முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி

பாரி நிலையம் வெளியீடு

சென்னை – 11.

இ.ப 1964

2. சுப்பிரமணியம் சா.வே.முனைவர்

பத்துப்பாட்டு உரைகள்

மணிவாசகர் பதிப்பகம் தெற்கு வாசல்

சிதம்பரம்.

மு.ப 1976

3. இரா.கோமதி

முல்லைப் பாடல்களில் உறவுகள்

செந்தாமரை பதிப்பகம்

மேலமாசி வீதி, மதுரை

இ.ப 2003

துணைமைச் சான்றுகள்

1. இராசமாணிக்கனார்.மா.,

பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி,

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,

சென்னை. 1970

2. இராமகிருட்டிணன்.ஆ.,

தமிழக வரலாறும் தமிழர்

பண்பாடும்,

சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை,

மதுரை. 2007

3. இலக்குவனார்.சி.,

இலக்கியம் கூறும் தமிழர்

வாழ்வியல்,

வள்ளுவர் பதிப்பகம்,

புதுக்கோட்டை. 1972

4. இளம்பூரணர்

தொல்காப்பியம்,

பொருளதிகாரம்,

கழகம்,

சென்னை. 1974

5. காந்தி.க.,

தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும்

நம்பிக்கைகளும்,

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

தரமணி,

சென்னை. 2008

6. சண்முகம் பிள்ளை.மு.,

சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல்

உலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

தரமணி,

சென்னை. 1997

7. சாமி நாதையர்.உ.வே.

ஐங்குறுநூறு

மூலமும் பழையவுரையும்,

தியாகராச விலாசம்,

வெட்டிஸ்வரன் பேட்டை

சென்னை. 1957

8. சாமி நாதையர்.உ.வே.

நச்சினார்க்கினியர் உரை,

பொருளதிகாரம்,

கழகம்,

சென்னை. 1966

9. சாமி நாதையர்.உ.வே.

குறுந்தொகை

மூலமும் உரையும்,

சென்னை. 1958

10. சாமிநாதையர்.உ.வே.,

புறநானூறு மூலமும்

உரையும்,

வெ.நா.ஜீபிலி அச்சகம்,

சென்னை. 1894

11. சாமிநாதையர்.உ.வே.,

புறநானூறு, பழையவுரை,

சென்னை. 1962

3ஆம் பதிப்பு

12. செந்துறைமுத்து,

பரிபாடலில் பழக்க வழக்கங்கள்,

நல்வாழ்வு பதிப்பகம்,

சென்னை. 1978

13. செந்துறைமுத்து,

தமிழர் வரலாறு நாகரிகம்

பண்பாடும்,

அருண்மொழிப் பதிப்பகம்,

சேலம். 1984

14. சோமசுந்தரனார்.பொ.வே.,

பத்துப்பாட்டு மூலமும்

உரையும், (இரண்டாம் பகுதி)

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகம் லிமிடெட்,

திருநெல்வேலி. 1971

15. சோமலெ.,

தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபும்

பண்பாடும்,

நேஷனல் புக் டிரஸ்ட் இந்தியா,

சென்னை. 1959

16. தட்சிணாமூர்த்தி.அ.,

தமிழர் நாகரிகமும்

பண்பாடும்,

வெற்றிச் செல்வி வெளியீட்டகம்,

தஞ்சாவூர். 1980

17. தேவநேயப்பாவாணர்.ஞா.,

பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும்

பண்பாடும்,

தமிழ்மண் பதிப்பகம்,

சென்னை.

18. நச்சினார்க்கினியர்

கலித்தொகை

கழகம்,

சென்னை. 1967

19. பக்தவத்சலபாரதி.சீ.,

பண்பாட்டு மானிடவியல்,

மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

சென்னை. 1990

20. பரிமேலழகர்

திருக்குறள்,

(உ.ஆ)

கழகம்,

சென்னை. 1976

21. பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர்

நற்றிணை,

(உ.ஆ)

கழகம்,

சென்னை. 1967

22. பொ.வே.சோமசுந்தரனார்

பரிபாடல்,

(உ.ஆ)

கழகம்,

சென்னை.

23. முத்துலக்குமி.வே.,

பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்,

அனிதா பதிப்பகம்,

திருச்சி. 2001

24. வரதராசன்.மு.,

திருக்குறள்

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த

நூற்பதிப்பு கழகம்,

சென்னை. 1991

25. வெள்ளைவாரணன்.க.,

சங்க காலத் தமிழ் மக்கள்,

நேஷனல் பப்ளிகேசன் கம்பெனி,

சென்னை. 1948

26. வேங்கடசாமி நாட்டார்.ந.மு.

அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை,

மற்றும் வேங்கடாசலம் பிள்ளை

கழகம்,

(உ.ஆ)

சென்னை. 1962

27. வேங்கடசாமி நாட்டார்.ந.மு.

அகநானூறு, நித்திலக் கோவை,

மற்றும் வேங்கடாசலம் பிள்ளை

மேற்படி உரை,

(உ.ஆ)

கழகம்,

சென்னை. 1969

28. வேங்கடசாமி நாட்டார்.ந.மு.

அகநானூறு, மணிமிடை பவளம்,

மற்றும் வேங்கடாசலம் பிள்ளை

மேற்படி உரை,

(உ.ஆ)

கழகம்,

சென்னை. 1955

ஆய்வு முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் அகத்திணை, புறத்திணை என்ற இரு பெரும் பிரிவுகள் பாடப்பட்டுள்ளன. அகத்திணையில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய ஐந்து திணைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் முல்லைத்திணை என்பது காடும் காடு சார்ந்த பகுதியாக விளங்குகின்றது. இதன் சிறுபொழுது மாலை நேரம், பெரும்பொழுது கார்காலம் ஆகும். திருமால் உட்பட பதினைந்து கருப்பொருள்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவர்களுடைய முக்கிய தொழில் வேட்டையாடுதல் அதனையடுத்து கால்நடை வளர்ப்பு, உரிப்பொருள் இருத்தலும், இருத்தல் நிமித்தமும் ஆகும்.

முல்லைநிலத்தில் முல்லை மலர்கள் சிறப்புடையதாக கருதப்பட்டதினால் அந்த மலரை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெயர் வைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் வியன் புலம், தண்புலம், புறவு, முல்லைக்காடு, காட்டுநிலம் போன்ற பெயர்களாலும் இது வழங்கப்பட்டுள்ளது. முல்லைத்திணை மக்கள் மிகப்பழமையான வாழ்க்கை முறையை கொண்டுள்ளனர். இவர்களுடைய வாழ்க்கையில் காடும் காடு சார்ந்த பகுதி முக்கிய களமாக விளங்கியுள்ளது.

முல்லைப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள இல்லறம் குறித்த சிந்தனையில் தலைவி, தோழி, நற்றாய், செவிலி, முதுப்பெண்டிர் போன்றோர் இடம்பெற்றுள்ளனர். தலைவி, தலைவனுக்காக வீட்டில் காத்திருத்தலும், தலைவன் தலைவிக்காக போர் பாசறையில் காத்திருப்பதும் இல்லறப் பண்பாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவன் வரும்வரை தலைவி காத்திருத்தலால் அவளுடைய நெஞ்சம் அமைதி கொண்டதால்

முல்லைப்பாட்டுக்கு நெஞ்சாற்றுப்படை என்ற பெயரும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. தலைவனின் வருகையை முன்னரே உரைக்கும் முதுப்பெண்டிர் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்கள் நல்லநேரம் பார்த்து குறிக்கோரும் பெண்களாக விளங்கியுள்ளனர். முல்லை நில இல்லறத்தில் விருந்தோம்பல் மிகச்சிறப்பாக நடந்துள்ளது. வீட்டிற்கு வரும் உறவினர்கள் மற்றும் உறவு அல்லாத புதியவர்களையும் வரவேற்று உணவு வழங்கியுள்ளனர். மற்றவர்களுக்கு விருந்து செய்வதே இல்லறத்தின் குறிக்கோள் என்ற உயர்ந்த பண்புடன் முல்லை நில மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

முல்லை மலரும், கற்பும் ஒன்றாகவே பாடப்பட்டுள்ளது. முல்லை நில இல்லறத்தில் கற்புநெறி தவறாத பெண்கள் பாடப்பட்டுள்ளனர். தெய்வீக அறம் கற்பு அறமாக போற்றப்பட்டுள்ளது. ஏறு தழுவுதல் என்பது முல்லை நிலத்தின் வீரத்தை உணர்த்துகின்றது. இது தற்காலத்தில் சல்லிக்கட்டு என வழங்கப்படுகிறது.

முல்லைநிலப் பெண்களும் வாணிபத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். பால், மோர், தயிர், வெண்ணெய் போன்ற பொருள்களை கொண்டு சென்று விற்பனை செய்துள்ளனர். அதில் கிடைத்த வருவாயை கொண்டு இல்லத்தைப் பராமரித்துள்ளனர். மேலும் எருமைக்கன்றுகள், பசுமாடு இவற்றை வாங்கிவந்து பால் உற்பத்தி செய்துள்ளனர். குடும்ப வளர்ச்சி பெண்களின் பொருளாதாரத்தையும் நம்பியுள்ளது. முல்லை நில மக்கள் காடுகளில் வாழ்ந்தாலும் நாகரிகம், பண்பாடு மிக்கவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர்.

முல்லைப்பாட்டில் தொல்காப்பியர் காட்டும் முல்லைநில அகத்திணை மரபுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. முல்லைத்திணைக்கே உரிய முதல்

கருஉரிப்பொருள்கள் தலைவி, தோழி, தலைவன், தோழன், நற்றாய், செவிலி, முதுப்பெண்டிர் போன்ற அகத்திணை மகளிர் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

பெயர்சுட்டாத மரபு, பெண்கள் கடல்தாண்டி செல்லாத மரபு, உடன்போக்கு, கண்டோர்கூற்று, பொருள் தேடும் பிரிவு, போர் பிரிவு போன்ற பிரிவுகள் பாடப்பட்டுள்ளன. முல்லை நில மக்களின் பண் முல்லைநிலப் பண்ணாக இசையோடு கலந்து பாடப்பட்டுள்ளது. முல்லை நிலத்தில் வாயில்கள் இருந்துள்ளனர். வாயில்கள் என்போர் தலைவன் தலைவியை சமாதானப்படுத்துவோர் ஆவர்.

முல்லை நில இயற்கையில் முல்லை மலர்கள், செம்முல்லை, காட்டுமலர்கள் , காட்டுவிலங்குகள், இயற்கைகாட்சிகள், காட்டாறுகள், காட்டில் தனிச்சூழல் போன்றவை முல்லை பாடல்களில் பாடப்பட்டுள்ளன. கார்காலம் மாலைபொழுது அதிகமாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நிலத்து மக்கள் ஆடுமாடுகள் மேய்ப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்டனர். ஆடம்பரமான வீடுகளை இவர்கள் அமைத்திலர். வீட்டிற்கு முன் மாடுகள் கட்டப்பட்டன. இடையர்கள் ஆட்டு மந்தைகள் பின்னால் சென்றனர். அவர்கள் கையில் கோலும், கக்கத்தில் தோல் பையும், முதுகில் கூடைக்குரிய ஓலையும் கொண்டு சென்றனர். வெயிலையும், மழையையும் இன்பமாக ஏற்றனர். நனைந்த தலையிலிருந்து முகம் வழி நீர்வடியத் தீயில் அனல்காய்ந்து குளிர்போக்கினர். என்றாலும், குளிர் நடுக்கத்தால் அவர்களுடைய பற்கள் தாளமிடத் தவறியதில்லை. ஆயர் பெண்கள் விடியற்காலை எழுத்து மத்தால் தயிர் கடைந்தனர். கடைந்த தயிரைப் பாணையில் வைத்து மெல்லிய சுமட்டிமேல் தலையில் வைத்துத் தெருத்தெருவாக, வீடுவீடாகச் சென்று விற்று வந்தனர். சேர்த்துவைத்த

நெய்யை விற்று பொன் வாங்காது, கறவைப் பசுக்களும் எருமைகளும் வாங்கினர். எதிர்காலத்தை கருதி வாழ்ந்தமைக்கு இது எடுத்துக்காட்டு. விருந்தினருக்குத் தினையால் ஆக்கின பாற்சோறு கொடுத்தனர். உணவுக்குப் பாலும், பாற்பொருட்களும் பயன்படுத்தினர். நெல்லிக்காய், காய்கள், விதைகள் இவை கறிகளுக்குப் பயன்பட்டன. கொழுத்த ஆட்டின் கறியை குச்சியில் கோத்துச் சுட்டும் உண்டனர். உடம்புக்கறி சேர்ந்த சோறும் உணவாகியது.

ஆயர்கள் ஆடுமாடுகளை மேய்த்தனர். வேளாண்மையில் ஒரு பகுதியாக விளங்கியது ஆயர்களின் தொழில். அவர்களின் வாழ்க்கை துன்பமாகத்தான் இருந்தது. முதுகில் ஓலை, கக்கத்தில் தோற்பை, கையில் கோலுடன் மந்தைகளின் பின்னாற் சென்று ஆயர்கள் கடினமாக உழைத்தனர். சாரல் மழையில் நனைந்து முகம்வழி நீர்வழியக் குளிரைப் பொருட்படுத்தாது பணியாற்றினர். பாலும் மாமிசமும் அங்கே கிட்டின. பானைகளில் வைத்து மோர், வெண்ணெய் முதலியன விற்றனர்.

முல்லைநில சமுதாயத்தில் ஆயர், ஆய்ச்சியர், கோவலர், இடையன், இடைச்சியர் போன்ற மக்கள் பிரிவுகள் இருந்துள்ளது. குறிஞ்சி நிலத்திற்கும், மருதம் நிலத்திற்கும் இடையில் முல்லை நிலம் இருந்ததால் இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் இடையர்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களில் இடம்பெறும் மாந்தர்களைப் பற்றிக் கூறும்போது தலைமக்கள் என்று போற்றப்பட்ட தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரது வாழ்க்கை நெறியே பெருமளவு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. கலித்தொகையில் முல்லைக்கலி என்ற பகுதி நீங்க மற்ற எல்லாப் பாடல்களிலும் போர்வீரன் தலைவனாக்கப்படுகின்றான். ஆனால் முல்லை நிலத்தில் ஆயர்கள்,

வேடர்கள், உழவர்கள் என்னும் மூவகைப்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பது சங்ககாலப் புறப்பாடல்களாலும், அகப்பாடல்களில் சில குறிப்புகளாலும், முல்லைக்கலியாலும் பெறப்படும் செய்தியாகும். ஆயர் முல்லைக்கலியில் மட்டும் தலைவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். வேடர்கள், உழவர்கள் பற்றி ஒரு சில குறிப்புகளே கிடைக்கின்றன.